

FINN BERK &
JEROEN KLEIJNE

Hoe ik verliefd
werd op de bal
maar ziek werd
van de voetbalwereld

atlas contact

VOETBAL DROOM

Finn is nog maar negen jaar wanneer hij wordt uitgenodigd mee te trainen bij de jeugdopleiding van voetbalclub AZ in Alkmaar. Vele jongens dromen van zo'n kans en voor Finn wordt dit in één klap werkelijkheid. Alles in Finns leven draait om beter worden en de top te bereiken. Maar Finn ontdekt al gauw de keerzijde van deze droom. Zo krijgt hij dagelijks denigrerende opmerkingen van trainers, wordt er een continue onderlinge strijd gevoerd tussen Finn en zijn ploeggenootjes, zijn prestaties nooit goed genoeg en heerst er een angstcultuur waarover wordt gezwegen. Zijn ervaringen hangen jarenlang als een donkere wolk boven zijn hoofd tot Finn op een dag besluit te stoppen.

In *Voetbaldroom* vertelt Finn zijn verhaal, in de hoop dat andere jonge talenten zich in zijn ervaringen herkennen en dat de KNVB meer aandacht gaat besteden aan de mentale gezondheid van jonge spelers, voor zij afhaken of zelfs getraumiseerd raken. Finn is nog steeds dankbaar voor de kansen die hij heeft gekregen, maar zoals hijzelf zegt: 'Het is een reis geweest die ik nooit opnieuw zou boeken.'

'Terwijl ik lees over de brandplekken die Finn opliep op zijn voetbalziel in de jeugd bij AZ, denk ik meteen: blij dat ik niet goed genoeg was om voetballer te willen worden.' – Mart Smeets

'Een moedig en eerlijk verhaal over een keiharde wereld.' – Marion Pauw

Finn Berk & Jeroen Kleijne

VOETBALDROOM

Hoe ik verliefd werd op de bal
maar ziek werd van de voetbalwereld

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

Eerste druk augustus 2024
Tweede druk oktober 2024

© 2024 Finn Berk & Jeroen Kleijne
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagbeeld Nino Pels
Foto auteur Fjodor Buis
E-book Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 450 4963 2
D/2024/0108/599
NUR 491/480/740

www.atlascontact.nl

Dit e-book werd gemaakt op basis van de tweede druk 2024, ISBN 978 90 450 4962 5

*Ik doe wat ik wil, ik wil wat ik doe
Wat een ander ook zegt, ach, wat doet het ertoe*

ROB ZORN – ‘Ik doe wat ik wil’

INLEIDING

Mijn verhaal

Dit is mijn verhaal. Het verhaal van een jongen die er zijn hele leven van droomde profvoetballer te worden. Elke dag staan honderdduizenden jongens in Nederland op het voetbalveld met diezelfde droom. Om die droom te realiseren, heb ik jarenlang alles gedaan en veel gelaten. Dat moest ook wel, want slechts 8 procent van de spelers in de jeugdopleiding van een profclub haalt uiteindelijk het betaald voetbal.

Uiteindelijk heb ik mijn droom waargemaakt. Nee, ik heb niet de absolute top gehaald. Voor mij was er geen plek in de selectie van Barcelona of Liverpool. Maar ik heb gedurende meerdere seizoenen mijn geld verdiend met voetbal, de sport waar ik zo lang zo veel van gehouden heb. Ik ben toegejuicht in volle stadions, ik heb in luxe hotels gewoond, handtekeningen uitgedeeld en in shirts gespeeld met achterop mijn eigen naam en rugnummer.

Jammer genoeg heb ik ook de andere kant van de voetbaldroom leren kennen.

In dit boek wil ik graag het eerlijke verhaal vertellen. Compleet met het verdriet en de teleurstellingen, de ieder-voor-zich-mentaliteit, de pesterijen en de angstcultuur. In de jeugdopleiding heb ik misstanden en pedagogische missers meegemaakt die nog steeds voorkomen. En die ervoor zorgen dat spelers afhaken of er zelfs een trauma aan overhouden.

Tegenwoordig is er in de maatschappij gelukkig meer aandacht voor mentale gezondheid. Met dit boek wil ik laten zien dat ook de KNVB werk moet maken van onafhankelijke mentale begeleiding van jonge talenten. Van betere controle op de jeugdopleidingen van de betaaldvoetbalclubs. Van goed opgeleide en liefst ervaren trainers – die niet over grenzen gaan om zichzelf te bewijzen en die om kunnen gaan met prestatiedruk. Van verbetering van al die zaken die echt niet deugen. Als die zorg en aandacht er komen, zullen meer talenten op een goede manier opgeleid worden én

hopelijk de kans krijgen hun droom te verwezenlijken.

Het is een reis geweest die ik nooit opnieuw zou boeken.

Dit is mijn verhaal.

Finn Berk

PROLOOG

Basisdebuut

Op een vrijdagavond sta ik voor het eerst in de basisopstelling in een competitiewedstrijd voor sv Babelsberg 03: mijn basisdebuut in het betaald voetbal, tegen Tasmania Berlin. Babelsberg speelt zijn wedstrijden in het Karl-Liebknecht-Stadion in Potsdam, een voorstad van Berlijn. Het is begin december en het sneeuwt; dikke natte sneeuwvlokken dwarrelen door de donkere avondlucht naar beneden. Ik heb er echt zin in. ‘Laat het maar zien,’ zegt de trainer voor de wedstrijd. ‘Vandaag verwacht ik van jou dat we de nul houden. Je hebt zo hard getraind toch? Vanavond is het showtime.’

De dag voor de wedstrijd heb ik vlak voor de training in het spelershome nietsvermoedend een Evergreen en een banaan gegeten. De assistent-trainer heeft dat gezien en hij heeft kennelijk zijn baas op de hoogte gesteld van dit ‘misdrijf’. Wanneer we allemaal op het veld staan, neemt de trainer het woord. ‘Mannen, ik snap waarom we drie wedstrijden op rij verloren hebben.’ Hij kijkt mijn kant op. ‘Finn, begrijp ik het goed, heb jij net nog zitten eten?’

Ik knik. ‘Gewoon een koekje en een banaantje.’

Minutenlang gaat hij helemaal door het lint, kennelijk heb ik me niet helemaal gehouden aan de richtlijnen van de diëtiste. ‘Hoe kan je dat doen, godverdomme. Door jouw onprofessionaliteit zullen we blijven verliezen. *Hast du es verstanden?*’

Ik haal mijn schouders op, de helft heb ik niet eens kunnen verstaan. ‘*Ein bisschen,*’ antwoord ik.

Dit kan hij al helemaal niet waarderen. ‘Was? Ein bisschen?!’

Zijn tirade herhaalt zich nog een keer. Maar tot mijn grote verbazing sta ik 24 uur later zomaar in de basis.

Op de ochtend van de grote dag is mijn vader ’s ochtends vroeg in de auto gestapt voor de rit van zeven uur, van Haarlem naar Berlijn. Het basisdebuut

van zijn zoon wil hij voor geen goud missen. Ik heel blij dat ik dit met hem kan delen. Voor ik me bij de selectie meld, slaat hij een arm om me heen. 'Ik ben trots op je jongen. Ga er vooral van genieten.'

Vlak voor het beginsignaal zoek ik oogcontact met hem, hoog op de tribune. Hij steekt zijn duim op, ik doe hetzelfde.

Zoals bij elke thuiswedstrijd schalt de Britse skaband Madness door de speakers terwijl we klaarstaan om het gras te betreden. Ik voel een lichte spanning, in het betaald voetbal is elke wedstrijd een examen. Falen is geen optie. De toeschouwers schreeuwen de tekst woord voor woord mee.

*Hey you, don't watch that, watch this
This is the heavy heavy monster sound
The nuttiest sound around
So if you've come in off the street
And you're beginning to feel the heat
Well, listen buster
You better start to move your feet
To the rockinest, rock-steady beat of Madness
One step beyond!*

Kippenvel staat op mijn armen, ik heb tranen in mijn ogen. Hier heb ik het allemaal voor gedaan. Als de blazers hun razendsnelle skadeuntje beginnen te spelen, stappen wij het veld op.

Omdat de trainer vanavond geschorst is, nemen de assistent-trainer en Markus Hoffmann samen de honneurs waar. De ervaren Hoffmann is mijn concurrent voor het centrum van de verdediging, maar vandaag is hij geblesseerd. Op voorhand lijkt dit een kansloze wedstrijd te worden, omdat veel basisspelers besmet zijn met corona. Bovendien staat Tasmania Berlin ver boven ons. In de kleedkamer roept Hoffmann ons nog een keer bij elkaar. 'Wij laten jullie vandaag in de steek.' Hij noemt alle namen op van de spelers die er vandaag niet bij kunnen zijn. 'Ik ook, ik ben niet fit. Het spijt me.' Hij kijkt ons een voor een aan. 'Maar jullie gaan het vanavond laten zien. Jullie hebben ons niet nodig. Ik heb alle vertrouwen in jullie.'

Vanaf het eerste fluitsignaal zit ik lekker in de wedstrijd, alle spanning valt onmiddellijk van me af. Ik krijg meteen een bal, die ik rustig aanneem en naar de linksback naast me speel, precies in zijn voeten. In de eerste minuten maak ik twee perfecte slidings, waarbij ik ook nog de bal verover. Wanneer ik een diepe pass geef naar een van onze spitsen krijg ik een compliment van

Hoffmann. Op het moment dat een tegenstander de bal over de zijlijn speelt en het spel een paar seconden stilligt, zwaai ik lachend naar mijn vader. Ik ben totaal ontspannen. De ruststand is 0-0.

De spelers die normaal wissel staan, vechten vandaag voor elkaar. Er is strijd, er is beleving. In de tweede helft juicht het publiek ons steeds meer toe. Dankzij een penalty van David Danko komen we op voorsprong, kort daarna voorkom ik met een slimme schouderduw de gelijkmaker. Een intikker van onze gelegenheidsaanvoerder Peter Lela beslist uiteindelijk de wedstrijd: 2-0 voor Babelsberg.

In de kleedkamer ga ik eerst rustig zitten, ik steun met mijn ellebogen op mijn knieën. Ik doe mijn shirt uit en staar een tijdje naar de vier letters op de achterkant: BERK. Plotseling komt de trainer binnen. De man die me de afgelopen maanden zo op mijn huid heeft gezeten, omhelst me in de kleedkamer. Gearmd zingen we samen uit volle borst de Duitse schlager 'Rosamunde':

*Seh' ich ihre Lippen
Mit dem frohen Lachen
Möcht' ich alles machen
Um Sie mal zu küssen.*

Hoffman drukt me een biertje in mijn handen, het eerste biertje dat ik ooit gedronken heb. Het smaakt me goed, we proosten op de overwinning. Alle ellende van de afgelopen maanden is voor even naar de achtergrond verdwenen. Ik heb mijn basisdebuut gemaakt in het betaald voetbal.

Verliefd op de bal

Vanaf het moment dat ik kan lopen, zien mijn ouders dat ik bovengemiddeld geïnteresseerd ben in de blauwe plastic bal die ze voor mijn tweede verjaardag hebben gekocht. Elke keer als de zachte bal ook maar enigszins in de buurt komt, loop ik er snel op af en trap ik er tegenaan. Dozen Lego en Playmobil blijven jarenlang ongeopend in de kast liggen; ik ben meteen verliefd op de bal. En als ik toch een keer een Lego-doos uitpak, gebruik ik de blokjes ook om ertegenaan te schoppen.

Mijn vader heeft er net als ik lol in en al gauw verandert onze Haarlemse woonkamer in een voetbalveldje, met de korte kant van de tafel als doel. De lampen en stoelen gaan aan de kant en urenlang schieten mijn vader en ik de bal naar elkaar toe, afwisselend met links en rechts. Ik vind dit het leukste wat er is. Soms gaat mijn vader op zijn knieën zitten en oefenen we een schouderduw, een andere keer probeer ik slidings uit door op mijn sokken over de vloer te glijden. Alles wat met voetbal te maken heeft, doe ik vol overgave.

Mijn moeder is minder enthousiast, zeker als de zachte bal na een tijdje het veld moet ruimen voor een echte leren voetbal. De eerste paar keer trap ik nog rustig terug, maar hard schieten is natuurlijk veel leuker. Wanneer er voor de zoveelste keer een lamp sneuvelt, besluit mijn vader dat het tijd is om uit te wijken naar een heus voetbalveld. Als jochie van drie mag ik bij een paar Haarlemse clubs meedoen met de ‘puppietraining’, al zijn de andere kinderen een paar jaar ouder. Ik vind het geweldig om op zaterdag op een echt grasveld te spelen.

Mijn eerste voetbalclub wordt Onze Gezellen, in Haarlem-Noord, niet ver van ons huis. Mijn vader geeft daar een paar keer per week softbaltraining en mijn moeder basketbalt daar, dus het is wel zo praktisch om daar te gaan spelen. Het eerste jaar ben ik nog te jong om wedstrijden te spelen, maar ik

train elke week. Een jaar later begin ik bij de F'jes en krijg ik mijn eerste tenue: een wit shirt met zwarte banen, net als Juventus. Voor mijn zesde verjaardag krijg ik een grote rode voetbaltas, met daarin een rode leren bal, scheenbeschermers en een bidon. Ik ben apetrots, ook op het Argentinië-shirt met nummer 10 dat erbij zit – al heb ik geen idee wie Maradona precies is. Stiekem vind ik mijn scheenbeschermers en mijn voetbalschoenen het allermooist. Met de onderkant van mijn voet trap ik zelf hard tegen mijn been om te voelen of de beschermers mijn schenen echt zo goed behoeden tegen pijn. En ik heb dezelfde voetbalschoenen als Klaas-Jan Huntelaar, die bij Heerenveen speelt. Ik heb ze gekregen van mijn neef, voor hem zijn ze te klein geworden: zwarte Adidas-schoenen met rode strepen. Er zit een elastiek omheen om de flap op zijn plek te houden. Ik ben zo trots op mijn voetbalschoenen dat ik ze regelmatig meteen weer aandoe als ik uit school kom.

Boven mijn bed hangt Huntelaar naast de poster van Cristiano Ronaldo, die ik ook bewonder. Later komt daar een krantenartikel naast te hangen. ‘Als je harder werkt dan anderen, doet verliezen ook veel meer pijn,’ is een van Ronaldo’s uitspraken. Wanneer ik het moeilijk heb, denk ik daaraan.

Elke zondagavond zitten mijn vader en ik om zeven uur op de bank voor *Studio Sport* en ik kijk alleen om Huntelaar te zien. Hij is mijn held. Hij heeft een prachtige Hollandse naam en hij scoort aan de lopende band.

In die eerste tijd bij Onze Gezellen is voetbal eigenlijk alleen maar leuk. Het enige waar ik soms last van heb, is dat ik het moeilijk vind om alleen te zijn. Als mijn moeder bij de wedstrijd is, moet ik altijd kijken of ze er nog is en waar ze precies zit. Voordeel daarvan is dat ik al snel leer om over de bal heen te kijken. Wanneer mijn moeder zich een keertje verstopt achter de dug-out raak ik even in paniek. Ik stop meteen met voetballen om te zien waar ze is. Ook later in mijn carrière vind ik het moeilijk om los te zijn van thuis, ik heb veel last van heimwee.

Voor mijn ouders is het vanzelfsprekend om van het begin af aan betrokken te zijn bij mijn voetbalcarrière, voor mij is die belangstelling onontbeerlijk. In de voetbalwereld is vriendschap niet vanzelfsprekend, juist daarom leun ik extra op mijn ouders en mijn zus, vanaf het begin zijn zij er altijd voor me.

Elke woensdag brengt mijn moeder me naar de club om te trainen. Als jonge honden rennen we achter de bal aan, aangemoedigd door de trainers. Wanneer ik een van mijn medespelers een tip geef, krijg ik een compliment van de trainer. En na afloop is er altijd een flesje cola en een zakje chips.

Vrijdagmiddag ga ik steevast met mijn vader naar het sportcomplex van EDO. Hij zorgt voor ballen en pionnetjes, zodat we allerlei verschillende oefeningen kunnen doen. Hij leert me dat ik de bal op zeven manieren kan raken; als je twee voeten gebruikt, zijn dat er al veertien. Ik ontdek hoe je de bal het beste kunt controleren, hoe je weg kunt draaien van je tegenstander en balbezit houdt, hoe je heel gericht kunt koppen.

Ik oefen mijn traptechniek door de aangegooide ballen met binnenkant voet door de lucht terug te spelen in zijn handen. Ik slalom door de pionnen, leer om de bal ook met mijn buitenkant aan te spelen, ik kap en draai eindeloos. Hier leg ik de basis voor mijn voetbalskills. In het begin kan mijn vader me nog bijhouden, later als ik bij HFC Haarlem speel wordt dat al een stuk lastiger.

Talent

In het tweede seizoen bij Onze Gezellen wordt het allemaal al iets fanatieker. Na de zomer begin ik in de F6. Ik vind voetbal nog steeds vooral leuk, dat mag ook als je net zes bent geworden. Ik heb nog geen besef van het verschil tussen de F6 en de F12 – ik wil gewoon lekker spelen. Trainers Aad en Rein leren me steeds beter verdedigen, door goed positie te kiezen en de passlijn af te dekken. Ik sta meestal linkshalf en ik heb voor mezelf maar één opdracht: de bal moet naar mij, zodat ik zo veel mogelijk doelpunten kan maken. In de kampioenswedstrijd laat ik weer een van mijn specialiteiten zien. Vanaf de rechterkant draai ik met links een bal in één keer over de keeper heen.

Een van mijn mindere eigenschappen is dat ik niet tegen mijn verlies kan. Vaak loop ik dan huilend het veld af. Vooral die keer dat we verliezen tegen een team met één meisje erin ben ik strontchagrijnig. Het voelt alsof we met zeven spelers niet sterk genoeg waren voor die ene tegenstander. ‘Het is maar een spelletje,’ probeert mijn moeder nog. ‘Spelletje? Spelletje? We hebben verloren van een meisje!’ schreeuw ik.

Na een paar maanden mag ik het proberen in het hoogste team van de F-pupillen. Mijn ouders zijn allebei fanatieke softballers, maar ze pushen me nooit. Hooguit vraagt mijn vader: ‘Wat ga je vandaag proberen?’

Langzamerhand wordt duidelijk dat ik meer in mijn mars heb dan mijn leeftijdgenoten. Ik ga niet alleen voor mijn eigen geluk, maar zoek in het veld ook meer en meer de combinatie op. Vooral mijn vriend Dylan en ik weten elkaar blindelings te vinden. Ik ben middenvelder, hij is spits en samen zijn we superproductief. Met enige regelmaat scoor ik vijf goals of meer; de trainers wisselen mij veel minder vaak dan de anderen. Mijn teamgenoten zeggen het zelf ook tegen de trainers: ‘Finn moet erin blijven hoor.’

Toch heb ik nog geen enkele ambitie om betaald voetballer te worden, sterker nog: ik weet niet eens dat dit een reële optie is. Zelfs wanneer ik met mijn vader naar *Studio Sport* kijk, is de droom van betaald voetbal nog ver weg. Ook mijn ouders zijn daar absoluut niet mee bezig. Ik weet dan nog niet dat dit al snel gaat veranderen.

Gescout

Bij Onze Gezellen zingt het rond: in de F1 spelen twee talentjes. In het eerste van OG speelt Pascal de Wit, die blijkbaar scout is bij Ajax. Zonder dat ik het weet, staat hij een keer langs de lijn bij een van mijn wedstrijden van de F1 en later nogmaals bij een van de trainingen. Kennelijk is hij onder de indruk, want hij stuurt ook nog twee collega-scouts langs. Op een dinsdag vind ik onverwacht een brief op de deurmat in het halletje. Ik herken meteen het logo met de elf strepen. Snel scheur ik de envelop open: ‘Beste Finn, je bent opgefallen bij je amateurclub. Graag nodigen we je uit voor een serie trainingen, op de volgende data. We hopen je dan te ontmoeten.’ Mijn ouders en mijn zus zijn bijna net zo trots als ik zelf. Ik bel meteen mijn opa’s en oma’s, ik ben door het dolle heen: ‘Ajax wil me hebben!’ Ook zij reageren blij verrast. Misschien kan ik het als zesjarige nog niet onder woorden brengen, maar ik voel aan alle reacties in mijn omgeving dat ik iets bijzonders bereikt heb. Alle ogen zijn gericht op mij.

De eerste trainingsdag begint met honderden voetballertjes, uit de hele regio. Helaas is mijn maatje Dylan afgefallen en sta ik dus alleen op die eerste training. Waar ik ook kijk, overal zie ik jongens van mijn leeftijd of soms net iets ouder. Ik ben overweldigd; in een van de kleedkamers zie ik zelfs een klein zwembad. Ik speel in mijn eigen Argentinië-shirt met nummer 10, maar draag een hesje met het Ajax-logo. Nog maandenlang ligt dat hesje over een stoel naast mijn bed, zodat ik het af en toe even aan kan raken.

Fanatiek spelen we op de talentendag onze partijtjes vijf tegen vijf, en we letten niet op de scouts met hun lange jassen en opschrijfboekjes. Net als de andere spelers ben ik alleen maar bezig om te laten zien hoe goed ik ben. ‘Geef mij die bal maar, ik scoor wel.’

Die eerste dag zijn er misschien twintig of dertig partijtjes tegelijk bezig, verdeeld over het prachtige trainingscomplex van De Toekomst. Wat ik me

nog absoluut niet realiseer, is dat ik vandaag ben begonnen aan de afvalrace die uiteindelijk moet leiden tot een van die felbegeerde plekken in het betaald voetbal. Ik wil vooral lekker voetballen. Voor veel spelertjes valt de droom van profvoetballer worden al snel in duigen, de afvalrace kent voornamelijk verliezers. Aan het eind van de dag valt ook voor mij het doek: ik hoor net niet bij de zeven uitverkorenen. ‘We blijven je volgen hoor,’ zegt een van de trainers.

Veel tijd om erbij stil te staan heb ik niet, want kort daarna organiseert ook HFC Haarlem een talentenmiddag. De club uit mijn eigen stad speelt dan nog betaald voetbal in de Jupiler League, en ’s avonds heb ik vanuit mijn zolderkamer de grote lampen weleens zien branden bij het Haarlemstadion – op vrijdagavond kan je het publiek zelfs horen juichen. ‘Vind je het leuk om daar een middagje te gaan voetballen?’ vraagt mijn vader nog voor de vorm, maar natuurlijk weet hij het antwoord al. Bij de F’jes staan we bij toerbeurt op doel en heb ik ontdekt dat ik keepen ook leuk vind. Daarom schrijf ik me voor de talentenmiddag ook in als keeper – in de hoop dat ik dan twee kansen heb om te worden aangenomen.

Eerst beproef ik mijn geluk als voetballer en spelen we een uur lang de bekende partijtjes vijf tegen vijf, met om ons heen weer de scouts. Hoe is onze balbehandeling? De eerste aanname? Zien we de ruimte die er ligt op het veld? Spelen we goed samen? Benutten we onze kansen? Zelf loop ik fluitend iedereen voorbij en scoor ik aan de lopende band. Aan het begin van de middag heeft de organisatie de spelers van het eerste elftal aan ons voorgesteld en na afloop van het laatste potje stapt een van hen op me af, ik heb hem weleens zien spelen. Hij legt zijn hand op mijn schouder: ‘Jij bent echt goed.’ Ik voel mezelf meteen een paar centimeter groeien. Voor de vorm doe ik daarna ook nog mee aan de keeperstraining, onder leiding van twee keeperstrainers. Ik duik fanatiek naar iedere bal die op me afgevuurd wordt, en probeer de ballen zo zorgvuldig mogelijk uit te gooien en uit te trappen.

Of ik enig talent heb als keeper wordt niet duidelijk, maar dat doet er niet toe: kort na de talentendag krijg ik een brief van HFC Haarlem dat ik ben aangenomen als jeugdspeler. Ik ben net zeven geworden en ik sta voor het eerst ingeschreven bij een betaaldvoetbalclub. Alles wordt meteen een stuk serieuzer. Ik train drie keer per week en de uitwedstrijden zijn ineens niet meer om de hoek – we zitten onder andere in de poule bij FC Utrecht én Ajax. De eerste hobbel die ik moet nemen, is dat ik mijn veters nog niet kan strikken – terwijl de trainer erop hamert dat die voor de wedstrijd heel goed

vast moeten zitten. Ik schaam me een beetje. Na het omkleden voor de wedstrijd loop ik snel naar mijn vader, maar de trainer maakt meteen met luide stem duidelijk dat dit niet de bedoeling is. ‘Gewoon zelf doen, Finn. Hup, meekomen.’

Mijn vader springt voor me in de bres: ‘Leer jij hem maar voetballen, dan leer ik hem zijn veters strikken.’

Elke wedstrijd sta ik gelukkig in de basis bij de E3, centraal achterin, met mijn favoriete nummer 4. Trots draag ik de aanvoerdersband. Na een verloren wedstrijd moeten wij de doelen weghalen. Ik ben chagrijnig, dus ik probeer me aan de opdracht te onttrekken. ‘Ik heb er geen zin in.’

De trainer pakt me beet en knijpt me hard in mijn arm. ‘Als ik zeg dat je de doelen moet opruimen, dan doe je dat.’ Nog dagen loop ik met een grote blauwe plek rond. Weer ervaar ik de hardheid van deze wereld, van de soms dwingende prestatiecultuur. Maar onbewust ben ik al vastbesloten om mijn voetballdroom uit te laten komen.

Faillet

In de eerste seizoenshelft spelen we met HFC Haarlem de uitwedstrijd tegen Ajax, opnieuw op De Toekomst. Mijn moeder en ik rijden mee met de vader van Ties, een jongen die ook in Haarlem woont en al bij Ajax speelt. Mijn vader is in Kroatië om softbaltraining te geven. Voor vertrek belde ik nog even met hem: ‘Hé pap, als ik vandaag goed speel, word ik dan aangenomen bij Ajax?’

Hij stelt me gerust: ‘Tuurlijk jongen. Ga maar lekker voetballen.’

Helaas begint de dag met een lekke band, op weg naar het huis van Ties – een terugkerende nachtmerrie van veel voetballers die plotseling werkelijkheid wordt. Uiteindelijk moet de vader van Ties ons op komen halen, maar het gevolg is dat we allebei te laat in Amsterdam zijn. Meteen meldt de trainer dat ik niet in de basis sta, terwijl ik nota bene aanvoerder ben. Ik slik mijn teleurstelling weg en ga met een sip gezicht op de bank zitten. De Ajax-trainer is minder streng: als mijn moeder vertelt over de lekke band, mag Ties gewoon in de basis starten. Na een kwartiertje kom ik alsnog binnen de lijnen, getergd. We winnen uiteindelijk met 6-2 en ik haal zelf nog een onhoudbare bal van de lijn. Ajax-icoon Joop Leeuwendaal komt na de wedstrijd lachend naar me toe: ‘Waarom speel je eigenlijk niet bij ons?’

Tot mijn grote verrassing krijg ik inderdaad een uitnodiging om het volgende seizoen met Ajax mee te trainen, dit keer bij de F1. Ik speel competitiewedstrijden bij HFC Haarlem, maar één keer per week meld ik me op De Toekomst. Bij Ajax train en speel ik samen met de grootste talenten van dat moment in mijn leeftijdscategorie. Verdediger Tommy St. Jago, die later zal doorbreken bij FC Utrecht en Willem II. Millen Baars, die via de jeugdopleiding van Manchester United het beloftenteam van AZ haalt. En Dean James, die het schopt tot de eerste elftallen van Volendam en Go Ahead

Eagles.

Aan het begin van het seizoen mag ik als enige stagespeler meedoen met een toernooi in Duitsland, met clubs als Schalke 04 en Borussia Mönchengladbach. In de uitnodiging staat dat we twee nachten slapen in een voormalige kazerne. Prachtig natuurlijk, maar er is één probleem: ik ben niet gewend om ergens te logeren zonder mijn ouders. Ik word heen en weer geslingerd tussen de angst alleen te zijn en de droom bij Ajax te mogen spelen. Gelukkig besluiten mijn ouders mee te gaan en zijn ze er overdag de hele dag bij. In een bus met Ajax-logo rijden we naar Duitsland, op de zijkant staat het motto van de busmaatschappij: 'Je ziet ons ook overal.' Op een of andere gekke manier helpt zo iets wel: als je het gaat geloven, gaan je benen het doen.

In de finale spelen we tegen Schalke 04. Teammanager Joop Leeuwendaal haalt in de kleedkamer de spanning eraf met een grapje, door te wijzen op een schaal koekjes. 'Jullie mogen deze natuurlijk niet, maar ik heb de helft al opgegeten.' We lachen hard als hij over zijn buik wrijft. Voor de gezamenlijke yell kijkt hij ons allemaal aan: 'We gaan die klootzakken pakken vandaag.' En dan klinkt het mantra dat je in Amsterdam van jongs af wordt ingeprent: 'Wij zijn Ajax, wij zijn de beste.' Ook langs de lijn blijft hij me maar aanmoedigen. 'Klasse Finn,' roept hij bij elk gewonnen duel. Ik voel mijn zelfvertrouwen toenemen.

Na het gelijke spel volgt de onherroepelijke penaltyserie, twee keer drie. In een vlaag van overmoed steek ik mijn hand in de lucht, ik wil heel graag de held zijn voor al die mensen die langs de kant staan te kijken. De trainer en de teammanager wisselen een verbaasde blik uit.

Brutaal pak ik de bal voor de beslissende penalty. Omdat ik nog niet beseft dat je moet wachten tot het fluitsignaal van de scheidsrechter schiet ik twee keer te vroeg. Gelukkig gaat de bal ook de derde keer tegen het net, met mijn linkerbeen schiet ik hem rustig in de rechterhoek. Iets te rustig, want de keeper raakt het leer nog met zijn vingertoppen. Tergend langzaam rolt de bal over de lijn, iedereen begint te juichen. In mijn Ajax-tenu, met nummer 3, heb ik een echte prijs te pakken. Oudere jongens die ook meedoen aan het toernooi willen ineens met mij op de foto. Ik moet als jongetje van zeven zelfs handtekeningen uitdelen. Als we een paar maanden later op De Toekomst het bekende F1-toernooi winnen, mogen we op het podium samen met Joop Leeuwendaal het clublied zingen.

*Hup, Ajax, hup, rood-witte schare
Dapp're strijders fier en koen
Geen club die ons kan evenaren
Rood en wit wordt kampioen!*

Aan het eind van het seizoen lijkt niets een overgang naar Amsterdam in de weg te staan, maar volkomen onverwacht komt er een kink in de kabel. Bij RKSVC Pancratius heeft Ajax nog een talent gescout: ene Sven Botman. Op een van de laatste trainingen mag hij voor het eerst meedoen. Net als ik is hij linksbenig en speelt hij centraal in de verdediging. Het is meteen duidelijk dat hij goed kan voetballen, misschien wel beter dan ik.

Vlak voor de zomervakantie meld ik me met zes andere stagespelers op De Toekomst. We nemen plaats in een van de kleedkamers. De trainer kijkt serieus. 'De namen die ik nu opnoem, mogen zo met me meelopen. De rest mag blijven zitten.'

De spanning in de kleedkamer is te snijden, ik heb meteen buikpijn. Mijn naam wordt als tweede genoemd, samen met twee anderen. Met knikkende knieën volgen we de trainer naar de gang en een voor een roept hij ons in zijn kantoortje – ineens is mijn vader daar ook. 'Je bent een goede speler, maar we hebben toch voor een ander gekozen,' is de harde boodschap van de trainer. Vreemd genoeg ben ik niet eens verdrietig, misschien ben ik nog te jong om te beseffen welke kans hier aan mijn neus voorbijgaat.

Ook al ben ik afgewezen door Ajax, ik speel natuurlijk nog steeds bij een profclub, maar erg lang duurt dat niet. Terwijl ik rustig mijn wedstrijden speel, rommelt het in de bestuurskamer van HFC Haarlem. De club die grote spelers heeft voortgebracht als Ruud Gullit en Gregory van der Wiel heeft steeds meer moeite om het hoofd financieel boven water te houden. Het stadion oogt vervallen, grote sponsors haken af en de club staat onderaan in de Jupiler League. Ondanks verwoede pogingen lukt het niet om nieuwe investeerders binnen te halen.

Tegen beter weten in doet onze supportersclub Hart voor Haarlem nog een laatste poging om de club te redden. Met andere jeugdleden ga ik langs de deuren met een collectebus en ik was in de hele straat auto's om nog meer geld in te zamelen.

Ondanks alle inspanningen komt in januari 2010 het bericht naar buiten dat HFC Haarlem failliet is. Ik zit op school. Als ik 's middags thuiskom, roept mijn vader me bij zich. 'Finn, je hebt geen training vanmiddag. De club

bestaat niet meer.’ Met hangende schouders plof ik neer op de bank. Ik vind het vooral erg dat ik niet meer gewoon kan voetballen met mijn team. Wanneer mijn vader mijn sippe gezicht ziet, pakt hij een bal en gooit die naar me toe. ‘Kom, we gaan een balletje trappen.’ Ik kom onmiddellijk weer overeind.

Post uit Alkmaar

Wat ik me als negenjarige natuurlijk niet gerealiseerd heb, is dat het faillissement van HFC Haarlem betekent dat alle spelers ineens transfervrij zijn, ook de jeugdspelers. Nieuwe clubs hoeven niet meer de opleidingsvergoeding van 12 500 euro per seizoen te betalen. Ook andere grote talenten als Owen Wijndal en Calvin Stengs, die iets ouder zijn dan ik, mogen gratis verkassen. Scouts melden zich in groten getale bij de ouders, met name scouts van AZ en FC Utrecht.

Zelf ben ik eigenlijk nog iets te jong voor de jeugdopleiding van AZ, maar toch ligt er een week later een brief uit Alkmaar op de deurmat. Het is een uitnodiging voor een stagetraject: elke woensdagmiddag mag ik meetrainen en het gaat de eerste weken best goed. Sinds kort heb ik ook een eigen mobiele telefoon, een oude Blackberry. Wanneer ik samen met mijn vader door de buurt wandel, stuurt hij me stiekem een berichtje. ‘Kijk eens op je telefoon,’ zegt hij terloops. Op het scherm lees ik wat hij me gestuurd heeft: ‘Je mag tot het eind van het seizoen mee blijven trainen bij AZ.’

Ik kijk mijn vader aan: ‘Echt?’ Hij knikt, ik bal mijn vuisten.

Een paar maanden later zit ik op zaterdagavond met mijn moeder en mijn zus *The X Factor* te kijken. Mijn vader is weer op pad, als pitchercoach van het Kroatisch softbalteam. 's Ochtends heb ik hem na de ochtendtraining nog gebeld, gewoon om zijn stem te horen. Ik ben dus verbaasd wanneer hij die avond nog een keer belt. ‘Wat moet je nou, ouwe?’ zeg ik lachend als ik opgenomen heb.

‘Je bent aangenomen bij AZ!’

Zo ben je clubloos en dan speel je plotseling bij een van de beste clubs van Nederland. Ik ben helemaal door het dolle en bel onmiddellijk alle grootouders.

Van de KNVB mag ik nog niet meteen de overstap maken – ze vinden me te jong. Dit betekent dat ik het eerste seizoen mijn wedstrijden bij Onze Gezellen speel, maar het hele jaar meetrain bij AZ, net als Peer Koopmeiners. Het idee is dat ze Peer en mij klaarstomen voor het aanvoederschap van AZ O12. Aan het begin van het nieuwe seizoen zijn wij straks al enigszins gewend aan de routine bij AZ, zodat we de nieuwe spelers op sleeptouw kunnen nemen.

Omdat ik mijn wedstrijden nog bij Onze Gezellen speel maar alleen op donderdag er nog train, geeft dat scheve ogen bij mijn medespelers. Sommigen snappen niet dat ik met één keer trainen elke zaterdag in de basis begin, kennelijk realiseren ze zich niet dat ik op maandag en woensdag in Alkmaar op het trainingsveld sta.

De uitzonderingspositie leidt er niet altijd toe dat ik me in het veld kan onderscheiden. Voor mijn gevoel kan ik alleen maar afgaan, want iedereen die langs de kant staat weet: dat is die jongen van AZ. De tijd dat ik in mijn eentje langs vier of vijf spelers dribbelde en daarna scoorde, is voorbij, zeker nu we elf tegen elf spelen. Bovendien zijn de meeste tegenstanders ouder dan ik. Later in het seizoen kiest de trainer er af en toe zelfs voor om mij te wisselen of mij op de bank te zetten, wat soms tot botsingen leidt tussen hem en mij.

Het voelt alsof deze jonge trainer me op mijn plek wil zetten, om te laten zien dat ik echt niet beter ben dan de rest. Wanneer hij me een keer na tien minuten al wil wisselen, weiger ik simpelweg het veld uit te gaan. Ik ben geïrriteerd; ik speel toch echt bij AZ. Voor het eerst ervaar ik dat voetbal meer is dan het spelletje waar ik zo van hou.

Ook in Alkmaar moet ik me meteen bewijzen. De jongens die al wat langer in de O12 spelen, zitten duidelijk niet op me te wachten – elke concurrent kan jouw carrière dwarsbomen. Mijn lange blonde krullen werken ook niet in mijn voordeel, daardoor val ik meer op. Soms vind ik na de training ineens mijn onderbroek in mijn bidon of is mijn handdoek verdwenen. Bij de partijtjes krijg ik de ene trap na de andere; geen trainer die er wat van zegt. Ik voel me onzeker. Op de training van een ander team spelen ze een onderling toernooitje. De winnaars werpen een grote dobbelsteen op het kunstgras en als ze een één of een zes gooien, moeten ze een van de verliezers wegsturen bij de training. Ik zie de jongens met hangende schouders afdruipen.

In de oefenwedstrijden krijg ik voortdurend commentaar. Als ik een bal naar links speel, moet dit juist naar rechts en andersom. Het is ieder voor zich, dat is de boodschap die de trainers ons vanaf het begin meegeven: ‘Jij wilt profvoetballer worden, dus je traint alleen voor jezelf. De jongen die naast je staat, wil eigenlijk alleen jouw plek afpakken. Accepteer je dat? Pak ’m godverdomme aan dan.’ Dat wordt er al op jonge leeftijd ingeramd.

Het eerste jaar ga ik bijna elke dag met tegenzin naar de training, maar opgeven is absoluut geen optie. Ik kom gewoon zo laat mogelijk, dan hoef ik niet in de kleedkamer te zitten. Na iedere training kom ik bont en blauw terug. Mijn ouders vertel ik niks, ik hou me groot. Het enige wat me op de been houdt, is dat rood-witte logo met de zwarte letters op mijn trainingshesje, dat simpele stukje stof. Dit is iets wat je niet in elke sportwinkel kunt kopen, deze uitverkiezing heb ik zelf afgedwongen.

Wanneer ik uiteindelijk aan mijn vader vertel wat er bij AZ speelt, kijkt hij me indringend aan: ‘Het wordt tijd dat je van je af leert bijten.’

Na de hutspot neemt hij me mee naar zolder. Naast mijn slaapkamer is daar al heel lang een geïmproviseerde ‘gym’, waar mijn vader en ik krachttraining doen. Hij laat zien hoe ik me in elk duel beter kan verdedigen, zoals hij dat ook van zijn eigen vader heeft geleerd. Door mijn voetzolen meer omhoog te houden, met de noppen naar voren – altijd net iets hoger dan de zool van mijn tegenstander. En door mijn knie meer te buigen in een luchtduel. ‘Ze moeten een beetje pijn voelen als ze er te hard ingaan,’ is zijn boodschap. Wanneer ik de bal iets te ver voor me uitspeel, zegt mijn vader, is dat een ideale kans om de nieuwe beschermingstechnieken te oefenen. Op de trainingen merk ik meteen dat het werkt; als ik er steviger inga, word ik minder hard aangepakt. Vanaf dat moment kan ik me beter staande houden.

Feestjes op woensdagmiddag

Op een maandagochtend laat ik vol trots in de kring de brief zien waarin staat dat ik naar AZ mag. ‘Laten we even klappen voor Finn, jongens,’ zegt de juf van groep 7 opgetogen. Ik voel me helemaal het mannetje, maar de meeste kinderen reageren nogal lauw. In de pauze mag ik ineens niet meer meedoen met voetballen. Alleen als de juf erop aandringt mag ik toch meespelen. Ik snap er niets van, voor het eerst voel ik me alleen in de klas.

In de weken daarna merk ik dat het voetbalbestaan nog meer schaduwkanten heeft. Op vrijdagavond spelen we na het eten altijd verstopikkertje op het schoolplein. Soms word ik weggestuurd, een andere keer spreken ze zo laat af dat ik niet meer mee kan doen omdat ik de volgende dag moet voetballen. De trainer heeft het me op het hart gedrukt: op vrijdag moet je om halfnegen in bed liggen. En alles wat de trainer zegt, neem ik bloedserius.

Vanwege de trainingen moet ik vrijwel elke middag wat eerder weg. Ik zit op een strak schema, dus als we om halfvier richting Alkmaar willen, moet ik om kwart over drie de klas uit. Wanneer ik een keer een grote mond heb of door de juf heen praat, wrijft ze het in: ‘Hé Finn, je mag eerder weg hè. Dan wil ik dat je je gedraagt.’

Van de kinderen die vlak bij school wonen, ben ik de enige die op de fiets mag komen zodat ik op tijd op de training ben. Met gym doe ik vaak niet mee, uit angst voor blessures. Ook die dingen geven scheve ogen in de klas. Wanneer de hele klas een dag naar de Efteling gaat, kan ik niet mee. De club wil niet dat ik een training oversla. Ik ben me er nog niet van bewust, maar diep vanbinnen voel ik het wel. Langzamerhand word ik verstopert uit de groep. Soms voel ik me alleen, maar moet ik dan stoppen bij AZ? Natuurlijk niet, dit is mijn droom. Ik kan altijd terugvallen op dat logootje op mijn borst, die twee letters geven mij houvast.

De laatste twee jaar van de basisschool word ik ook niet meer uitgenodigd voor de verjaarspartijtjes op woensdagmiddag. Dat heeft geen zin, ik moet toch altijd trainen. Het antwoord op alle vragen is 'AZ'. Als ik er toevallig achterkom dat een van mijn vriendjes op zijn verjaardag bijna de hele klas meeneemt naar de dierentuin voel ik me toch in de steek gelaten. Ik hoor er niet meer bij.

Langzamerhand ga ik steeds meer mijn eigen weg. Het is me meteen ingeprent op de club: als je profvoetballer wilt worden, zul je daar alles voor moeten doen. Op mijn bureau liggen trainingslijsten en slaapadviezen, mijn vetpercentage wordt gemonitord, ik krijg het advies om feestjes te mijden... 'Wil je het betaald voetbal halen? Zoals je vandaag traint gaat dat niet lukken. Je moet meer geven. Nog meer geven.'

Al in groep 6 heb ik mijn laatste verjaarspartijtje gegeven, vlak voor de zomervakantie. Met zijn allen varen we met de boot van mijn vader naar onze moestuin, net buiten de stad. De jongens gaan vissen, de meisjes helpen met de aardbeientaart – natuurlijk met aardbeien uit eigen tuin. We roosteren marshmallows boven het zelfgemaakte kampvuurtje. En op de terugweg eten we pizza. Een perfect feestje. Het zijn de laatste stuiptrekkingen van het normale leven van een tienjarige, al heb ik dat op dat moment nog niet door. Stap voor stap komt alles volledig in het teken te staan van voetbal.

Oranje

Na afloop van de middagtraining van AZ O13 roept de trainer ons bij elkaar. ‘Jongens, ik heb leuk nieuws. Een paar van jullie zijn uitgenodigd voor een kennismaking bij het Nederlandse elftal in jullie leeftijdscategorie.’

Iedereen is ineens doodstil, meteen begint mijn hart sneller te kloppen. Het zal toch niet? Wanneer hij als tweede mijn naam noemt, kan ik het nauwelijks bevatten? Finn Berk bij Oranje? Ik ben net twaalf geworden. Het liefst wil ik keihard juichen, maar ik houd me in. Op de terugweg in het AZ-busje zoek ik op mijn telefoon naar de appgroep van mijn familie. Ik deel alleen een YouTube-linkje van het Wilhelmus. Mijn ouders snappen het niet meteen. ‘Finn?’ krijg ik terug.

‘Ik ben gevraagd voor het Nederlands elftal.’ De appgroep ontploft.

Ik vraag de buschauffeur om de muziek wat harder te zetten en zing keihard mee met ‘Zomer’ van André Hazes – tot ik me realiseer dat de spelers om me heen niet zo’n uitnodiging hebben gekregen. De voetballerij is hard. Iedereen is gelijk, maar sommigen zijn net wat meer gelijk dan anderen. In de brugklas van de middelbare school zingen ze nu ook het Wilhelmus als ik de klas binnenkom. ‘Hé international,’ roepen ze naar me. Ik voel me trots, maar ik word er soms ook onzeker van. Iedere nieuwe stap brengt nieuwe spanning met zich mee, de luwte is vaak een stuk comfortabeler dan het licht.

Mijn oranje avontuur begint met drie dagen in Zeist, inclusief twee overnachtingen, waarvoor ik vrij moet vragen van school. Plotseling speel ik samen met allemaal jongens van andere eredivisieclubs, de dertig beste spelers van dat moment in mijn leeftijdscategorie. De meesten van hen wacht ooit een carrière in het betaald voetbal. Ik deel een kamer met Thijmen, net als ik centrale verdediger, die bij PSV speelt. En natuurlijk is mijn eeuwige concurrent Sven Botman ook van de partij. Alles is tot in de puntjes verzorgd, van de bespreking tot en met de lunch – alsof we al profs zijn.

's Avonds kijken we in de kantine met zijn allen naar de WK-kwalificatiewedstrijd tussen Zweden en Portugal. Geweldig om twee van mijn helden, Ronaldo en Zlatan, tegen elkaar te zien spelen. Zlatan scoort uit een kopbal en een vrije trap, maar met een hattrick bezorgt Ronaldo zijn land een ticket naar het wereldkampioenschap. Bij het beslissende doelpunt omspeelt hij de keeper en schiet hij de bal in het dak van het doel. In de kantine beginnen we allemaal te juichen, ik geef de jongen naast me een highfive. 'In zo'n stadion kunnen jullie straks ook staan,' zegt de bondscoach.

Bij Oranje krijg ik voor het eerst te maken met een nieuw fenomeen: onderbroeken onder de douche. Bij mijn eigen club douchen we gewoon naakt, maar veel jongens met een migratieachtergrond zijn kennelijk niet gewend om dat te doen waar anderen bij zijn en houden daarom hun onderbroek aan. De eerste keer kijk ik nog vragend naar mijn AZ-maatje Peer Koopmeiners: wat gaan we doen? Ik zie aan zijn blik dat hij zijn onderbroek aanhoudt. Ik pak die van mij ook maar weer van de grond. Mijn moeder kijkt 's avonds een beetje vreemd als ze een natte onderbroek in mijn voetbaltas aantreft. 'Kun je die niet in je handdoek rollen, nu is alles nat geworden.'

Mijn vader is iets stilliger. 'Wat anderen doen moeten zij weten, maar wij douchen zonder onderbroek.'

Hoe spannend ook, de volgende keer volg ik zijn advies – al krijg ik er opmerkingen over. Vanaf nu is het duidelijk voor mij: ik volg in alles zo veel mogelijk mijn eigen weg.

Later in het seizoen speelt Oranje O13 een oefenwedstrijd tegen mijn eigen team, in het AFAS Stadion. Ik heb een uitnodiging voor de Oranjeselectie, maar het lijkt de bondscoach beter als ik met AZ meespeel. De wedstrijd valt net in de periode dat mijn oma van mijn moederskant ernstig ziek is. Ze zit op de tribune, maar ik kan niet anders dan denken dat ze er straks niet meer is. In een flink gevuld AZ-stadion raak ik die avond geen bal. Het lukt me niet om me op de wedstrijd te concentreren omdat ik weet dat ze nog maar een paar maanden te leven heeft. Steeds wordt mijn aandacht getrokken naar het vak waar zij samen met mijn opa en mijn ouders in het zonnetje zit.

Desondanks krijg ik het seizoen erna nog één keer een uitnodiging voor Oranje O13. Opnieuw speel ik helaas geen beste wedstrijd. Na afloop ben ik vooral boos op mezelf: waarom laat ik het op twee beslissende momenten zo afweten? Ik vergeet voor het gemak even dat Sven Botman op mijn positie de voorkeur geniet in Oranje. Mijn carrière bij het Nederlands elftal strandt voordat ik mezelf van mijn beste kant heb laten zien. Ik baal er behoorlijk

van, zeker omdat twee andere AZ-spelers wel mogen blijven. ‘Klotesport,’ zeg ik tegen mijn vader als ik thuis ben en ik smijt mijn tas in de hoek.

De volgende dag heb ik op de training meteen een grote bek – niemand mag mijn teleurstelling zien, dat gun ik ze niet. Ik heb al geleerd dat ik mijn onzekerheid en teleurstelling het beste kan verbergen; me zwak opstellen betekent dat ze me zullen vermorzelen.

‘Weet je trainer, de bondscoach hoeft me niet meer te bellen... Druk maar meteen weg als je zijn nummer ziet. Ik ben er klaar mee.’ De andere jongens schieten in de lach. Ik ben vastbesloten om het dan maar bij mijn eigen club te laten zien.

Het AZ-logo

Voor de eerste training van AZ O12 meld ik me na de zomervakantie op het trainingscomplex van AZ, naast het stadion. Ik ruik de geur van de omliggende weilanden. Vanaf de eerste dag hebben we voor elke thuiswedstrijd en elke training dezelfde kleedkamer. In de lange gang van trainingscomplex 't Lood is onze kleedkamer meteen aan het begin, de eerste deur links. Op alle deuren staat het AZ-logo. In elke volgende leeftijdscategorie schuif je één deur op, tot je bij de selectie van O19 zit, legt de trainer uit. Het is een oud complex, je voelt de geschiedenis. Soms staat er ineens een speler van het eerste naar onze training te kijken. Dit is de opleiding die internationals heeft voortgebracht als Phillip Cocu en Ron Vlaar.

In de enorme rode tas die we hebben gekregen, zit alles – behalve de wedstrijdtenues. Trainingsjacks, windjacks, pullovers, trainingsshirts, trainingsbroeken, van alles drie, en allemaal met het AZ-logo. Opgetogen laat ik de tas thuis aan mijn ouders en mijn grootouders zien. Ik ben zo trots op al die spullen dat ik thuis niks anders meer draag. 'Mag ik het ook aan naar school?' vraag ik aan mijn moeder.

'Nee Finn, doe dat maar niet.'

Wanneer we ons hebben omgekleed, gaan we naar boven voor onze eerste bespreking in de kantine. De metalen plaatjes die eind van de middag het eten voor het buffet van Jong AZ moeten warmhouden staan al klaar. Bovenaan de trap zie ik het grote bord met de 'Speler van de maand', één voetballer die volgens de trainers van alle jeugdspelers het beste gepresteerd heeft. Stel je voor dat ik daar nog eens kom te hangen.

'Wat zijn de doelen voor dit seizoen?' wil de trainer weten.

'We willen in de top 3 eindigen?' vraagt een van mijn teamgenoten nietsvermoedend.

‘Fout!’ corrigeert de trainer hem meteen. ‘Als we als derde eindigen, zijn er nog twee teams boven ons geëindigd. Wij zijn AZ, we moeten de beste zijn.’

‘Hoeveel goals krijgen we tegen in de achttien wedstrijden tot de winterstop?’ is de volgende vraag.

‘Achttien?’ suggereert een van onze verdedigers.

‘Achttien?!’ reageert de trainer geïrriteerd. ‘Hoezo achttien? Dat betekent dat we elke wedstrijd een goal tegen krijgen. Keeper, vind jij dat prettig? Nee, toch? Nul, dat moet ons doel zijn. Schrijf maar op: nul tegenggoals.’

Wat ik me als elfjarige nog niet realiseer, is dat die doelen het hele seizoen tegen ons gebruikt worden. De nadruk ligt altijd op wat er níét goed is. Ook als we 8-1 winnen, is de doelstelling niet gehaald. ‘Komen jullie je afspraken niet na? Weet je nog? Nul tegenggoals!’

Elke keer als we een tegengoal krijgen, voel ik een lichte paniek. Ik weet dat de trainer me daar in de rust op zal aanspreken, ik sta tenslotte centraal in de verdediging. ‘Wat heb jij vandaag gedaan om dat doelpunt te voorkomen?’ Bij een achterstand probeer ik oogcontact zo veel mogelijk te vermijden en duik ik weg achter een van de dikke AZ-jassen – net als de andere spelers. Vaak ga ik in de rust uitgebreid naar de wc. ‘Waar was je Finn?’ vraagt de trainer als ik terugkom. ‘Een beetje last van mijn buik,’ zeg ik, niet geheel naar waarheid.

In de loop van het seizoen komt mijn leven steeds meer in het teken te staan van voetbal. We trainen vier dagen in de week: maandag, woensdag, donderdag en vrijdag. We hebben verre uitreizen naar clubs als PSV, Willem II en VVV. Dingen die voorheen ondenkbaar waren, zijn plotseling normaal. Na een toernooi in het buitenland ben ik zondagnacht pas om één uur thuis, de volgende ochtend zit ik gewoon weer om acht uur in de schoolbanken. Er ontstaat meteen al een tweedeling tussen de basisspelers en de jongens die net buiten de boot vallen. Teamgenoten die iets minder presteren, staan er zomaar de hele wedstrijd naast. ‘Je mag mee vandaag, hoor,’ zegt de trainer poeslief, ‘dan ben jij mijn assistent. Echt een mooie job voor jou. Dan kun je precies zien hoe de anderen het doen.’

Met O12 spelen we ons eerste toernooi in Maasbree, we slapen bij gastgezinnen. In eerste instantie zie ik er best tegenop, maar uiteindelijk is het vele malen leuker dan een hotel. Ik ben samen met onze keeper Gennaro en het is net of we een weekend bij opa en oma logeren, we worden verwend tot op het bot. Bij het gastgezin kunnen we even op adem komen. Even weg

bij de trainers, het strenge dagregime van ons afschudden, ik voel me vrij. Neefjes en nichtjes van het gezin komen langs om die topspelers van AZ te zien.

Als we met de groep samen zijn, zijn er veel regels. Wanneer we met het team naar een restaurant gaan en één iemand vergeet na het eten zijn stoel aan te schuiven, moeten we ons allemaal tien keer opdrukken, waar de andere gasten bij zijn. En het geplande bioscoopuitje gaat niet door omdat de trainer vindt dat we niet goed gepresteerd hebben. Zo'n toernooi is natuurlijk niet bedoeld als vakantie, maar soms is het wel erg streng en strak. Gelukkig hebben Gennaro en ik bij het gastgezin een gezellige familieavond met spelletjes.

In de zomer ben ik geblesseerd geraakt aan mijn achillespees, dus in de voorbereiding ben ik vooral met mijn herstel bezig. Ik maak me meteen een beetje zorgen over mijn kansen bij AZ, maar dat blijkt achteraf niet nodig. Voor het eerst maak ik kennis met Klaas Hovinga, een chiropractor met magische handen, die praktijk houdt in een klassiek herenhuis in Haarlem. Wat ik dan nog niet weet, is dat hij gedurende de rest van mijn carrière mijn steun en toeverlaat zal blijven – net als Femke met haar 'dry needling', die in de loop van mijn carrière honderden naalden in mijn billen zal zetten.

Wanneer ik samen met mijn moeder Klaas' spreekkamer binnenloop, voelt hij aan mijn voet. 'O, is dit het? Twee behandelingen, dan ben je ervanaf.' Hij gooit er nog een schepje bovenop. 'Weet je, als Arjen Robben bij mij komt met zijn hamstring, speelt hij ook zo weer.'

Deze wonderdokter vindt op mijn lichaam precies de juiste drukpunten. Na drie weken ben ik overal vanaf.

Net voor het seizoen begint, ben ik weer speelklaar. Oorspronkelijk zouden Peer Koopmeiners en ik de aanvoerdersband delen. Omdat ik de voorbereiding grotendeels gemist heb, is Peer inmiddels gebombardeerd tot aanvoerder.

Ik vind dat zelf helemaal niet erg, want ik zie dat de band buiten het veld alleen maar gezeik oplevert. 'Hé Peer, waarom zijn die ballen niet goed opgepompt?' hoor ik de trainers op het veld zeggen. 'Je moet je mensen aansturen.' Of in de kantine: 'Hé Peer, waarom is die en die te laat voor de wedstrijdbespreking? Ga hem halen, snel!' Of als de bidons niet mee zijn gegaan in de bus: 'Peer, verdomme man, ik geef jou toch die opdracht? Ben jij een goede aanvoerder?'

De aanvoedersband wordt in mijn hoofd een steeds grotere last. Wanneer de trainer me vraagt of ik de band een keer om wil, schud ik mijn hoofd. ‘Laat Peer het maar gewoon doen, het is goed zo.’

We spelen lekker, dat eerste seizoen. Ajax wordt zoals bijna altijd kampioen, maar wij eindigen als tweede. Wanneer we op de A2 langs de Johan Cruijff ArenA rijden, spreekt een teamgenoot nietsvermoedend zijn bewondering uit voor het imposante stadion. De chauffeur zet hem zonder pardon de bus uit. Later haalt de man de speler weer op, maar de boodschap is duidelijk: AZ is onze club.

Bij een teamuitje in december koken we met zijn allen voor de ouders, in de keuken bij AZ: kipspiesjes met groente en gebakken aardappelen. We hebben die dag hard getraind, dus ik barst van de honger. Stiekem pak ik een stukje kip van de schaal, maar ik heb niet door dat de trainer het ook heeft gezien. Terwijl iedereen het kan horen, krijg ik de wind van voren. ‘Jij respecteert je ouders niet, hè,’ zegt hij met luide stem. ‘Anders zou je dit niet eten.’

Het huilen staat me nader dan het lachen. Ik ben elf; te jong om dit te begrijpen, maar oud genoeg om het verdriet te voelen. Wanneer we aan tafel gaan, geeft mijn vader me een aai over mijn bol. ‘Trek het je niet aan, Finn.’

Aan het eind van het seizoen is iedereen een beetje voetbalmoe, maar de grootste vraag moet dan nog beantwoord worden: mag ik blijven? Steevast sta ik in de basis, links centraal in de verdediging. En toch is er voor niemand een garantie. Ook de tussentijdse gesprekken geven geen zekerheid. Een dag van tevoren hebben ze het al aangekondigd: morgenavond worden jullie gebeld. Om de tijd te doden, ga ik gamen op mijn kamer, met de telefoon binnen handbereik. Ik hoor hem overgaan, mijn hart gaat tekeer.

‘Hé Finn, Michael hier. Hoe gaat het?’

Ik voel de macht van de persoon aan de andere kant van de lijn. Blijft mijn droom in leven? Zeg het alsjeblieft.

‘Ik heb goed nieuws jongen, je mag door.’

Alles wat hij daarna zegt, over wat er allemaal beter kan en moet, gaat het ene oor in en het andere weer uit. Het enige wat in mijn hoofd blijft echoën: ‘Je mag door.’ Ik heb al die honderden zichtbare en onzichtbare concurrenten achter me gelaten.

Het grote stadion

Bij AZ O13 wordt de droom van het betaald voetbal voor het eerst een realiteit. De commerciële kant van het voetbal komt al snel om de hoek kijken. Officieel mag je pas vanaf je zestiende jaar een zaakwaarnemer hebben, maar er zijn nu al zaakwaarnemers die gratis voetbalschoenen regelen – in zo'n seizoen verslijten we behoorlijk wat paren. Of zaakwaarnemers die ouders van elf- of twaalfjarige talentjes stiekem tweeduizend euro per maand betalen als hun zoontje nu al een contract tekent. Voor ouders die niet veel te besteden hebben, is zo'n aanbod zeer aantrekkelijk. Wanneer de speler later een transfer maakt, kan de zaakwaarnemer een leuk percentage in zijn zak steken. Gelukkig zijn mijn ouders veel te nuchter voor die mooie praatjes. Een van de jeugdtrainers werkt een deel van de tijd voor een zaakwaarnemerskantoor. Met enige regelmaat biedt hij jongens aan om zich aan te sluiten bij dat kantoor – hij krijgt daar commissie voor. Wanneer de club erachter komt, wordt hij meteen geschorst. Met stille trom vertrekt hij halverwege het seizoen.

Ook ons gezinsleven komt steeds meer in het teken staan van mijn voetbalcarrière. Soms voel ik me daar schuldig over. Mijn oudere zus eet regelmatig bij oma omdat mijn ouders meegaan naar een wedstrijd of een toernooi – of omdat ze graag wel op tijd wil eten. Op vrijdagavond staan mijn ouders pannenkoeken te bakken, zodat ik mijn koolhydraten voor het weekend heb. Zomervakanties moeten precies passen in die paar weken dat AZ niet traint en kunnen we vaak pas op het laatste moment boeken. We checken altijd of er een trainingsaccommodatie op het vakantieadres is, zodat ik ook in de zomer mijn conditie op peil kan houden. Tot teleurstelling van mijn zus komt ons vaste wintersportuitje in de voorjaarsvakantie al snel te vervallen. De club heeft liever niet dat ik ga skiën.

In Alkmaar doen we aan krachttraining en krijgen we workshops over voeding en slaap. Ik voel dat ik word klaargestoomd voor een carrière in de topsport. Met enige regelmaat wijzen de trainers naar het grote stadion. ‘Jongens, dat is jullie plek hè. Daar moet het gebeuren.’

Wanneer je dat maar vaak genoeg hoort, ga je er zelf in geloven. Het wordt steeds iets makkelijker om nee te zeggen tegen mijn oude schoolvriendjes die op vrijdagavond de stad in gaan. Het is wel even lastig als er een groot FRIS-feest is in de Lichtfabriek in Haarlem of zelfs in het AZ-stadion. ‘Sorry jongens, daar kan ik echt mijn gezicht niet laten zien.’ Uiteindelijk moet alles wijken voor mijn droom.

Op Instagram zie ik de accounts van de topspelers, die in prachtige auto’s rijden, luxe vakanties vieren en de mooiste meiden om zich heen hebben. Ik volg vooral Diego Costa, de spits van Atlético, die een geweldige strijd lust uitstraalt. Soms laat hij zien welke oefeningen hij doet in zijn eigen gym, en die probeer ik dan na te doen. Van Barcelona-verdediger Carles Puyol vind ik op YouTube een filmpje van al zijn tackles. Het duurt 11.34 minuten, maar ik kijk het maandenlang op elke wedstrijddag, bij het ontbijt op mijn iPad. Ik zie hoe Puyol de beste spelers van de Primera División van scoren afhoudt, ballen verovert met gevaar voor eigen leven, hoe hij als een halve keeper reddingen verricht op de doellijn... Zijn toewijding aan deze sport is ongekend. Ik voel dat ik ook zo’n winnaar wil zijn.

Het virus heeft me definitief besmet: ik ga ervoor. Voetbal is geen kinderspel meer.

Op weg naar de training draaien mijn vader en ik in de auto altijd hetzelfde nummer, elke keer als we op de rotonde bij het stadion rechtsaf slaan: ‘Rondje Feest Medley’, nummer 12 op de cd van de Toppers in Concert 2010. Met daarin ook het nummer ‘Ik doe wat ik wil’. Wanneer we het een enkele keer vergeten op tijd aan te zetten, maakt hij nog een rondje op de rotonde.

Ik doe wat ik wil

Ik wil wat ik doe

Wat een ander ook zegt

Ach wat doet het ertoe

Met aansluitend ‘Laat de hele boel maar waaien’. De muziek geeft elke keer een boost aan mijn zelfvertrouwen.

‘Laat je niet gek maken,’ voegt mijn vader er nog aan toe. ‘Kies je eigen pad. Je bent de beste.’

In de winter is er het jaarlijks SOP-gesprek, om mijn vooruitgang als voetballer onder de loep te nemen. We gaan alle punten in het Speler Ontwikkelplan langs, vol gouden, groene, oranje en soms rode balletjes. Ik speel altijd, dus ik maak me weinig zorgen. Als mijn vader vraagt of ik wil doornemen wat de trainer allemaal gezegd heeft, zeg ik dat het van mij niet hoeft. Ik wil wel beter worden, maar ben nog helemaal niet bezig met al die ‘ontwikkelpunten’. Ik doe gewoon mijn eigen ding.

‘Ga dan maar lekker buiten spelen,’ lacht mijn vader.

Voor anderen zijn de gesprekken een serieuze zaak. Waar iedereen bij staat, kijkt de trainer de twee of drie twijfelgevallen in het wekelijkse kringgesprek indringend aan. ‘Jullie staan er niet zo lekker voor, hè? Als het zo doorgaat, zullen we afscheid van jullie nemen.’

We moeten nog doorspelen tot mei, maar vanaf dat moment staan de bijna-afvallers onderaan in de pikorde. Bij elke rondo staan ze voortaan veel vaker in het midden. Ik voel met ze mee, tegelijkertijd ben ik blij dat ik niet in hun schoenen sta.

Met de O13 draaien we een goed seizoen. In de busjes van en naar de Willem Blaeu-school in Alkmaar, met sportklassen, hebben we de grootste lol. Tijdens de rondo's op de training proberen we elkaar zo lang mogelijk in het midden te houden, de bal gaat steeds sneller rond. Het gaat zo goed dat we zelfs een kampioenswedstrijd spelen, tegen Ajax op De Toekomst. Onze gedreven trainer Paul Brandenburg – later hoofd opleiding bij AZ – heeft een winnaarsmentaliteit die ik zeer kan waarderen. Wanneer hij er niet bij is, doen we zijn karakteristieke stemgeluid, gebaartjes en standaarduitspraken in de kleedkamer voortdurend na. ‘Jongens, dit is mijn brillenkoker. En als ik die in de richting van het doel van de tegenstander leg, dan gaan alle ballen erin.’

In de kampioenswedstrijd komen we al snel op een 3-1 voorsprong. Het wordt spannend als de Amsterdammers vlak na rust nog een keer scoren. Wanneer we een corner krijgen, ga ik zoals afgesproken mee naar voren. Samen met Sven Botman ga ik de lucht in en ik zet mijn hoofd net wat eerder tegen de bal dan hij. Ik zie het net bollen, ik heb de 4-2 gemaakt. Uiteindelijk winnen we de wedstrijd met 4-3 en vieren we het kampioenschap op De Toekomst, met bloemen en alcoholvrije bubbels.

Omdat we kampioen zijn van regio West, moeten we het een week later in een onderling toernooi van één dag opnemen tegen de kampioenen van Noord en Zuid: Heerenveen en PSV. Het is razend druk op de amateurvelden waar het kampioenstoernooi gespeeld wordt. Na overwinningen op beide clubs is het zomaar waar: wij zijn de besten van het land. Een dag later worden we samen met een ander kampioensteam gehuldigd in een uitverkocht AFAS Stadion, vlak voor de wedstrijd AZ-PEC Zwolle. In de catacomben hoor ik al het geroezemoes van de supporters. ‘Hier zijn ze dan: de toekomstige sterren van AZ,’ hoor ik de speaker omroepen. Als we het veld betreden, noemt hij één voor één onze namen op. Ik voel mezelf een paar centimeter groeien. Met onze bloemen maken we nog een ereronde door het stadion, alle supporters juichen ons toe. Dichter bij de roem van het voetbal ben ik nog nooit geweest.

Een dag uit mijn voetballeven

05.30 uur

De wekker gaat. Ik douch me en kleed me aan. Snel smeer ik nog een broodje voor mezelf.

6.10 uur

Het AZ-busje staat voor. Buiten vraag ik de chauffeur voor de zoveelste keer om niet meer te toeteren omdat de burens nog liggen te slapen. Hij haalt zijn schouders op. We maken nog een rondje door Haarlem om de rest van de spelers op te pikken en daarna rijden we in zo'n 25 minuten naar het trainingscomplex in Alkmaar. Iedereen probeert onderweg nog een beetje te slapen. De beste plek – rechts achterin – gaat altijd naar de jongen met de grootste bek en de hoogste status. Als een andere jongen per ongeluk op die plek gaat zitten, wordt hij daar 'vriendelijk' op gewezen.

7.30 uur

De spelers die als eerste op het veld staan, krijgen een complimentje van de trainer. Vooral de jongere spelers zijn daar erg gevoelig voor. Mede daarom gaan we steeds vroeger naar het veld toe. Ik oefen op passes met het rechterbeen en speel partijtjes een tegen een om te laten zien dat ik mijn voetbalopleiding serieus neem. Wanneer de trainer ons bij elkaar roept, heb ik er eigenlijk al een hele training op zitten. Hij zegt het elke keer weer: 'Alleen de jongens die hier als eerste staan, willen blijkbaar profvoetballer worden.'

8.00 uur

Start van de ochtendtraining, vooral gericht op tactiek en techniek.

10.00 uur

Het busje vertrekt richting school. Meestal moeten we ons haasten omdat de training vaak uitloopt en we komen dus regelmatig te laat op school. We missen daardoor niet alleen lesstof, maar soms ook het begin van een toets.

10.30 uur

Voor ons beginnen nu pas de lessen, we sluiten aan bij de andere leerlingen.

14.30 uur

De AZ-busjes brengen ons weer terug naar het trainingsveld. Hoe gezellig het ook was op school, we moeten ons opmaken voor de tweede training van de dag.

15.00 uur

We doen een zware conditietraining: veel lopen met én zonder bal, positiespel, afwerken op doel, pass- en trapoefeningen. Onze hartslagmeters registreren alle data.

16.00 uur

Nabespreking van de wedstrijd van afgelopen weekend. In de bioscoopruimte bekijken we op het scherm de wedstrijdbeelden, gemaakt met de vaste camera op het dak van de tribune. Het bijbehorende computersysteem heeft een genadeloze compilatie gemaakt van ieders fouten. Vooral als we verloren hebben, gaat het er hard aan toe. Soms vechten we letterlijk om de plaats achter de pilaar – uit het zicht van de trainer – of spelen we ‘steen papier schaar’. Wanneer iemand echt heel slecht heeft gespeeld, houden we hem uit de wind en krijgt hij de felbegeerde plek.

17.00 uur

Krachttraining, met name bedoeld om de benen sterker te maken. Naast de veldtrainingen doen we dit vier dagen per week in het krachthonk naast de fysioruimte. De ene week bovenlichaam, de andere week onderlichaam. Iedereen werkt met frisse tegenzin een individueel schema af. Je biologische leeftijd bepaalt je belasting. De sfeer is beladen, omdat je je altijd bekeken voelt.

18.30 uur

Na een enerverende dag is het tijd om naar huis te gaan. Iedereen stapt in zijn eigen busje; de buschauffeur zet ons thuis af. De regel is simpel: de jongens die als eerste zijn opgehaald, worden ook als eerste thuis afgezet.

19.30 uur

Thuis eten. Mijn moeder heeft na een lange dag weer lekker voor mij gekookt. De meeste avonden wachten mijn ouders en mijn zus op mij. Op advies van een bevriende vechtsporter eet ik eerst het vlees en de groenten en twee uur later nog de koolhydraten, meestal een bord pasta. Ik doe alles om verder te komen. Na het eten ga ik snel aan mijn huiswerk, terwijl mijn moeder mijn tas uitpakt en alvast inpakt voor de volgende dag.

23.00 uur

Uiterste bedtijd. Met mijn vader neem ik aan de keukentafel de dag door. Na ons gesprek beginnen mijn vaste rituelen – ingegeven door bijgeloof. Mijn schoenen moeten in de gang netjes naast elkaar staan, de veters raken elkaar net voor de punt van de schoen. En ik doe het lichtknopje drie keer aan en uit. Ik ben er heilig van overtuigd dat ik geen prof word als ik deze rituelen achterwege laat.

Aanvoerder

Onze trainer bij de O14 is Wesley, met zijn lengte en kale hoofd een indrukwekkende verschijning. Buiten het veld is hij best aardig, tijdens de wedstrijden en trainingen boezemt hij ons angst in. Schelden en schreeuwen zijn zijn natuurlijke manier van communiceren. Af en toe kijken we elkaar tijdens de wedstrijd met grote ogen aan als hij weer eens tekeer gaat. Ik probeer het zo veel mogelijk van me af te laten glijden.

Voor de thuiswedstrijd tegen koploper FC Twente bombardeert Wesley me onverwacht tot aanvoerder. Zes basisspelers, onder wie Peer Koopmeiners, zijn afwezig wegens blessures. Dat betekent dat uitgerekend vandaag veel jongens meedoen van de O13 – soms een kop kleiner dan de spelers aan de andere kant. Tijdens de warming-up geef ik de band door aan een van de andere verdedigers. ‘Trainer, hij is nu aanvoerder,’ zeg ik in mijn onschuld.

Wesleys ogen spugen vuur. ‘Ik geef die band godverdomme aan jou. Jij bent onze tweede aanvoerder.’

Ik besef dat hij gelijk heeft, maar ik weet dat we vandaag geen enkele kans maken. Ik heb geen zin om als aanvoerder na de wedstrijd de volle laag te krijgen. Wesley pakt de band en doet hem om mijn arm. ‘Hier, sukkel. Jij moet het doen vandaag.’ Het huilen staat me nader dan het lachen, maar ik probeer me groot te houden.

Na tien seconden staan we al met 1-0 achter. Twente-speler Maurice Kone, een oersterke spits, dribbelt vanaf de aftrap in één keer door naar ons doel en schiet de bal hard in de hoek. Wesley begint meteen te schreeuwen. ‘Finn, je bent aanvoerder! Hoe kan je dit laten gebeuren? Raap die jongens bij elkaar godverdomme.’

De ene na de andere aanvalsgolf spoelt over ons heen. Uiteindelijk verliezen we met 6-1. Wanneer we na afloop in de kleedkamer van Jong AZ zitten, met de mooie stoeltjes en lockers, gaat de trainer als eerste bij mij

staan. ‘Finn, hoe vind je zelf dat je gespeeld hebt?’

Ik weet dat ik op deze vraag beter geen antwoord kan geven en probeer de aandacht van mezelf af te leiden. ‘We hebben gestreden als team. Maar vandaag waren zij denk ik een maatje te groot voor ons, zeker gezien het leeftijdsverschil.’

Opnieuw werpt hij me een boze blik toe, hij verheft zijn stem.

‘Godverdomme, Finn. Je zoekt naar excuses. Kijk eens naar jezelf! Hoe vond jij dat je zelf speelde?’

Nu weet ik dat ik me op glad ijs begeef. ‘Ik weet het niet, trainer. Er gingen dingen goed en dingen minder goed. Ik heb mijn best gedaan.’

De trainer maakt een wegwerpgebaar. ‘Sjonge jonge... Jij hebt ook totaal geen zelfbeeld, hè. Leer eens in de spiegel te kijken. Je speelt voor AZ, je draagt de aanvoerdersband. En je laat je team zo zinken...’

Plotseling komt hét grote AZ-talent van dat moment binnen. Hij is centrale verdediger, net als ik. Hij kijkt ons aan. ‘Hé jongens, jullie hebben je best gedaan. Ze waren alleen net te goed. Volgende keer beter hè.’ Hij geeft me een knipoog.

De boze trainer van zonet verandert ineens in een dwepende tiener:

‘Jongens, deze jongen speelt in het eerste. Applaus.’

De storm is zomaar geluwd, we gaan rustig douchen. Na die wedstrijd hoef ik de aanvoerdersband gelukkig niet meer te dragen.

De rest van het seizoen blijven we flink doorrommelen. Mede door blessures verliezen we veel punten. Sommige jongen faken zelfs een blessure; als ze niet spelen, kunnen ze geen fouten maken en dus ook geen kritiek krijgen. Zelf heb ik die neiging ook met enige regelmaat, maar ik voel bij mezelf dat ik liever strijdend ten onder ga. Er is steeds die innerlijke worsteling: gooi ik het bijltje erbij neer, neem ik afscheid van deze wereld die me steeds meer tegenstaat? Of ga ik door om mijn droom te verwezenlijken? Hoe hoog de druk ook is, ik wil nog steeds te graag.

‘De voetbalwereld ga je niet veranderen,’ zegt mijn vader. ‘Maar als je wilt stoppen, moet je stoppen.’ Het is de eerste van vele keren dat hij me deze boodschap meegeeft. ‘Het is volledig je eigen keus. Als je wilt, rijden we zo naar Alkmaar en leveren je spullen in, prima.’

Maar opgeven kan ik niet, dat voel ik aan alles. Ik heb mijn doel nog niet bereikt: betaald voetballer worden. Nu dat binnen handbereik is, wil ik het niet zomaar aan de kant schuiven.

In het krachthonk en op het trainingsveld zie ik ook spelers van andere AZ-teams; ik voel dat de angstcultuur meer is dan alleen een schreeuwende trainer langs de lijn. Het zit tot in de haarvaten van deze organisatie en heeft zijn weerslag op de sfeer in het team. Nadat we op vrijdag de opstelling voor de volgende dag hebben gehoord, ontstaan op de training automatisch twee kampen: kamp basis en kamp wissels. De wissels doen er alles aan om een plekje in de basis zelf te bemachtigen door er in elk duel veel te hard in te gaan – met als doel je concurrent uit te schakelen. Die instelling leidt op de training regelmatig tot vechtpartijen en scheldkanonnades.

In plaats van de boel te sussen, gooien de trainers juist meer olie op het vuur. ‘Zeg nou tegen je teamgenoot dat hij kut speelt,’ krijg ik te horen. ‘Het zijn maar drie woordjes: je speelt kut. Zeg het gewoon!’

Het gevolg van dit alles is dat spelers eerder voor eigen succes gaan dan de bal te spelen naar iemand die er beter voor staat. Individualisme wordt belangrijker dan saamhorigheid – terwijl voetbal toch een teamsport is. Als dertien- of veertienjarige durf ik meestal ook niet in te gaan tegen zo’n volwassen man. Als hij me dat opdraagt, scheld ik mijn medespeler uit – zelfs al is dat een vriendje van me. Af en toe walg ik van mezelf. Ik wil loyaal zijn aan de trainer, want zonder hem kan ik mijn doel niet bereiken, maar ik wil ook solidair zijn met mijn voetbalvriendjes.

Op een dag pakken we nietsvermoedend een stuk van de taart die op tafel staat omdat AZ de prijs heeft gewonnen voor beste jeugdopleiding. Precies op het moment dat we lekker zitten te smullen, loopt trainer Paul Brandenburg naar binnen. Hij begint meteen te schreeuwen. ‘Mannen, zijn jullie gek geworden godverdomme?! Jullie zijn topsporters, doe eens niet zo idioot joh!’

Lange tijd sta ik in de basis, maar in de O15 krijg ik in de voorbereiding voor het eerst een concurrent erbij. Niels is nieuw bij AZ; hij is net als ik linksbenig en speelt meestal ook centraal in de verdediging. Wanneer ik hoor dat hij op mijn positie speelt, keur ik hem geen blik meer waardig. Ik schuif ineens door naar het middenveld en ik besef plotseling dat het bij zo’n topclub ook zomaar afgelopen kan zijn. Wanneer ik thuis op de bank zit, zeg ik het tegen mijn vader: ‘Het is klaar. Ik kan mijn spullen pakken.’

Onzekerheid en de ambitie om te slagen leveren in mij een onderlinge strijd.

Al vrij snel schuift Niels door naar de linksbackpositie en sta ik de meeste wedstrijden op mijn vertrouwde plek. Op het veld werken we zo goed mogelijk samen omdat dat in het belang is van ons allebei. Wanneer ik toch

op het middenveld sta, scoor ik aan de lopende band. Ik ga een weddenschap aan met supertalent Myron Boadu wie de meeste doelpunten zal maken. We juttten elkaar op om in alle competities zo veel mogelijk te scoren. Mede daardoor word ik topscorer van de O15.

Mijn specialiteiten zijn kopballen en afstandsschoten. Ik eis bovendien alle penalty's op. Wanneer ik er eentje mis in de uitwedstrijd tegen Feyenoord tik ik Myron op zijn schouder: 'De volgende is voor jou.' Maar een week later neem ik de strafschop weer en schiet ik raak.

Op een dinsdagmiddag spelen we een oefenwedstrijd tegen Ajax. Op mijn eigen helft krijg ik de bal aangespeeld. Ik kan geen kant op, er staan allemaal tegenstanders om me heen. In mijn ooghoek zie ik de keeper iets te ver voor zijn doel staan. Ik speel de bal iets naar voren en schiet gewoon. De bal landt vlak achter de keeper en stuitert zo tegen het net. Iedereen begint spontaan te klappen. Dat seizoen maak ik 45 doelpunten en Myron 43. Het is het laatste jaar dat het plezier in voetbal overheerst.

Johan Cruyff College

In 5 havo merk ik dat school net iets te zwaar voor me wordt – soms hang ik tot middernacht boven mijn boeken. Voor een geschiedenistoets over Nederlands-Indië heb ik zo hard geleerd dat ik ervan overtuigd ben dat het een 9 of een 10 wordt. ‘U kunt die van mij gebruiken als nakijktoets, hoor meneer.’

Een week later begint de leraar met het oplezen van de cijfers, van hoog naar laag. Ik hoor als eerste een 9,8 – geen 10 voor mij blijkbaar. Hij gaat rustig door met de lijst, maar mijn naam valt pas bijna aan het eind. Tot mijn stomme verbazing heb ik een 3,6 gehaald. Ik verberg mijn tranen, maar het is duidelijk: de theoretisch ingestelde havo is voor mij net iets te hoog gegrepen.

Mijn moeder werkt op dat moment bij het ROC van Amsterdam, voor een sportopleiding op mbo-niveau. In hetzelfde gebouw, bij de Amsterdamse RAI, is ook het Johan Cruyff College gevestigd, een school voor topsporters.

‘Dat zou een ideale school voor jou zijn,’ is mijn moeders stellige overtuiging. ‘Ik denk dat praktisch onderwijs beter bij je past.’

Gelukkig kan ik met mijn overgangsbewijs van 4 havo de overstap maken naar Sport & Coaching, een opleiding op mbo 4-niveau.

Met mijn zestien jaar ben ik een van de jongsten van de klas. Ik zie studenten met baarden, en meiden die al vrouwen zijn. Op de eerste dag stel ik me voor in het kringgesprek. ‘Ik ben Finn, ik kom uit Haarlem en mijn sport is voetbal.’

Het koffertje met AZ-logo waar mijn sportspullen in zitten, heb ik geprobeerd te verstopen in een hoekje van het leslokaal. De lerares laat zich niet zomaar afschepen. ‘Maar waar speel je dan?’

Wanneer ik de naam van mijn club laat vallen, is iedereen zichtbaar onder de indruk. Ik ben verbaasd. Zelfs deze zeer getalenteerde atleten, tennissers

en judoka's zien zo'n eredivisieclub kennelijk als het hoogst haalbare. Dat simpele logootje is mijn identiteit geworden. Ik ben Finn AZ geworden in plaats van Finn Berk. Een raar gevoel.

Waar twee andere AZ'ers het na een paar maanden voor gezien houden op deze school heb ik het op het Johan Cruyff College juist naar mijn zin. De sfeer van topsporters onder elkaar bevalt me. We begrijpen elkaar, we leven mee in de groepsapp als iemand een belangrijk toernooi heeft, een teleurstelling ervaart of een mooie overwinning boekt. Wanneer we met een groepje na school naar een café in de buurt gaan, vindt niemand het vreemd dat er geen alcohol besteld wordt en dat we bijtijds weer naar huis gaan.

Wat school extra leuk maakt, is de aanwezigheid van een blond en goedlachs hockeymeisje van mijn leeftijd. Voor het eerst in mijn leven voel ik vlinders in mijn buik. Al snel heeft ze verkering met een judoka, maar ik weet het zeker: vroeg of laat is ze van mij. Ik ben ervan overtuigd dat ze mij ook leuk vindt. Ik sluit zelfs een weddenschap af met twee klasgenoten. 'Voor de kerst gaat ze het nog uitmaken. Voor mij.'

In de pauze stap ik op haar af: 'Weet je het al? Wij gaan een keer een drankje doen.'

Quasi-serieus kijkt ze me aan. 'Je weet dat ik een vriend heb?'

'Wie zegt dat ik het zo bedoel? Het is geen date. We gaan gewoon als vrienden.'

Ze fronst haar wenkbrauwen. 'Ik denk niet dat hij dat leuk vindt.'

'O, doe je alles wat hij zegt?'

Een week later komt ze na schooltijd naar me toe. 'Hé Finn, het is uit. Misschien kunnen we toch een afspraakje maken.'

Nou niet meteen happen. Schijnbaar onbewogen neem ik een slok van mijn thee. 'Ik weet niet of ik dat wil.' Totale bluf van mijn kant. 'Ik wil geen tweede keus zijn.'

Ze kijkt sip. 'Maar ik heb het wel een beetje uitgemaakt vanwege jou.'

'Now we're talking,' lach ik. 'Ik zal even vragen aan mijn secretaresse of er nog ruimte is mijn agenda.'

Voor onze eerste date gaan we een paar dagen later naar De Bijenkorf in Amsterdam. Op een vrijdagochtend drinken we wat in het restaurant op de bovenste verdieping, daarna slenteren we rustig richting het Centraal Station, want ik moet weer op tijd zijn voor de middagtraining in Alkmaar. Hoe dichterbij het station komen, hoe sneller mijn hart gaat kloppen. Ik heb nooit met een meisje gezoend. In de stationshal kust ze me ineens vol op mijn

mond, en ik zoen terug. Kennelijk gaat zoiets min of meer vanzelf.

In het begin hebben we het hartstikke leuk samen, er is alleen één probleem. Ik ben geboren met een te strakke voorhuid, wat van iedere vorm van seksuele opwinding een pijnlijke aangelegenheid maakt. Tegen haar durf ik er niets over te zeggen. Op een dag moet ik er aan geopereerd worden, ik ben er alleen nog niet klaar voor. Die ‘grote voetballer’ van AZ kan toch niet plotseling zo’n gênant probleem hebben? Steeds als ze zegt dat ze alleen thuis is, verzin ik een smoes om niet langs te komen en uiteindelijk gaat het om deze reden toch uit.

Zonder verkering heb ik wel meer tijd om me te concentreren op mijn school en dat is geen overbodige luxe. Vaak word ik al vroeg weer opgehaald door het AZ-busje, dus ik mis regelmatig lessen. Gelukkig krijg ik veel hulp van de leraren. Omdat ik de benjamin van de klas ben, zien ze een hoop door de vingers. Mijn vader houdt mijn agenda bij en maakt elke dag een briefje met vragen voor mentor Nadine, zodat we weten wanneer bepaalde opdrachten af moeten zijn. ‘Hoe lang moet het verslag zijn? Wat wilt u erin hebben? Welke hoofdstukken moet Finn lezen?’ Zonder de antwoorden te lezen, geef ik het briefje terug aan mijn vader en die schrijft alles in mijn rode agenda. Zelf plannen lukt niet echt. ‘Zeg maar wat ik moet doen, dan doe ik het wel.’

Om beurten helpen mijn ouders me met mijn huiswerk, vaak zitten we nog tot laat op de avond te blokken. Net wanneer ik de overstap maak naar een nieuwe club moet ik eigenlijk mijn afstudeeropdracht voltooien. Om mijn diploma te halen, heb ik na de zomer nog een paar maanden nodig, is de boodschap van Nadine. ‘Dat gaat niet lukken,’ zeg ik brutaal. ‘Ga jij er nou voor zorgen dat mijn droom in duigen valt? Iets waar ik dag in dag uit mee bezig ben?’

Later bied ik haar mijn excuses aan, maar de boodschap is overgekomen. De docent voor wie ik de uitgebreide opdrachten moet maken om af te studeren, heeft een oplossing. ‘Als je dat mooie AZ-koffertje nou aan mij geeft, kan ik misschien wat voor je doen. Maak er maar een mooie goodiebag van.’

Ik vul het koffertje met een AZ-trainingspak en twee kaartjes voor een wedstrijd. Op wonderbaarlijke wijze verandert het o’tje in leerlingvolgsysteem Magister zomaar in een v’tje. Het logo van AZ is een sleutel die op vele deuren past. Later die zomer stuurt de docent mij een foto vanaf zijn vakantiebestemming, gekleed in het trainingspak en met naast zich

de koffer. ‘Lekker tassie hoor... Groeten uit Benidorm.’

Blessures

Aan het begin van het seizoen met O16 is er ineens een stagespeler bij gekomen: Justin de Haas. Een linksbenige speler die centraal in de verdediging en ook als linkshalf goed uit de voeten kan. Aan alles voel je dat de concurrentiestrijd bij AZ alleen maar wordt aangemoedigd. Als je iemand op zijn kloten geeft, vinden de trainers dat je hem scherp houdt. Zelfs als iemand geen fouten maakt, ga je hem toch corrigeren. ‘Justin, sluit nou eens aan man’ – terwijl hij al meters verder staat dan ik. ‘Justin, sneller terug’ – terwijl hij allang achter me staat. En de trainers vinden het alleen maar mooi. ‘Finn, ik wil je een compliment geven. Hoe jij Justin steeds weer aanspreekt... Zo maken we elkaar sterk.’

In het najaar raak ik geblesseerd aan mijn heup. Bij het wachten op de AZ-busjes spelen we in de onverlichte school vaak politie en boefje, een soort tikspel. Twee agenten proberen de dertig ‘boeven’ zo snel mogelijk te tikken. Wanneer ik de trap op ren om aan mijn achtervolger te ontkomen, knal ik keihard met mijn heup tegen de leuning. Ik voel meteen dat het foute boel is, mijn linkerbeen zit helemaal op slot. Dit komt mij slecht uit, zeker in een jaar waarin de eerste contracten worden uitgedeeld.

Drie maanden kan ik helemaal niet spelen. Terwijl ik dag in dag uit bij de fysiotherapeut zit, traint en speelt mijn team door. Af en toe komt trainer Leroy Echteld binnenlopen: ‘Wanneer kom je nou eens terug?’ Maar verder ben ik geen onderdeel meer van het team. Ik vind het niet eens erg, stiekem ben ik blij dat ik tijdelijk verlost ben van het gezeik van de trainers. Ook voor de teambesprekingen word ik niet meer uitgenodigd. Een van mijn concurrenten komt na zo’n bespreking binnenlopen bij de fysiotherapeut. ‘Leroy heeft al gezegd dat hij niet weet wat hij met je aan moet als je straks terugkomt van je blessure.’ Die komt binnen. Meteen ga ik verhaal halen bij de trainer; hij ontkent alles.

Soms maak ik me zorgen. Iedere ochtend om acht uur, voordat de school begint, zit ik al bij de fysiotherapeut. Ik kom als eerste bij de club en ga als laatste weer weg. Koste wat het kost wil ik terugkomen. Op de momenten dat ik het even niet zie zitten, is er altijd de film *Unbroken*. Ik kijk 'm heel vaak, mijn zus heeft zelfs de filmposter een keer voor me ingelijst. Het verhaal over de olympische atleet die als piloot krijgsgevangene wordt van de Japanners maar nooit voor ze buigt, inspireert me elke keer weer.

Terwijl mijn team een oefenwedstrijd tegen ADO Den Haag speelt, werk ik me in het zweet in de sportzaal. Op de spinfiets ga ik helemaal los, met op de achtergrond de muziek van *Rocky's* 'Eye of the Tiger':

*Risin' up, straight to the top
Had the guts, got the glory
Went the distance, now I'm not gonna stop
Just a man and his will to survive*

Degene die het langst geblesseerd is, bepaalt de muziek in het trainingshonk. 'Ik kom weer terug Kees,' zeg ik tegen de fysiotherapeut. 'Ik ben de beste.'

Zonder dat ik het doorheb, heeft de trainer van de tegenstander al zijn spelers bij zich geroepen om te laten zien hoe ik aan het trainen ben. Ik druip van het zweet, op het scherm kun je mijn hartslag zien. Ik schrik op van het applaus van de Haagse spelers, hun trainer stapt op me af. 'Ik heb nog nooit zoiets gezien, iemand die zo hard af kan zien.' Een opsteker van jewelste.

Na mijn herstel sta ik gelukkig meteen weer in de basis, ik heb alleen totaal geen wedstrijdritme. Het duurt een paar weken voor ik op mijn eigen niveau ben.

Op Valentijnsdag spelen we uit tegen Willem II. Op het kunstgras maak ik een sliding, mijn hele knie ligt open. Wanneer ik zondagavond met een vriend van mij op zolder FIFA aan het spelen ben, voel ik plotseling een stekende pijn. Als ik mijn broek opstroop, zie ik een blauw-paarse streep van mijn knie naar mijn lies gaan. In het ziekenhuis schrijven ze antibiotica voor, de pijn wordt alleen maar heviger. Ik zie de paniek in mijn vaders ogen, hij herkent de symptomen: bloedvergiftiging. Hij weet dat het foute boel is als je daar te lang mee wacht.

De volgende dag word ik opgenomen in het ziekenhuis. Een week lang lig ik aan een infuus met sterke antibiotica. Op de gang voetbal ik elke dag met een meisje, allebei met onze infuuspaal. We hebben de grootste lol, tegelijkertijd kan ik aan haar kale hoofd zien dat haar kwaal een stuk

ernstiger is dan die van mij. Ze heeft nog maar een paar maanden te leven, vertelt ze tussen neus en lippen door. 'Binnenkort ben ik er niet meer.' Ze is pas negen jaar. Het is voor het eerst dat ik zie hoe wreed de dood kan zijn. Hoeveel pech ik ook heb dit seizoen, het valt in het niet bij het lot van dit meisje. 'Kom, laten we een balletje trappen.'

Hyperventilatie

Met een groepje teamgenoten van de O17 en wat jongens van Jong AZ train ik mee met de O19. Tijdens het positiespel zit ik erbovenop, ik wil me als zestienjarig jochie natuurlijk bewijzen tegenover die jongens die twee jaar ouder zijn. Niet vluchten maar vechten. Jong AZ-speler Teun Bijleveld is er niet blij mee. ‘Wat doe je nou man, je kunt alleen maar trappen.’

Tijdens het afsluitende partijtje blijft hij me opzoeken, hij raakt me waar hij me raken kan. Als ik er wat van zeg, stapt hij dreigend op me af. Met een simpele heupworp leg ik hem op de grond. O19-trainer Koen Stam kan het niet waarderen. ‘Hé Finn, wat doe je nou? Je bent knettergek jongen.’ Ik weet dan nog niet dat ik het onder deze trainer behoorlijk zwaar zal krijgen.

Wanneer ik tijdens de voorbereiding op het seizoen met O19 het veld op stap, krijg ik de eerste sneer van de keiharde Koen Stam. Ik draag mijn zwarte Puma Kings, zoals ik dat al doe sinds HFC Haarlem. Zwart met een witte streep en een witte flap – mijn vader en ik vinden die gekleurde schoenen niets.

‘Zeg Finn, met die dingen aan je voeten wordt het natuurlijk nooit iets,’ zegt de trainer. Ik zie een paar jongens lachen. Ik haal mijn schouders op, ondertussen voel ik het wel. Dit soort schoenen worden in het voetbal eigenlijk alleen geassocieerd met echte schoffelaars – hoewel Crujff en Maradona er ook op speelden.

Soms schreeuwt Koen zo hard dat het op het hele complex te horen is. ‘Finn, je speelt weer kut. Verdomme man.’

Zo gaat het de hele week. Speel ik de bal naar rechts, dan moet ie juist naar links en andersom. Ik kan niks meer goed doen. Nog steeds is de enige methode die ik heb om mezelf op de been te houden mijn angst overschreeuwen. Op een van de trainingen krijg ik de bal perfect aangespeeld op de zestienmeterlijn. Ik zie de trainer naast het doel staan.

Wanneer de bal van mijn wreef vertrekt, weet ik dat ik Koen perfect ga raken. De bal komt vol in zijn zij.

Als door een wesp gebeten, draait hij zich om. ‘Wie deed dat?’

Ik steek mijn hand op. ‘Ik was het, ik word helemaal gek van je gezeik.’

Natuurlijk scheldt hij me weer verrot, maar ik voel de adrenaline door mijn lichaam stromen. De angst is voor even helemaal verdwenen. Bij AZ is het schieten of geschoten worden. ’s Avonds slaap ik eindelijk weer eens goed.

In de loop van het seizoen krijgt de stress desondanks zijn weerslag op mijn lichaam. Het is een vreemde gewaarwording. Het is alsof mijn lijf zich afkeert van de knetterharde voetbalwereld, zonder dat ik daar invloed op heb. Ik merk het voor het eerst als ik thuis de trap op loop. Ik ben volledig buiten adem, mijn benen zijn in één keer totaal verzuurd. In eerste instantie denk ik dat ik misschien iets te zwaar getraind heb, maar zo snel en hoog ademen lijkt me niet normaal.

De hyperventilatie – want dat blijkt het te zijn – wordt in de loop van de tijd steeds erger. Als ik op de club ben, heb ik het vrijwel altijd. Wanneer ik met de wisselers en de keeperstrainer een positiespelletje doe aan de andere kant van het veld heb ik nergens last van, maar zodra ik me aansluit bij de rest van de groep en trainer Koen voel ik het meteen weer. Ik snap er niets van.

Na de kerstvakantie wordt het zo erg dat ik het met mijn vader bespreek. ‘Hoe kan dit? Het lukt gewoon niet meer.’

In het ziekenhuis laten we aantal onderzoeken uitvoeren, zoals het meten van mijn bloedwaarden. ‘Een te hoge vitamine B6-waarde,’ is een van de conclusies van de specialist – iets waar topschaatser Sven Kramer ook mee worstelt. Mijn eigen wonderdokter Klaas trekt dit meteen in twijfel. ‘Deze waarde is nauwelijks te hoog.’ Na wat testjes weet hij het zeker: ‘Je hebt last van chronische hyperventilatie. Daardoor krijg je constant te veel zuurstof in je bloed.’

De oorzaak is voor hem ook duidelijk, hij kent me langer dan vandaag. ‘Het vernederende gedrag van de trainer heeft je onzeker en bang gemaakt.

Daardoor ga je hoog ademen. Als je dat maar lang genoeg doet, ontstaat in je lichaam een zuurstofoverschot, en dus een gebrek aan kooldioxide. Omdat jij je benen het hardste nodig hebt, heb je er daar het meeste last van.’

Ruzie

Een van mijn teamgenoten bij AZ O17 is Immanuel Pherai, een zeer getalenteerde aanvallende middenvelder. Zijn zaakwaarnemer is niemand minder dan Mino Raiola, die spelers als Zlatan, Haaland en Matthijs de Ligt onder contract heeft. Qua karakter lijken Immanuel en ik een beetje op elkaar. We doen allebei net of we overal maling aan hebben om ons staande te houden in de voetbalwereld. Zoals Van Basten het zegt: ‘Je moet je niet kwetsbaar opstellen, dan word je zelf gekwetst.’

Misschien omdat we hetzelfde karakter hebben, botsen Immanuel en ik op de training met enige regelmaat. Hij zit me flink op de huid, zogenaamd om mij scherp te houden – dat is wat de trainer graag wil. Thuis vraag ik aan mijn vader wat ik hiermee moet. ‘Je zult van je af moeten bijten. In deze wereld kun je je niet laten kennen.’ Na al die jaren weet hij ook hoe het er aan toegaat bij AZ.

De volgende dag laat Immanuel zich ineens ontvallen: ‘Rot op man. Ga naar je kankermoeder.’

Ik kijk naar trainer Denny Landzaat en mijn blik spreekt boekdelen: ‘Ga jij er wat van zeggen of moet ik dat doen?’

De trainer is duidelijk niet van plan zich ermee te bemoeien. Bij de eerstvolgende gelegenheid zoek ik bewust het duel met Immanuel op. Hij blijft van achteren tegen me aanduwen, tot het moment dat ik er genoeg van heb. Ik draai me om en sla hem vol op zijn gezicht. Binnen de kortste keren liggen we op de grond te worstelen, tot de trainer ons uit elkaar haalt.

Omdat ik de vechtpartij begonnen ben, roept Paul Brandenburg mij op het matje. Op het moment dat ik me op kantoor meld, komen onverwacht allerlei trainers de ruimte binnen. Ik weet niet wat ik meemaak. Hebben ze een tribunaal in het leven geroepen? Tot mijn verbazing krijg ik juist van alle kanten complimenten. ‘Eigenlijk kan het natuurlijk niet wat je gedaan hebt,

we moeten je wel straffen. Maar we vinden het goed dat je hem een keer hebt aangepakt.’

Vier dagen train ik voor mezelf, daarna mag ik weer bij de groep. Het incident betekent dat ik de rest van mijn voetbalcarrière bekend blijf staan als driftkikker; bij sommige Nederlandse clubs gaat de deur voorgoed dicht.

Bij AZ zijn het vooral de ‘ideale schoonzonen’ die het ver schoppen; de ‘straatschoffies’ met onaangepast gedrag worden afgeserveerd. Later in het seizoen heb ik het er een keer met Immanuel over na de training. ‘Manu, we botsen af en toe omdat we hetzelfde karakter hebben.’ Hij knikt driftig. ‘Tegelijkertijd vind ik het mooi hoe jij je staande houdt in deze wereld. Het klinkt misschien gek: in dat opzicht ben je een voorbeeld voor me.’

Wanneer hij de volle laag krijgt van de trainer – vaak onterecht –, heeft hij daar maling aan. Die onverstoorbaarheid heb je blijkbaar nodig om ver te komen in het voetbal. Immanuel maakt uiteindelijk de overstap naar Dortmund. Hij is de jongste AZ-speler ooit die naar het buitenland vertrekt.

Beslissing van hogerhand

In mijn laatste jaar in Alkmaar speel ik maandenlang niet of nauwelijks. Mijn concurrent in de O19 heeft in de zomer al een jeugdcontract gekregen, dus die belandt niet meer zo snel op de bank – die moet op enig moment verkocht worden. De spelers die niet bij de selectie zitten, komen bij trainer Koen Stam steeds lager in de pikorde te staan. Na de uitwedstrijd tegen Ajax moet ik samen met twee andere wisselers op het veld een hele tijd heen en weer lopen, tussen de middellijn en het strafschoopgebied. Ik kan wel door de grond zakken, zeker als ik zie dat bij mijn moeder de tranen in de ogen staan. Later hoor ik dat Stam nota bene zelf met betaald voetbal gestopt is omdat hij de druk niet aankon en last had van slaapproblemen.

Op een ander veldje zie ik dat de trainer van de O12 zijn spelertjes vraagt om op volgorde van goed naar slecht te gaan staan. Al gauw ontstaat er een ruzieachtige sfeer, zeker tussen de jongens die minder goed zijn. Ik heb met ze te doen. Na een paar minuten bepaalt de trainer zelf een nieuwe volgorde. ‘Ja jongens, jullie moeten echt beter je best doen,’ hoor ik hem zeggen tegen de laatsten in de rij. Misschien is het maar goed dat ik deze club verlaat.

Bij AZ loopt ook een nieuw gezicht rond: Dennis Haar, assistent-trainer bij het eerste. Zijn vader Martin is trainer bij Jong AZ. Bij een van de trainingen van O19 komt Dennis zomaar het veld op lopen, hij stapt meteen op Koen Stam af. ‘Ik heb iemand nodig die kan invallen bij de training van het eerste.’

Ik doe meteen een paar stappen naar voren: ‘Dan moet je mij hebben,’ zeg ik vol overtuiging – mijn hart bonst in mijn keel. Ik wil zo graag slagen dat ik elke kans aangrijp om mezelf te laten zien.

De twee trainers lachen smalend. ‘Jij?! Nog lang niet. Eerst eens kijken of je überhaupt dit jaar doorkomt.’

Vlak voor de kerstvakantie krijg ik volkomen onverwacht een telefoontje van mijn eigen trainer. Ik zit rustig op mijn kamer. Wanneer ik Koens naam op

het scherm zie verschijnen, gaat mijn hart meteen tekeer. ‘Finn, morgen tegen Heerenveen ga je spelen, dus bereid je vast goed voor.’ Ik heb er totaal niet op gerekend, maar kennelijk is het team getroffen door een golf aan blessures. Hoe kan ik voetballen terwijl ik weet welke trainer er op de bank zit?

‘Pap, ik trek het niet,’ zeg ik vlak voor de wedstrijd tegen mijn vader. ‘Ik ben veel te zenuwachtig.’

Hij legt een hand op mijn schouder. ‘Normaal speel je altijd om goed te zijn, vandaag speel je om niet slecht te zijn. Gewoon aannemen, balletje breed, balletje terug. Doe je ding.’

We spelen op ons eigen sportcomplex De Kalverhoek in Zaandam. Ik stap zoals ik gewend ben als laatste het veld op. Ineens komt Koen Stam op me af. ‘Je moet weten dat het niet mijn keus was om jou te laten spelen, dit was een beslissing van hogerhand.’

Deze mededeling komt aan als een mokerslag, de moed zakt me in de schoenen. Al na een paar minuten voelen mijn benen als lood. Bij de eerste actie van mijn tegenstander glijd ik half weg. Hij schiet tegen de paal en via de rug van de keeper gaat de bal zo het doel in. Ik ben een schim geworden van de talentvolle speler die ik ooit was.

In de rust voel ik de bui al hangen, de trainer neemt in de kleedkamer het woord. ‘Gaat lekker jongens, ik ben niet ontevreden. Nog 35 minuten te gaan, volle bak met zijn allen.’ Niks aan de hand, denk ik in mijn onschuld. ‘Eén omzetting nog, dat lijkt me duidelijk. Finn jongen, jij gaat in de wissel,’ zegt Koen op denigrerende toon. In mijn eentje blijf ik achter in de kleedkamer.

Na het douchen ga ik bij mijn ouders op de tribune zitten. In no time staat ons team met 3-1 voor. We zijn poulewinnaar geworden en promoveren naar de hoogste categorie jeugdteams. Op het veld staat iedereen te juichen. Ik heb absoluut geen zin om naar beneden te gaan om de bloemen in ontvangst te nemen. Ik ben het sukkeltje dat gewisseld werd, ik schaam me tegenover mijn ouders. ‘Laten we naar huis gaan,’ zeg ik tegen hen. ‘Ik moet weg hier.’

Een van de grote bazen bij de club is technisch directeur Max Huiberts. De ochtend na de kampioenswedstrijd krijg ik van Koen een bericht dat Max Huiberts hem heeft gestuurd tijdens de feestelijkheden: ‘Wat is dit voor belachelijks? Waar is Finn?’

De trainer stuurt er meteen een berichtje achteraan: ‘Laten we maandag even praten.’ Nonchalant stuur ik een duimpje, ondertussen zie ik er enorm tegenop om na het weekend weer naar de club te gaan.

In de bestuurskamer word ik opgewacht door Koen en Kwadjo Boateng, de assistent-trainer van O19. Boateng is normaal gesproken een vriendelijke reus, ook hij kijkt nu serieus.

‘Wat moeten we nou met jou Finn,’ begint Koen. ‘Vind je het leuk zoals het gaat?’ Ik hang licht onderuitgezakt in mijn stoel, mijn manier om krampachtig een beetje ontspanning te zoeken. ‘Misschien moet je je tas maar inleveren. Kom, gaan we gezellig naar Paul toe. Dan zeggen we dat je ermee stopt.’

Cynisch klappen

Wanneer ik een elektrische fiets heb gekregen om zelf naar de trainingen van de O19 te gaan, geniet ik elke dag van het ritje langs het Spaarne. Met Hollandse feestmuziek in mijn oortjes voel ik me helemaal vrij en onafhankelijk. Maar zodra ik met de pont het Noordzeekanaal ben overgestoken, zijn mijn benen meteen loodzwaar. Van de veiligheid van thuis naar het strafkamp van AZ. Meditatieoefeningen, ijsbaden, rekken en strekken, ik kom er niet vanaf. De stress blijft vrijwel het hele seizoen in mijn lijf.

Met de andere wisselers van O19 speel ik in november een oefenwedstrijd tegen Dordrecht, op een koude vrijdagavond. Zoals vaker de laatste maanden heeft mijn vader me vooraf gemasseerd, in de hoop dat ik iets meer ontspannen aan de aftrap kan staan. Maar zodra hij klaar is, voel ik de spanning meteen terugkomen. ‘Stop maar pap, dit heeft geen zin meer.’ De tranen schieten in mijn ogen.

‘Het is mooi geweest,’ concludeert mijn vader. ‘Volgend jaar ga je weg bij AZ.’

Om me heen zie ik meer spelers die de stress niet aankunnen en soms zelfs geblesseerd raken. Trainer Stam komt af en toe de ruimte van de fysiotherapeut binnen. ‘O, hier zitten ze hoor. De slappe zakken.’ En tegen de fysiotherapeut: ‘Wanneer denk je dat hij weer fit is?’ Het antwoord wacht hij niet eens af. ‘Lamaar, het interesseert me niet echt. Hou hem lekker hier. Succes hè, meisjes.’

Eén teamgenoot heeft er op een gegeven moment genoeg van: ‘Trainer, je kan de kanker krijgen.’

Natuurlijk is zo iets niet goed te praten, maar de club kijkt nooit naar het onderliggende probleem: wat drijft zo’n jongen om zo iets te zeggen? Kennelijk is er toch iets mis. Meerdere jongens uit andere teams stoppen dat jaar bij de jeugdopleiding.

In de wedstrijd tegen Dordrecht verhuis ik tegen mijn zin in de tweede helft naar de linksbackpositie. De regen komt inmiddels met bakken uit de hemel. Zelfs mijn vervanger Justin zegt het: ‘Finn kan in het centrum blijven staan hoor.’ Maar Koen Stam is onverbiddelijk. Twee minuten na de rust scoort een van de Dordrechtse aanvallers met een kopbal, uitgerekend de tegenstander van Justin. Ik richt mijn blik naar de bank en klap een paar keer in mijn handen. ‘Hé trainer, goede wissel hè.’

Stiekem hoop ik dat hij niets gezien heeft, dat blijkt ijdele hoop. ‘Maandag even op kantoor komen,’ is de simpele boodschap. Wanneer ik het kantoor binnenloop, zie ik dat hij de beelden al klaar heeft staan. Op het scherm zie ik mezelf duidelijk klappen in de richting van de bank. Ontkennen wordt nu lastig. ‘Waarom doe je zoiets? Dat kan ik natuurlijk niet accepteren.’

Bij de ochtendtraining mag ik na de warming-up rondjes om het veld blijven lopen, een vol uur lang. Ik laat niets merken, pas ’s avonds in bed komen de tranen. Ik sta op om alles waar een AZ-logo op staat uit mijn kamer te halen. Wanneer ik weer in bed lig, zie ik nog een shirt liggen. Ik kom overeind en smijt het de gang op.

Denny Landzaat

Met AZ O17 spelen we in juni een toernooi. Onze trainer is Denny Landzaat, 38-voudig international en oud-speler van onder meer AZ, Feyenoord en FC Twente. Hij is een heel aardige man, maar ook hij gaat zich gedurende het seizoen steeds raarder gedragen.

Tijdens het toernooi verblijven we op een vakantiepark van Center Parcs, in het zuiden van het land. We huren een stuk of vijf huisjes rond een pleintje. Aan het eind van het seizoen is iedereen een beetje voetbalmoe. We snakken naar vakantie, dus we spelen bepaald niet op ons best.

Op de eerste dag eten we met zijn allen in het restaurant, een lekker buffetje. Aan de grote tafel naast ons zit de selectie van Ajax. Halverwege de maaltijd zien we de aanvoerder van Ajax opstaan en naar de technische staf lopen. ‘Trainer, vanavond is er discoavond. Daar zijn wij natuurlijk bij.’

Hun trainer schiet in de lach. ‘Leuke meiden zeker? Weet je wat? Ik geef jullie het vertrouwen. Als jullie maar presteren morgen, niemand verzaakt. Ik verwacht dat wij dit toernooi winnen.’

Vragend kijken we naar Denny Landzaat, eigenlijk weten we al dat dit een zinloze exercitie is. ‘Nee mannen, zeker weten van niet.’

De Ajacieden moeten lachen. ‘Hé trainer, niet zo streng. Jullie winnen het toernooi toch niet.’

Wanneer we uitgegeten zijn, maant Denny ons op te staan. ‘Kom jongens, naar je huisje. Ik verwacht dat iedereen om halftien in zijn bed ligt.’

Een uurtje later piepen vier AZ-spelers ertussenuit om naar het feestje te gaan. Zodra de teammanager het doorheeft, loopt hij meteen naar de trainer toe. ‘Denny, die gasten zijn niet in hun huisje.’

Om één uur ’s nachts komt Landzaat naar het pleintje om de overtreders uit hun huisje te halen. Door het raam zien we hoe ze door het zand kruipen en rondjes moeten lopen om het meertje. Eigenlijk niks voor Denny. Midden op

het pleintje moeten ze een hele serie squats en burpees doen. Het is grappig, en tegelijkertijd triest om te zien hoe de ‘overtreders’ gestraft worden. Verklikken wordt beloond, aardige mensen raken besmet. Waar Ajax de eigen verantwoordelijkheid benadrukt, gaat het bij AZ bijna altijd om straffen en belonen. Wanneer we de teammanager op het incident met de vier jongens aanspreken, is hij onverbiddelijk. ‘Regels zijn regels.’

Ik moet denken aan het gesprek dat ik heb gevoerd met oud-speler Julian Jenner, die stage heeft gelopen bij de club. ‘Geloof me, Finn. De voetbalwereld is niet leuk.’

Ik knik: ‘Ik begrijp wat je bedoelt, mijn droom is het enige wat me nog op de been houdt. Verder vind ik er geen reet aan.’

Julian deelt met mij het advies dat hij ooit van Van Gaal heeft gekregen: ‘Vraag niet... praat niet...! Dat betekent: je houdt altijd je mond dicht, tenzij de trainer jou een directe vraag stelt. Anders kom je gegarandeerd in de problemen.’ Hoezeer ik ook probeer zijn advies ter harte te nemen, het blijft lastig om alles zomaar te pikken.

Als ik na een van de wedstrijden een jongetje een handtekening geef en hem een selfie met mij laat maken, ben ik twee minuten te laat in de kleedkamer. Als iedereen weg is, moet ik blijven zitten en krijg ik de volle laag. Landzaat zet zijn strengste blik op. ‘Je voelt je heel wat, hè.’

Ik laat mijn schouders hangen. ‘Trainer, ik weet het niet meer. Het is net hoe jullie pet staat, de regels zijn elke dag anders.’ Hij kijkt me verbaasd aan. ‘Voor hetzelfde geld krijg ik op mijn flikker omdat ik iemand níét een handtekening geef. Dan ben ik weer te arrogant. Ik weet niet meer wat goed of fout is.’

Aan het eind van het seizoen zitten we als groep om de tafel met Denny Landzaat en Paul Brandenburg, hoofd van de jeugdopleiding. Het is een serieus gesprek, omdat de resultaten zijn tegengevallen. Vooral de spelers krijgen de schuld. Plotseling neemt Landzaat het woord. ‘Ik neem zeker mijn verantwoordelijkheid, Paul. Ik verwijt mijzelf ook de teleurstellende resultaten. Ik ben natuurlijk een beginnend trainer, zonder ervaring.’

Het is sneu om te zien hoe Denny zich zo kwetsbaar en klein opstelt, de reactie van Paul is zo mogelijk nog triester. ‘Denny, kijk mij eens aan. Wat zeg je? Beginnend trainer? Hou eens op joh, je bent verdomme trainer bij AZ.’

Denny zit erbij als een schooljongetje dat net voor de klas een mislukte spreekbeurt heeft gehouden. Ik heb last van plaatsvervangende schaamte, hoe

kan iemand met zo'n staat van dienst zichzelf zo tekortdoen? De angstcultuur die begint bij de clubleiding heeft al te veel mensen besmet.

Eén minuut

In mijn hoofd laat ik AZ langzamerhand los. Vanwege de hyperventilatie gaan trainen en spelen ook steeds moeizamer. Om de haverklap schiet de kramp in mijn benen. Ik struikel over ballen die ik normaal gesproken blind kan aannemen. Ik speel amper. Het hele seizoen krijg ik van Koen te horen dat ik niet goed genoeg ben. Een Marokkaans-Nederlandse speler moet het voortdurend ontgelden, misschien wel juist omdat hij al bij Lazio Roma en Ajax heeft gespeeld. ‘Als dit het niveau is wat we van een Ajacied kunnen verwachten...’ Halverwege het seizoen is zijn plek naast mij in de kleedkamer plotseling leeg. Ik schrik ervan. Een Argentijnse medespeler – een lieve rustige jongen – scheldt hij steeds de huid vol bij elke simpele fout. Hij raakt vervolgens geen bal meer.

Eerder heb ik zoiets ook al meegemaakt met de trainer van de O17. Een IJslandse medespeler die geen woord Nederlands sprak, werd in het kringgesprek na de training flink onder handen genomen. ‘Je bent slecht hè, Victor. Zeg maar: yes.’ ‘Yes, trainer,’ mompelde hij. Hij werd vernederd waar iedereen bij was en ik durfde er niks van te zeggen – terwijl deze jongen bij de nationale selectie van zijn land zat. Soms vraag ik me af in wat voor wereld ik ben beland.

De ‘sport-bh’, het minivestje dat we dragen, houdt al onze cijfers minutieus bij. Zoals het aantal ‘high intensity runs’ dat we tijdens de wedstrijden en de training maken. Hoe hoger het aantal runs, hoe groter je aanzien. Zelfs al heb je drie eigen doelpunten gemaakt: als het aantal runs hoog is, heb je nog steeds een goede pot gespeeld. Op een gegeven moment krijg ik een briljante ingeving. Wanneer de trainer niet kijkt, trek ik voortaan snel wat extra sprintjes. Ook als ik de bal moet pakken, doe ik dat in volle vaart. Het gevolg: ik krijg meteen te horen dat ik buitengewoon goed getraind heb.

In de laatste fase van het seizoen stapelen de pijnlijke momenten zich op. Wanneer ik me voor de uitwedstrijd tegen Volendam nietsvermoedend met mijn tas op het trainingscomplex meld, hoor ik dat ik niet bij de wedstrijdselectie zit. ‘Wat doe jij hier?’ vraagt Koen waar iedereen bij zit. ‘Je gaat niet mee vandaag. Ga maar voor jezelf trainen. Misschien kun je meedoen met de O16.’

Ik begrijp niet waarom Koen het zo op mij gemunt heeft. Uit pure frustratie geef ik een van die jochies in een duel een keiharde trap. Ik krijg nota bene een compliment van de trainer, tegelijkertijd voel ik bij mezelf: dit klopt van geen kanten. Ik pak de bal in mijn handen. ‘Sorry man, overtreding.’ Voetbal haalt te vaak het slechtste in mij naar boven.

Pas tegen het eind van het seizoen vind ik een remedie voor mijn gezondheidsklachten. Een gespecialiseerde therapeut komt met ademhalingsoefeningen die ik kan inzetten om de hyperventilatie tegen te gaan. Tot mijn eigen verbazing krijg ik af en toe zelfs wat speeltijd. Wanneer ik onverwacht tegen FC Utrecht uitstekend ben ingevallen, komt de vader van middenvelder Des Kunst na de wedstrijd naar me toe. ‘Wie ben jij eigenlijk? In welk team zit je?’

Ik wijs naar het gras. ‘In dit team.’

Hij kijkt me verbaasd aan. ‘Ben je het afgelopen jaar geblesseerd geweest of zo?’

Ik haal mijn schouders op, hij legt zijn hand op mijn arm. ‘Je hebt hartstikke goed gespeeld, man.’

In de kleedkamer zit ik naast aanvoerder Jelle Duin, een aanvaller die later door zal breken in het betaald voetbal. ‘Jongens, een applausje voor Finn.’ Iedereen klapt.

Zelfs Koen spreekt me de volgende dag aan in de gym. ‘Ging goed hè?’

Heel even begin ik weer te geloven in een vervolg bij AZ, maar in april komt toch dat ene moment: de club dankt me af. Na acht jaar vol wedstrijden, trainingen, prijzen, gewonnen duels en meer dan honderd belangrijke goals duurt dit gesprekje met de trainer en het hoofd jeugdopleiding nauwelijks een minuut. ‘Finn, we nemen afscheid van je. We willen je bedanken voor al die jaren.’ Het dringt nauwelijks tot me door. ‘Heb jij nog dingen die je wilt zeggen?’ Tussen mijn oren is het chaos, ik schud mijn hoofd. ‘Wil je het seizoen afmaken? We vinden het ook prima als je niet meer komt.’

Dat gun ik ze niet, ik wil strijden tot het bittere eind. ‘Ik blijf gewoon.’ Maar ik weet dat deze weg doodloopt.

Almere City

Mijn zaakwaarnemer is Ronny van bureau Grandstand; Gregory van der Wiel en Michiel Kramer staan ook bij hen onder contract. Van teamgenoten weet ik inmiddels dat zo'n zaakwaarnemer de enige manier is om in de voetballerij iets voor elkaar te krijgen. Bij AZ komt hij elke wedstrijd bij me kijken, en als Ronny niet kan stuurt hij een collega. Het voelt vertrouwd, als er iets is kan ik hem altijd bellen.

Als je acht jaar in de jeugdopleiding van een grote club hebt gezeten, gaan er gelukkig genoeg deuren voor je open. Ronny krijgt allerlei uitnodigingen voor mij om stage te komen lopen. In het clubhuis van de golfbaan bij de Johan Cruyff ArenA spreken we af met het hoofd jeugdopleiding van NEC. 'We hebben je al een paar keer bekeken en je bent een topspeler,' zegt hij zonder eromheen te draaien. 'Kom je bij ons?'

NEC is zeker een mooie club. Voetballen in Nijmegen betekent alleen dat ik als achttienjarige in een gastgezin moet gaan wonen of zelfs in een eigen appartement – met mijn heimwee is dat geen goed plan. Bovendien wacht mij het laatste jaar van mijn sportopleiding.

Een tweede gegadigde is Almere City, wat alweer een stuk dichterbij mijn woonplaats Haarlem is. Daar kan ik gewoon naartoe rijden. In de bestuurskamer van het Yanmar Stadion hebben Ronny, mijn vader en ik een goed gesprek met René Koster, trainer van de O19. Waarom ik weg ben gestuurd bij AZ, wil hij onder meer weten. Ik kies voor een diplomatiek antwoord. 'Anderen worden beter bevonden.' Hij neemt er genoeg mee. Meteen komt de brande in mij naar boven, uit angst om afgewezen te worden. 'Maar ik ben wel goed. Met mij in je team verlies je niet. Je krijgt geen goals tegen en er komt meer gretigheid in het team.' Gelukkig spreekt de bluf hem wel aan.

Na overleg met Ronny en mijn ouders besluit ik om voor Almere City te gaan, de club die op dat moment Keuken Kampioen Divisie speelt.

Met mijn ouders ga ik tien dagen op een welverdiende vakantie naar Mallorca, waar toevallig ook een klasgenoot zit met zijn ouders. Samen met hem geniet ik elke dag van zon, zee en strand; de stress van AZ valt een beetje van me af. Tegelijkertijd komt er ook een ander gevoel in mij naar boven: ik wil per se laten zien dat ze in Alkmaar de verkeerde keuze hebben gemaakt. Vanaf dat moment voetbal ik niet meer voor mezelf. Ik moet en zal een profcontract in de wacht slepen, daarna kan ik altijd nog stoppen. Het is totaal ondenkbaar om het bijltje erbij neer te gooien voordat ik mijn doel heb bereikt. Ik heb er al die jaren zo hard voor gewerkt, ik kan nu niet meer falen – anders blijf ik mezelf de rest van mijn leven zien als een mislukkeling.

Bij de eerste trainingen in Almere loopt het niet zoals ik wil. Mijn benen zijn te zwaar, veel te zwaar. In de wedstrijden word ik vaak al na een kwartiertje gewisseld. Op een van de trainingen neem ik de bal zo knullig aan dat ik erover struikel, nota bene op een kunstgrasveld dat zo recht is als een biljartlaken. Iedereen lacht me uit. Het is duidelijk dat de stress van acht jaar Alkmaar nog steeds in mijn lijf zit. Hoe kan ik ooit mijn droom verwezenlijken? ‘Het komt goed,’ is het enige wat de trainer zegt. ‘Het komt goed.’

Na een paar maanden gaat het eindelijk wat beter. Ook de ademhalingsoefeningen gaan eindelijk hun werk doen. Ik voel me sterk, mijn zelfvertrouwen komt langzaam terug. Ik speel iedere wedstrijd en de trainer overhandigt mij zelfs de aanvoerdersband van de O19. ‘Zie je wel, ik zei het toch.’ Onze band is zo goed dat we bijna elke dag met elkaar bellen. Als ik een pijntje heb, overtuigt hij me desondanks om mee te doen. ‘Een Finn op 70 of 80 procent is beter dan helemaal geen Finn.’

Na de gebruikelijke herindeling spelen we de tweede helft van de O19-competitie in de winnaarspoule tegen betere team als Heerenveen en FC Utrecht. Wanneer we bij de eerste vier eindigen, kunnen we promoveren naar de eredivisie van de O19.

Als aanvoerder van een goed draaiend elftal kom ik als achttienjarige opnieuw in de spotlights te staan. NEC wil me nog steeds hebben, evenals Cambuur. Ik krijg weer lol in het voetbal en op een gegeven moment ga ik zelfs weer scoren.

In de club gaan geluiden op om me mee te laten spelen met het eerste. In de laatste fase van het seizoen train ik op maandag mee met Jong Almere City.

Uitgerekend daar zit weer zo'n typische voetbaltrainer, Ivar, die niets moet hebben van mijn praatjes – en die helaas ook assistent is bij het eerste. Wanneer ik hem vraag of ik niet een keer mee mag spelen, krijg ik het deksel op de neus. 'Maar Finn, je bent helemaal niet goed genoeg.' Een paar dagen later schiet hij uit het niets een bal tegen me aan. Ook bij de rondo moet ik het ontgelden: 'Finn, we maken het makkelijk: jij blijft de hele tijd in het midden.'

Na een halfuurtje ben ik er klaar mee; ik wil dat angstige gevoel niet meer. 'Trainer, bekijk het maar.' Met grote passen stap ik het veld af.

Na afloop is hij onverbiddelijk: 'Ik ben de trainer, dus ik bepaal het gewoon. Als ik zeg dat jij in het midden moet blijven staan, blijf je in het midden staan.'

Bij een oefenwedstrijd met Jong Almere City sta ik opgesteld als linksback. Al snel staan we 3-0 voor. Wanneer een van onze buitenspelers in het strafschopgebied onderuitgehaald wordt, wijst de scheidsrechter naar de penaltystip. Tot mijn eigen verbazing loop ik snel naar voren om de bal op te eisen. Langs de kant staan alle trainers van de club te kijken. Ik voel de spanning in mijn lijf. Tegelijkertijd weet ik dat dit zo'n moment is dat je jezelf kunt laten zien en een contract in de wacht kunt slepen. Met trillende benen leg ik de bal op de stip. 'Finn, godverdomme, jij niet nemen. Ben je gek geworden?' hoor ik Ivar roepen. 'Iemand anders!'

Ik kijk naar de bank. Nu kan ik echt niet meer weglopen, dan voel ik me een sukkel. 'Komt goed hoor trainer.' Met kloppend hart loop ik een paar passen naar achteren, en rustig schiet ik de bal in de hoek.

Na de wedstrijd komt hij erop terug. 'Je kunt niet zomaar die strafschop nemen. Ik bepaal.'

Vanaf dat moment ben ik de gebeten hond. Ik heb hier de zoveelste bullebak gevonden, waarvan er helaas in het voetbal te veel rondlopen. Als ik een stevige tackle te verduren krijg tijdens de training zegt hij alleen: 'Harder, harder.' Wanneer er iemand nodig is om doeltjes of pionnetjes te verplaatsen, ben ik steevast de lul. In zijn ogen kan ik niks meer goed doen.

Na een van die trainingen lig ik met tranen in mijn bed. De volgende dag stuur ik de trainer van Jong Almere City een appje: 'Het hoeft van mij niet meer. Ik train maandag en dinsdag weer mee met mijn eigen team.'

In de laatste wedstrijden met de O19 scoor ik een aantal belangrijke doelpunten. Ik ben de gevierde man, ik droom van volle stadions, televisie, dat langverwachte profcontract... Vanuit de clubleiding blijft het angstvallig

stil. Toevallig weet ik dat de trainers op maandagochtend altijd vergadering hebben in hun kantoor in het stadion. Nog voordat de school begint, rijd ik naar Almere en klop op de deur. Wanneer die opengaat, zie ik ze allemaal zitten: technisch directeur Robert Maaskant, algemeen directeur John Bes, mijn eigen trainer van de O19 en de rest van de trainersstaf. ‘Jongens, ik heb een vraagje.’

Iedereen kijkt me stomverbaasd aan. Mijn eigen trainer heeft een glimlach op zijn gezicht, de trainer van het eerste, Michele Santoni, klapt in zijn handen. ‘Hé Finn, fantastisch gespeeld afgelopen zaterdag.’

Ik haal diep adem: ‘Wordt het niet eens tijd dat ik bij het eerste mee mag doen?’ Een paar van de aanwezigen fronsen hun wenkbrauwen. ‘Ik beloof het,’ ga ik verder. ‘Geef me een paar kansen en ik zal het jullie laten zien.’ Mijn hart klopt in mijn keel.

Het gezicht van Ivar staat op onweer. ‘Je kunt niet zomaar binnen komen vallen. We praten hier over serieuze zaken.’

Ik wijs op de poster met de slogan van de club: Jong, Ambitieuus, Eigenwijs. ‘Dit is toch wat jullie willen?’ Mijn eigen trainer knikt driftig.

‘Finn, we gaan het bespreken,’ belooft de trainer van het eerste. Een paar dagen hou ik mijn telefoon goed in de gaten, maar uiteindelijk hoor ik niets meer. Met mij als aanvoerder én topscorer promoveert Almere City O19 voor het eerst in tien jaar naar de hoogste afdeling, maar mijn weg bij de club loopt dood.

Henk de Jong

Van Ronny hoor ik maandenlang niks meer, dus ik besluit over te stappen naar een andere zaakwaarnemer. Via een vriend van AZ kom ik in contact met vader Marcel en zoon Marcello uit Rotterdam, die mijn belangen gaan behartigen. Regelmatig schuif ik bij ze aan voor een hapje eten, het voelt zelfs een beetje als een tweede familie. ‘We kunnen een wedstrijd voor je regelen bij Cambuur,’ laten ze weten. Stage lopen is niet mijn favoriete bezigheid, ik besluit desondanks om op hun voorstel in te gaan. In Leeuwarden spelen 22 stagespelers in het stadion een onderlinge wedstrijd. Als er veel van afhangt, speel ik vaak mijn beste wedstrijden, dus ik kom goed voor de dag.

De volgende dag krijg ik een telefoontje van Jan Bruin, topscorer aller tijden van Cambuur. Het is de bedoeling dat hij het tweede team gaat trainen en hij wil me er graag bij hebben. ‘Jij bent mijn man voor het centrum van de verdediging. Misschien word je zelfs aanvoerder.’ Zijn belangstelling heeft hij ook al laten weten aan mijn zaakwaarnemer. Ik ben gelijk geïnteresseerd. Cambuur is een mooie club en ik denk dat de Noord-Nederlandse nuchterheid bij me past.

Binnen een paar dagen teken ik in het stadion een jeugdcontract voor 750 euro per maand. Ik heb er alleen helemaal niet bij stilgestaan dat Leeuwarden nog verder weg is dan Nijmegen.

‘Finn, we gaan even appartementen kijken,’ zegt de teammanager plompverloren als we na de ondertekening in de auto stappen.

‘Hoezo?’ vraag ik verschrikt. Ik moet er niet aan denken om als achttienjarige al het huis uit te gaan.

Mijn moeder probeert me gerust te stellen. ‘Ik zie je hier wel wonen, hoor,’ zegt ze lachend.

Ik slik, het zweet breekt me uit. Wanneer we in een buitenwijk de woningen zien die Cambuur heeft gereserveerd voor zijn jeugdspelers word ik daar bepaald niet vrolijk van. Drie spelers delen samen een appartement, en de keuken is een grote bende. Het idee om te verhuizen naar Friesland grijpt me naar de strot. Mijn vreugde over het contract maakt meteen plaats voor twijfel. 's Avonds bespreek ik het aan de keukentafel met mijn ouders. 'Ik wil daar helemaal niet wonen, ik blijf liever thuis.'

Godzijdank begrijpen ze mijn bedenkingen. 'We hebben twee auto's, dus je kunt ook elke dag heen en weer rijden. Maar het is meer dan 130 kilometer.' Ondanks de afstand slaak ik een zucht van opluchting.

Jan Bruin begrijpt me gelukkig eveneens. 'Geeft niet jongen, ik had zelf vroeger ook last van heimwee.'

Bij de start van het seizoen zit ik al om tien over zes in de auto om op tijd te zijn voor de eerste training. Wanneer ik op het parkeerterrein bij het stadion de achterklep opendoe, blijkt de kofferbak leeg te zijn. Tot mijn grote ontzetting ben ik mijn tas vergeten, weer zo'n nachtmerrie die elke voetballer kent. Ook als ik de achterklep nog een keer dicht en open doe, zijn de spullen nergens te bekennen. De schrik slaat me om het hart.

'Je hebt je spullen op de stoep laten staan,' is de verklaring van mijn moeder als ik haar opbel. Shit, wat nu? Kleding krijg ik gelukkig van de club; zonder mijn zwarte Puma's begin ik alleen niks. Ik ren eerst de Lidl binnen. 'Ik moet een onderbroek hebben,' roep ik naar het meisje achter de kassa. 'Waar liggen die?'

Ze kijkt naar mijn trainingsjack. 'O, speel je bij Cambuur?'

Ik leg de situatie uit. Ze ziet dat de bak met ondergoed leeg is en loopt door naar het magazijn. Ik hoef niet eens te betalen, als ze mij de grijze onderbroek met de letters 'Beach Look' aanreikt, moeten we allebei lachen.

Op de parkeerplaats kom ik een jongen van de O19 tegen, die net klaar is met trainen. Ik weet dat ze nu een tijdje vrij zijn, omdat de training voor hen al een paar weken bezig is.

'Hé vriend, welke maat heb jij? Dan leen ik tijdens de training je schoenen.'

Hij kijkt bedenkelijk. '43.' Godzijdank, hij heeft mijn maat. 'Maar ik heb liever niet dat je ze leent.'

Ik knik. 'Dat snap ik man. Ga lekker naar huis. Fijne vakantie, hè. Hoe heet je ook alweer?'

Hoe lullig het ook is, ik weet inmiddels dat je in het voetbal soms egoïstisch moet zijn. In de gang loop ik in één keer door naar de kleedkamer van de O19. Ik kijk om me heen en stap door de deur naar binnen. Ik zie zijn locker en grijp naar zijn kicksen. Kut. Knalroze Nikes. Niemand gaat ooit geloven dat die van mij zijn. Maar wat moet ik anders? Ik pak ze uit de la. Van toiletrollen en wat tape uit het fysiohok knutsel ik een paar scheenbeschermers. Ondanks de valse start train ik de sterren van de hemel. Ik voel me opperbest, misschien past Friesland wel perfect bij mij.

Na een tijdje zie ik plotseling hoofdtrainer Henk de Jong langs de lijn staan. Dé Henk de Jong, die iedereen kent van zijn spraakmakende interviews op televisie. Ik kan niet goed peilen wat hij van me denkt.

Mijn eigen trainer stapt na het afsluitende potje lachend op me af. ‘Jij wordt mijn nieuwe aanvoerder.’

Ik zweef naar de kleedkamer. Wanneer ik als laatste onder de douche stap, kan ik het niet laten om een van mijn favoriete nummers van André Hazes op te zetten:

*Kleine jongen, je bent op deze wereld
Dus zal je moeten vechten, net als ik.*

Ineens hoor ik een onbekende persoon roepen vanuit de kleedkamer: ‘Finn, Finn?’ Iemand zet de muziek uit. ‘Kun je even hier komen?’

Naakt stap ik onder de douche vandaan. Tot mijn stomme verbazing zie ik dat Henk de Jong voor me staat. Nog steeds verraadt zijn blik helemaal niets. ‘Leuke muzieksmaak heb je. Kom je zo naar mijn kantoor?’

Wanneer ik tien minuten later fris gewassen en aangekleed tegenover hem zit, weet ik niet goed wat ik moet zeggen. Ik voel me betrappt, hij weet vast dat ik mijn spullen vergeten ben. In mijn hoofd verzin ik razendsnel allerlei smoezen.

Achter zijn bureau buigt hij iets naar voren. ‘Top hoor. Je bent een goede speler.’ Ik kan mijn oren niet geloven. ‘Hoe zou je het vinden om morgen met mij mee te trainen? We zoeken een centrale verdediger voor het eerste.’

Ik voel vlinders in mijn buik, ik kan hem wel zoenen. ‘Natuurlijk meneer Henk.’

Hij zet een quasi-serieuze blik op. ‘Maar Finn, één ding: ik vind die roze schoenen niks voor jou. Waarom had je je eigen kicksen niet aan vandaag?’

‘Ik wilde wat proberen,’ zeg ik met een uitgestreken gezicht. ‘Maar u hebt gelijk: die zwarte schoenen zitten een stuk beter. Morgen doe ik die aan.’

Onderweg bel ik meteen Marcello. ‘Berkie is zo goed,’ lach ik. ‘Berkie maakt binnenkort zijn debuut bij het eerste.’

Hij begrijpt er niets van. ‘Hoe krijg je dat nou voor elkaar?’

Dat is het verhaal van mijn voetbalcarrière, begin ik steeds meer te begrijpen. Diepe dalen worden afgewisseld door hoge pieken.

De volgend dag sta ik op het trainingsveld plotseling met allemaal door de wol geverfde fullprofs. Ik zie Robert Mühren, Jarchinio Antonia, Mees Hoedemakers... En natuurlijk mijn nieuwe held Henk de Jong. Als jochie van negentien word ik tijdens de training meteen opgenomen in de groep.

De volgende dag speel ik met het eerste een oefenwedstrijd tegen Harkemase Boys. ‘Wie is die krullenbol?’ vragen mensen langs de lijn. Ik krijg het shirt met nummer 37 en begin op de bank. Mijn familie en mijn zaakwaarnemers Marcel en Marcello kijken gespannen toe. Al na twintig minuten kom ik erin en ik speel de hele wedstrijd uit. Sober, maar gedegen.

‘Prima gespeeld,’ zegt De Jong na afloop. Ik zwel van trots.

Dubbele operatie

Na mijn debuut in het eerste speel ik desondanks de rest van het seizoen bij Jong Cambuur. Ik train regelmatig met het eerste mee, wat betekent dat ik vaak extra vroeg in de auto zit om aan te sluiten bij het ontbijt van kwart voor negen. Mijn favoriet is het spiegeleitje met landbrood, en als de trainer niet kijkt, pak ik gauw een stukje suikerbrood. Nu ik mijn draai heb gevonden, begin ik het rijden juist lekker te vinden. Soms rijd ik als ik bijna thuis ben zelfs een stukje om. Met de Hollandse feestmuziek op zijn allerhardst. ‘Volume op 35,’ zeg ik tegen mijn vader, dan weet hij dat het goed met me gaat. Hazes, Jonny West, Frans Bauer, en Django Wagner op het maximale volume – en dan keihard meezingen. Maandagavond blijf ik na de wedstrijd meestal slapen in ’t Ankertje, een knus hotel in het centrum van Leeuwarden; de club reserveert dan altijd kamer 11 voor me. Verder rijd ik bijna elke dag heen en weer.

Alleen zondag ben ik vrij. Woensdag ook, maar dan meld ik me vaak in Leeuwarden om mee te trainen met het eerste. Henk de Jong geeft me complimenten, assistent Pascal Bosschaart komt met nuttige aanwijzingen. ‘Ze zoeken nog steeds een extra centrale verdediger bij het eerste. Dat zou zomaar jij kunnen zijn,’ zegt Jan Bruin om me aan te moedigen – tegelijkertijd pakken de donkere wolken zich ergens aan de Friese hemel alweer samen.

Begin augustus heb ik volkomen onverwacht een berichtje gekregen van mijn overbuurmeisje. Ik ken haar niet echt, ik weet alleen dat ze de zus is van een jongen die bij Onze Gezellen heeft gespeeld. ‘Hé Finn, hoe gaat het?’ Ik heb haar weleens zien lopen bij mij in de straat, best een knap meisje eigenlijk. Ik stuur een appje terug. Voor ik het weet, wisselen we eindeloos veel berichtjes uit; ’s avonds zitten we uren aan de telefoon. Af en toe spreken we ook af en we hebben het leuk samen. Soms komt ze zelfs naar een

wedstrijd kijken.

Natuurlijk zou ik ook een keer meer willen dan alleen zoenen, maar dan moet ik alleen iets laten doen aan dat ene probleem waar ik al zo lang last van heb: die te strakke voorhuid. Ik beseft dat nu de tijd is aangebroken om die lang uitgestelde operatie te laten uitvoeren. Jan Bruin vindt het geen probleem, hij lacht zelfs een beetje. 'Niet verder vertellen, maar mijn geheim is dat ik last heb van aambeien.' Hij zegt er wel bij dat ik het ook met de hoofdtrainer moet bespreken.

Enigszins opgelaten leg ik Henk de Jong uit wat er aan de hand is. Ook hij is best relaxt. 'Geef toch niet Finn. Bespreek het met de fysiotherapeut.'

Waar iedereen bij staat, moet ik mijn probleem opbiechten. 'Zeker vanwege dat meisje dat gisteren langs de lijn stond,' grapt een van de spelers van het eerste. Iedereen moet lachen.

De directie is minder coulant, ondanks het feit dat de ingreep valt in een week dat we geen wedstrijd spelen en ik nog steeds speel op een jeugdcontract. Kan ik de operatie niet uitstellen tot de zomer? Op mijn beurt wil ik dan de garantie dat ik een profcontract krijg. Dat kunnen ze niet beloven. Ook mijn verzoek om de operatie te laten uitvoeren in mijn thuisstad Haarlem wordt niet meteen ingewilligd. De club verwacht bovendien dat ik me niet onder volledige narcose laat opereren, anders duurt het herstel te lang. Met lichte tegenzin stem ik in. Wanneer ik zie hoe de dokter met een grote naald richting mijn kruis gaat, val ik al bijna flauw.

Na de operatie belt Henk de Jong me bijna elke dag op. 'Finn, hoe gaat het?' Dit soort belangstelling ken ik helemaal niet uit mijn AZ-tijd. 'Pak je rust, dan zien we elkaar snel weer.'

Helaas heeft mijn vriendinnetje geen zin om langer te wachten, en vlak voor kerst maakt ze het uit. Voor het eerst van mijn leven heb ik liefdesverdriet. Dat ze tegenover mijn ouders woont, maakt het niet makkelijker, dus ik ben blij als ik weer kan voetballen. De club stuurt me zelfs een uitnodiging voor een trainingskamp met het eerste. Kort daarna gaat het ineens de verkeerde kant op. Na zes weken blijkt helaas dat het hechten niet helemaal goed is gegaan: de operatie moet opnieuw. Een paar dagen na de operatie valt plotseling al mijn haar uit, waarschijnlijk van de stress. Uiterekend tijdens het trainingskamp vind ik 's ochtends plotsklaps heel veel haar op mijn kussen, ik tel zelfs 83 haren. Ik schrik me rot en bel meteen mijn vader. 'Rustig aan, misschien heb je in je slaap aan je haar getrokken.' Maar de haaruitval wordt steeds erger, ik word er onzeker van. Op de Afsluitdijk durf

ik niet eens de airco meer aan te zetten, ik heb het gevoel dat alles eraf geblazen wordt. Ik maak me steeds meer zorgen: misschien heb ik een of andere enge ziekte onder de leden. Op internet lees ik allerlei spookverhalen over de oorzaken van plotselinge haaruitval.

Ik neem een rigoureuus besluit: mijn krullenbol maakt plaats voor een gemillimeterd kapsel. En ik laat de club weten dat ik onderzoek wil laten doen naar de oorzaak: ‘De komende dagen kan ik niet trainen, ik wil in Haarlem naar de dokter. Ik ben niet ziek, maar ik moet weten wat er aan de hand is.’

Technisch directeur Foeke Booy is not amused. ‘Stel je niet zo aan. Finn. Die korte coupe staat toch prima? Je kunt niet zomaar wegblijven.’

Ik houd voet bij stuk, waardoor ik van de club zelfs het predicaat ‘werkweigeraar’ krijg – terwijl ik hier speel voor een veredelde reiskostenvergoeding. Wat ik als volkomen normaal beschouw, ziet Cambuur als onaangepast gedrag. Ook de leukste club die ik tot nu toe gehad hebt, blijkt schaduwkanten te hebben.

Na allerlei onderzoeken blijken mijn klachten vooral stressgerelateerd te zijn. Een jaar later komen mijn krullen langzaam weer terug.

Wanneer ik in februari terugkom op de club voel ik al snel dat de sfeer is veranderd. Op het nieuwsscherm in de kantine lees ik tijdens de lunch een bericht: ‘Finn Berk wegens wangedrag geen aanvoerder meer bij Jong Cambuur.’ Het komt voor mij volkomen uit de lucht vallen. Ik stap meteen op de trainer af. ‘Klopt dat?’ Hij knikt stoïcijns. ‘Gedrag heeft consequenties, je kunt niet zomaar je eigen gang gaan.’

Schijnbaar heeft ook een van de wisselers over mij geklaagd, nota bene een jongen met wie ik bij Oranje gespeeld heb en die ik als een goede vriend beschouw. Een pijnlijke situatie. ‘Door alles wat hij gedaan heeft, nemen we hem niet meer zo serieus,’ zegt hij tegen de trainer. ‘Ik denk dat het goed is dat we een andere aanvoerder krijgen.’

In het kringgesprek in de middencirkel komt de trainer er nog een keer bij hem op terug. ‘Heel goed dat je naar me toe gekomen bent. Is er iemand die zich geroepen voelt om de band over te nemen?’ Mijn ‘vriend’ steekt zijn hand op, de trainer steekt zijn duim op. ‘Mooi dat je je verantwoordelijkheid wilt nemen.’ Het voelt als een mes in mijn rug. De nieuwe aanvoerder is dezelfde jongen voor wie ik dit seizoen gelogen heb toen hij vreemdging tijdens een trainingskamp.

Van een gevierde jongen ben ik veranderd in een halve paria. Alles wat ik doe, komt onder een vergrootglas te liggen. Waar ik me een halfjaar lang vaak heb omgekleed in de kleedkamer van het eerste mag dat nu plotseling niet meer. ‘Je speelt in het tweede, weet je nog?’

Ondertussen krijgen we ook bij Cambuur te maken met de coronapandemie. Maandenlang kunnen we niet trainen. Pas tegen de zomer mogen we weer het veld op, alleen in groepjes van vier, soms zelfs met handschoenen aan. De club heeft flink geïnvesteerd in zijn selectie en eindigt zoals verwacht bovenaan in de Keuken Kampioen Divisie. Het seizoen kan alleen niet worden uitgespeeld vanwege de pandemie. In het voorjaar van 2020 verklaart de uitslag KNVB nietig, waardoor Cambuur níet promoveert naar de hoogste afdeling. Dit heeft overigens geen invloed op mijn positie binnen de club.

Niet geheel onverwacht komt Cambuur met een negatief advies over mijn eventuele overstap naar de selectie. ‘Finn, je hebt natuurlijk een rommelig jaar gehad.’ Dat komt door jullie, denk ik bij mezelf. ‘Voorlopig train je niet meer mee met het eerste... Je mag aansluiten bij het nieuwe team, de O21.’

Jong Cambuur wordt helemaal opgeheven, de KNVB schrapt de competitie voor tweede elftallen. De O21 wordt een veredeld jeugdteam, weet ik al. Omdat de andere jongens overdag naar school gaan, heb ik straks tussen de krachtraining en de middagtraining urenlang niks te doen. En dat terwijl ik om zes uur op pad moet. Ik probeer het uit te leggen, maar de club is onverbiddelijk. ‘Dan had je je beter moeten gedragen.’

De enige die me altijd blijft steunen, is Henk de Jong. ‘Sorry jongen, je weet hoe ik over je denk. Maar als Foeke Booy zegt dat je niet met het eerste mee mag trainen, dan gebeurt dat niet.’ Wanneer duidelijk is dat mijn weg in Friesland doodloopt, komt hij me opzoeken. ‘Jammer dat het zo gegaan is, je bent een leuke jongen. Dit is een keuze van bovenaf waar ik geen invloed op heb gehad.’

Met pijn in het hart rijd ik voor de laatste keer over de Afsluitdijk terug naar huis.

Zonder club

De zomervakantie begint bijna en voor het eerst van mijn leven heb ik geen idee waar ik in augustus op het trainingsveld zal staan. Ik word er onrustig van. Een tijdlang voelt het alsof ik eindeloos rondjes rijd op een rotonde en geen idee heb ik waar ik eraf moet. Op een gegeven moment neem ik toch maar de afslag die ik het beste ken en ga ik keihard aan de slag. Vanaf eind mei werk ik me uit de naad op een veldje op het EDO-terrein, waar mijn vader en ik vroeger ook altijd naartoe gingen. Om zeven uur 's ochtends begin ik, elke dag weer. Intervaltrainingen, lopen met en zonder bal, zigzagloopjes... Knallen, knallen, knallen. In de sportschool beul ik mezelf helemaal af, onder begeleiding van een personal trainer. Ik verander in een machine. Met altijd de *theme song* van Rocky Balboa op mijn oortjes. Ik krijg er energie van. Binnen een paar weken ben ik fitter dan ooit.

Marcel en Marcello kunnen niet veel meer voor me betekenen, dus ik neem het heft in eigen hand. Via via krijg ik het nummer van zaakwaarnemer Derrick Grot. Ik ken hem uit mijn AZ-tijd, waar hij vaak langs de lijn stond om zijn zoon te zien spelen. Ik stuur hem eerst een berichtje: 'Kan ik je straks bellen?' Ik leg hem uit dat ik in een lastig parket zit. 'Ik heb niks tegen Cambuur, het is een fantastische club, de O21 is voor mij alleen geen optie. Kun jij niet iets voor me doen?'

Grot stelt me meteen gerust: 'Een centrale verdediger met jouw kwaliteiten? Zeker. Ik ga het regelen.' Het voelt meteen vertrouwd. Als iemand als hij zoiets zegt, komt het vast goed.

Een hele tijd gebeurt er desondanks niets. In mijn appgroepjes zie ik de ene na de andere speler een transfer maken, bij mij blijft het stil. Dag en nacht staar ik naar mijn telefoon. Volgens mijn zaakwaarnemer wil Heerenveen me hebben, maar hij blijft lange tijd vaag. 'Derrick, waarom regel je het niet?' vraag ik op een avond. De onzekerheid zorgt ook voor onrust bij mij thuis,

mijn ouders willen net als ik weten waar ze aan toe zijn. ‘Weet je wat, geef mij dat nummer.’

Ik bel assistent-trainer Michel Jansen terwijl ik een rondje door de buurt wandel. Ik vind het spannend, desondanks begin ik het gesprek met veel branie. ‘Je hebt mijn naam als het goed is al een paar keer gehoord. Ik ben Finn, en ik ben ongekend goed. Laat me twee keer meetrainen, dan zijn jullie overtuigd.’

Het blijft een paar tellen stil aan de andere kant van de lijn. ‘Nou prima, kom gerust een keer stage lopen.’

Wat is dit nou weer, denk ik bij mezelf. Ik heb drie maanden zitten wachten, en nu is het met één telefoontje geregeld?

De eerste training gaat prima, alleen moet ik me de volgende dag in de fitnessruimte melden voor de fysieke tests. Ik ben meteen nerveus. Bij AZ scoorde ik ook niet altijd goed op dit soort tests – hoe goed ik ook ben als verdediger, snelheid is niet mijn grootste wapen. Ondanks mijn ademhalingsoefeningen slaat de spanning onmiddellijk op mijn benen, zelfs zozeer dat het hoofd jeugdopleidingen vraagt of ik de sprintjes nog een keer wil doen. Hij tuurt net iets te lang naar het scherm. ‘Volgens mij klopt dit niet, ik denk dat er iets mis is gegaan.’

Natuurlijk gaat het de tweede keer nauwelijks beter. Hoe goed ik die middag ook train, uiteindelijk besluit Heerenveen om niet met me verder te gaan. Ik voel de droom langzamerhand uit mijn handen glijpen. Uit pure wanhoop ga ik zelfs een weekje meetrainen bij een amateurteam bij mij om de hoek, maar dat voelt helemaal als een nederlaag – zeker als sommigen na de training al in de kleedkamer hun eerste blikje bier opentrekken.

Aan het eind van de zomer vraag ik een vriend of hij zin heeft om een hapje te eten. Samen rijden we naar Loetje in Overveen voor een biefstuk met frites. Net als we gaan zitten, zie ik een inkomende oproep van Derrick Grot. Ik heb geen zin om op te nemen, het zal wel weer niks zijn. Meteen belt hij nog een keer, en hij stuurt er ook een appje achteraan: ‘Je moet me bellen!’

Ik loop naar de parkeerplaats om hem terug te bellen. ‘Finn, ik heb fantastisch nieuws. RKC Waalwijk wil je hebben.’ Ik ben er stil van. ‘Ik heb alles al besproken. De club wil graag een extra centrale verdediger kopen. Ze sturen een contract en dan kun je over een paar dagen aansluiten bij de training.’

Helemaal door het dolle heen loop ik terug naar binnen. Breed lachend ga ik midden in het restaurant staan. ‘Mensen, wat een mooie dag. Wat is het

leven toch fijn.’ Ik stuur mijn zus een berichtje: ‘Zorg dat je over een halfuurtje bij ons thuis bent.’ Ik vraag aan de bediening om alle taartjes in te pakken die ze over hebben. ‘Het is feest vandaag.’

Met mijn ouders en mijn zus vier ik dit geweldige nieuws. Al het harde werken is eindelijk beloond: ik ben twintig en ik word profvoetballer. Iedereen is blij voor me.

Wanneer ik de volgende dag Derrick Grot bel, zegt hij dat het contract onderweg is. Maar een dag later neemt hij ineens niet meer op en de dag erna ook niet. Ik bestook hem met berichtjes: ‘Derrick, ik word helemaal gek hier. Wat is er aan de hand? Laat alsjeblieft wat van je horen.’ Wanneer ik ’s avonds in bed lig, voel ik de wanhoop. ‘Wat is dit toch?’ vraag ik aan niemand in het bijzonder. Ik verberg mijn hoofd in het kussen.

Een week later blijkt dat Derrick de ‘deal’ heeft gesloten met een medewerker die totaal geen beslissingsbevoegdheid bij de club heeft. Derrick is er zelf ook ingetuind. Mijn vader spreekt hem erop aan. ‘Dit kun je niet maken. Weet je hoeveel verdriet hij hiervan heeft?’

De laatste weken voor de transferdeadline zit ik steeds op mijn telefoon te kijken, in de hoop op een berichtje over een nieuwe club. Tot de laatste dag blijft het scherm leeg. ‘Pap, dit was het dan,’ zeg ik ’s avonds tijdens het eten tegen mijn ouders. ‘Wat moet ik nu? Ik heb geen studie, geen baan, geen sociaal leven. Mijn hele identiteit is voetbal.’

Roland Kroos

Kort na afloop van de transferperiode komt er ondanks alles nog een reddingsboei. Zonder dat ik het weet, heeft mijn vader gebeld met een softbalmaatje. Die blijkt goed bevriend te zijn met de Kroatische oudvoetballer en zaakwaarnemer Ivan Klasnić, die in Hamburg woont. ‘Klasnić heeft goede contacten met Roland Kroos. Je weet wel, de vader van Toni Kroos. Vader Kroos heeft een semi-profclub in Duitsland: Greifswalder FC. Ze spelen nu Regionalliga, maar ze willen graag hogerop gaan voetballen. Is dat niks voor je?’

Ik twijfel. Het is ver weg, zie ik op Google Maps. Helemaal in het noorden van Duitsland, vlak bij de Poolse grens. En is dit de juiste stap om mijn droom te realiseren? ‘Zie het als een leuk tripje,’ zegt mijn vader. ‘Je krijgt een weekje onze auto mee, en ze regelen alles voor je. Hotel, lekker eten... Het is gewoon een betaalde vakantie.’

In mijn eentje rijd ik de volgende dag helemaal naar Duitsland, via Bremen en Hamburg, naar een volslagen onbekend havenstadje aan de Oostzee, in de buurt van Rostock. Ondanks de heimwee moet ik een weekje nog wel uit kunnen houden. Bij een *Raststätte* eet ik een broodje kaas en een eitje. Ik vertrek uit Haarlem met een lamgeslagen gevoel, in de loop van de negen uur durende rit krijg ik er toch een beetje zin in – hoewel ik de muziek niet op zijn allerhardst zet.

In het hotel word ik hartelijk ontvangen. De vrouw van middelbare leeftijd die bij de receptie zit, is duidelijk gecharmeerd van deze Hollander met zijn blonde krullen en zijn praatjes. ‘Ik kom trainen bij Roland Kroos,’ leg ik uit in een mix van Nederlands en Duits. In het restaurant heb ik meteen allemaal vrienden. Aan de tafel naast me zit een gezin, dat mij uitnodigt om bij hen aan te schuiven. ‘Houden jullie ook van Duitse schlagermuziek?’ vraag ik algauw. Voor ik het weet, zingen we met zijn allen ‘Ich bin wie du’. Meteen

nodigen ze me uit om de volgende avond bij hen te komen eten, in hun eigen visrestaurant An der Waterkant.

Wat ik dan niet weet, is dat deze gezellige familie mij een halfjaar lang min of meer zal adopteren. Ronald, Antje, hun dertigjarige zoon Olly en zijn dochtertje zijn mijn redding. Zij zorgen ervoor dat ik me hier, zo ver van huis, vrij snel thuis voel.

De eerste training gaat lekker. Ik heb al vier maanden nauwelijks een bal aangeraakt, dus ik ben gretig. Na afloop komt de grote Roland Kroos meteen naar me toe. ‘Du bist wirklich sehr, sehr gut.’ Ik voel vleugels. De volgende ochtend train ik zo mogelijk nog een stuk beter.

Hoewel ik Ivan Klasnić nauwelijks ken, laat ook hij via de vriend van mijn vader weten dat hij zeer onder de indruk is. ‘Wat een superprof is deze jongen zeg. Greifswalder FC wil hem zeker halen. Wanneer gaan we in gesprek?’

Het enige probleem is dat ik zelf weinig zin heb om deze transfer te maken. Ik zie op tegen de afstand en de heimwee en ik geloof niet dat deze tussenstap me dichterbij mijn doel brengt om fullprof te worden.

Na de training lunch ik op maandag in de stad met directeur John Berger, die als 35-jarige ook nog steeds de grote man is in het eerste elftal. Berger windt er geen doekjes om. ‘Jij moet dit seizoen mijn plek overnemen.’ Hij legt uit dat Greifswalder FC dezelfde sponsor heeft als Hansa Rostock, dat in de derde Bundesliga speelt. ‘Als je bij ons komt spelen, kun je volgend jaar zeker daarnaartoe.’ Nu begint het te kriebelen, zeker als we langs het imposante Ostseestadion van Hansa Rostock rijden. ‘Woensdag ga je lekker naar huis, maar je komt bij ons spelen. Jij wordt het fundament van ons team.’

De volgende dag spreken we af in een Grieks restaurant bij het station van Rostock, de woonplaats van Roland Kroos. Mijn zaakwaarnemer Ivan Klasnić komt er speciaal voor over uit Hamburg. Ook de eerdergenoemde geldschietster is erbij. Omdat ik in eerste instantie de weg niet kan vinden, kom ik iets te laat en licht bezweet het restaurant binnenlopen. De drie mannen zitten rechts van de deur aan een tafeltje. Ik aarzel een paar tellen voor ik op ze afstap. Dit drietal van naam en faam zit hier te wachten op ene Finn Berk uit Haarlem. Ik voel mijn benen een beetje slap worden en weet tijdens het gesprek nauwelijks een woord uit te brengen. Gelukkig hoeft dat ook niet. ‘Jij moet *unbedingt* hier komen voetballen,’ is de boodschap van Roland Kroos. Ondanks mijn zweethanden voel ik me een kleine superster.

Op een servetje komen de belangrijkste afspraken te staan: een ruim appartement met geld om het in te richten, een auto, een salaris van rond de 3000 euro per maand en mooie wedstrijdpremies. Ik teken voor tweeënhalf jaar; de belofte is dat Hansa Rostock al na een halfjaar mijn contract zal afkopen. Ik ben zwaar onder de indruk, maar onderhuids voel ik nog steeds twijfel. Hoe overleef ik hier in mijn eentje, zo ver van huis?

Met het geïmproviseerde contract naast mij op de passagiersstoel rijd ik terug naar mijn hotel. Na het eten bel ik eerst met mijn vriendin Phebe, ik heb haar leren kennen in mijn laatste periode bij Cambuur. Sindsdien zijn we vrij snel close geworden.

‘Ik ga met je mee,’ zegt ze tot mijn stomme verbazing. Hoor ik dat nou goed? Ze is net achttien geworden. Is ze gek geworden? Aan de andere kant: op deze manier woon ik hier straks niet alleen. Dat biedt perspectieven. ‘Zou je dat wel doen?’ vraag ik nog.

Ze klinkt oprecht enthousiast. ‘Het lijkt me juist superleuk.’

Ook mijn ouders zijn positief. ‘Gewoon doen,’ zegt mijn vader. ‘Ik heb Ivan Klasnić over je gehoord, en ze houden van je.’

Langzamerhand maakt de twijfel plaats voor de overtuiging dat dit misschien een goede tussenstap is. Met een semiprofcontract op zak heb ik mijn droom niet gerealiseerd, maar ik ben op de goede weg. Aan een journalist van het *Haarlems Dagblad* vertel ik een paar dagen later op het complex van HFC Haarlem hoe blij ik ben met deze overstap: ‘Ik vlieg er op 12 december voor een weekje heen. Dan met de auto terug naar Haarlem en op 8 januari met mijn vriendin Phebe definitief naar Duitsland. Tjezus, wat is het leuk om voetballer te zijn.’

Pandemie

Vlak voor de kerst maak ik samen met Phebe opnieuw de lange autorit naar het noordoosten van Duitsland. Dit keer als de nieuwe centrale verdediger van Greifswalder FC. Het is de bedoeling dat we alles in orde maken om daar straks te kunnen wonen. We slapen één nachtje bij mijn ‘bonusfamilie’ en rijden de volgende dag naar Ikea Rostock. Helaas zijn het bed en de matras die we hebben besteld niet geleverd. Licht beschroomd klop ik aan bij het Duitse gezin. ‘Kunnen we nog een week in jullie gastenverblijf?’

Ze kijken me lachend aan. ‘Natuurlijk, bij ons ben je altijd welkom.’ Omdat hun restaurant gesloten is, hebben ze bovendien alle tijd om samen met ons te genieten van het dikke pak sneeuw dat er gevallen is. Met Olly en zijn vijfjarige dochtertje gaan we elke dag op pad. Racen door het bos op een quad, ’s avonds lekker eten met de hele familie, jagen op vogels met een oude luchtbuks – en niets raken. Wanneer we genoeg hebben van de kou zitten we binnen te racen op de Playstation. Phebe en ik hebben de tijd van ons leven.

Na een week komen eindelijk alle spullen en kunnen we ons appartement klaarmaken voor bewoning. Samen zetten we de meubels in elkaar en geven we de muren een verfje. Ineens is het huisje, boompje, beestje – we hebben het hartstikke leuk. Nu doet zich een ander probleem voor: het voetbal ligt onverwacht weer stil vanwege corona. Er zit niets anders op dan voorlopig terug te gaan naar Nederland.

Mijn doel om me te bewijzen bij Greifswalder FC en daarna de stap te zetten naar Hansa Rostock komt nu in gevaar. Pas in maart beginnen de trainingen weer.

Omdat er nog veel onduidelijkheid is over onze toekomst begint mijn vriendin behoorlijk te twijfelen en ik voel bij mezelf dat ik ook niet meer verliefd ben.

Precies op het moment dat Phebe en ik een kleine time-out hebben genomen, belt de club: of ik me de volgende dag op de training wil melden.

Onmiddellijk word ik de Finn die ik liever niet wil zijn, die soms anderen gebruikt omdat het doel blijkbaar alle middelen heiligt. Ik bel Phebe meteen. ‘Ik ben eruit,’ zeg ik. ‘Ik wil met je verder. En trouwens, morgen gaan we terug naar Duitsland.’

Het blijft een tijdje stil aan de andere kant van de lijn. ‘Ik kan pas over drie weken komen,’ zegt ze. Ik voel mijn keel droog worden. ‘Ik zit met school, en ik moet ook afrijden.’

Hoewel ik me schuldig voel, dring ik nog meer aan. ‘Het spijt me, ik kan daar niet drie weken in mijn eentje zitten.’ Ze houdt voet bij stuk.

Met lood in mijn schoenen rijd ik weer al die uren naar mijn nieuwe club. Trainen gaat prima, in mijn eentje heb ik alleen behoorlijk last van heimwee. En mijn relatie is op afstand ook ietwat bekoeld. Wanneer Phebe na drie weken met haar moeder mijn kant op komt, voel ik meteen dat het foute boel is. Ze is totaal niet blij om mij te zien, kijkt me zelfs nauwelijks aan als ze de trap op komt. Het wordt nooit meer hetzelfde, en ze heeft meer last van heimwee dan ik. Na een paar nachten maakt ze me om halftwee wakker. ‘Morgen ga ik naar huis, ik trek het hier niet meer.’

Ik weet niet goed hoe ik moet reageren, zij is mijn vriendin en mijn beste maatje hier. Hoe kom ik zonder haar die tweeënhalve jaar door?

De volgende dag probeer ik haar te paaien met verse warme *Brötchen* van de bakker op de hoek, maar de poging is tevergeefs. Ondanks dat al haar spullen hier zijn, dat ze een stageplek en werk heeft, en dat we zelfs een gezamenlijke bankrekening hebben, weet ze het zeker: ‘Ik wil naar huis.’

Ons gezamenlijke buitenlandse avontuur is voorbij voordat het goed en wel begonnen is. Twee dagen later breng ik haar naar huis.

Ondertussen heeft de pandemie opnieuw in volle hevigheid toegeslagen en zit ik noodgedwongen maandenlang in Nederland. Het eerste halfjaar bij Greifswalder FC kom ik nauwelijks aan trainen en spelen toe. Om mijn conditie op peil te houden, train ik zelfs mee bij AZ O18. Het idee komt van Derrick Grot. Eerst twijfel ik, maar omdat ik geen deel uitmaak van de selectie is niemand met mij bezig en kan ik rustig mijn eigen ding doen. Mijn droom houdt me op de been: ik moet en zal slagen in het betaald voetbal.

Pater familias

Op een dag ga ik spontaan op bezoek bij opa Berk, mijn opa van vaderskant. Sinds een mislukte operatie is hij grotendeels verlamd en zit hij in een rolstoel. Onverwachts hebben we bij de bedrand een lang gesprek. Over zijn leven, zijn ziekte, mijn voetbalcarrière... 'Ik heb veel bewondering voor hoe je het aanpakt,' is de boodschap die hij me meegeeft. 'Soms doe je me aan mijn vader denken. Jouw overgrootvader Gerrit.'

Ik maak er een vaste gewoonte van om elke zondagavond bij hem langs te gaan, zo'n beetje op het moment dat de thuiszorg net met hem klaar is. Hij ligt dan al in bed en elke week zit ik een uurtje aan de bedrand. We hebben het niet alleen over voetbal en vrouwen, maar ook over doorzetten en van je af bijten. Hij vertelt verhalen over zijn diensttijd, ik deel mijn moeilijke momenten in de jeugdopleiding van AZ. 'Laat je niet pakken, hè. Wij Berken zijn strijders.' We bespreken de week die geweest is en de week die komen gaat.

'Was je vader ook zo gedreven als jij?' wil ik weten.

Mijn opa schudt zijn hoofd. 'Jouw overgrootvader was juist een rustige man. Meer zoals je vader.' Hij vertelt over het speciale hok dat zijn vader op de moestuin had om palingen in te roken. 'Hij was schipper en in zijn vrije tijd viste hij op paling.'

Wanneer ik het bespreek met mijn vader blijkt dat ook hij lyrisch is over zijn grootvader, die ik zelf dus nooit gekend heb. 'Ik ging altijd met hem mee naar zijn moestuin in Spaarndam, ik mocht dan in de kruiwagen zitten. We gingen samen vlotten bouwen, aardbeien plukken, paling roken... Het was zo'n opa zoals iedereen zich wenst.'

In mijn hoofd komt mijn overgrootvader steeds meer tot leven. Uit een doos op zolder haalt mijn vader een portret van hem. Op de foto zit hij met een aantal andere mannen langs de kade te vissen. Hij draagt een zwarte

alpinopet en rookt een sigaartje. Ik hang het portret naast mijn bed.

Elke zondagavond – na het bezoek aan mijn opa – praat ik in mijn bed tegen de foto. ‘Hé grote vriend, jammer dat we elkaar nooit hebben leren kennen, want ik vind je geweldig. Mijn droom is om profvoetballer te worden.’ Het is steeds hetzelfde riedeltje. Als ik de volgorde verkeerd heb, begin ik gewoon opnieuw. ‘Ik wil graag groter, sterker en fitter worden. Kun je me daarbij helpen? Ik hou van je en ik spreek je volgende week weer.’

Op een bepaalde manier is mijn overgrootvader mijn God. Ook de avond voor de wedstrijd praat ik tegen hem als ik in bed lig. ‘Kun je ervoor zorgen dat ik morgen goed speel? Dat ik mijn eigen ding kan doen en dat ik niet afga?’

In mijn hoofd geeft Gerrit altijd antwoord. ‘Tuurlijk, jongen. Komt helemaal goed, ik ben erbij.’

De eerste maanden verklaar ik mezelf voor gek dat ik deze gesprekken voer, maar na een tijdje bouw ik een band op met deze ‘pater familias’. Het voelt vertrouwd om met hem te praten.

Wanneer ik een tijd goed speel bij Cambuur en zelfs bij het eerste wordt gehaald, weet ik het zeker: dat komt door mijn overgrootvader. Ook als ik een tijdje geen club heb en me zorgen maak, stelt hij me gerust. ‘Finn, ik regel het voor je.’

Precies op de dag dat mijn overgrootvader honderddertien zou zijn geworden, krijg ik mijn eerste profcontract. Dat is zijn cadeau aan mij – alles valt op zijn plaats.

Mijn opa is dan helaas al overleden. Hij heeft een wond op zijn voet die niet meer herstelt, een operatie is niet meer mogelijk. Langzamerhand neemt de infectie zijn lichaam over en verliest hij zijn strijdlust. Uiteindelijk kiest hij voor palliatieve sedatie. Met mijn vader zit ik aan zijn bed. ‘Ik hou van jullie, maar ik moet gaan. Het is mooi geweest.’

De hele dag zit ik aan zijn bed en zie ik hoe hij steeds rustiger wordt. ’s Avonds nemen we allemaal afscheid van hem. De volgende ochtend staat mijn vader aan mijn bed. ‘Opa is overleden.’ Een paar tellen houden we elkaar vast.

Wanneer ik in de auto stap, hoor ik als eerste het nummer ‘Kleine jongen’ van André Hazes. Een teken van het universum. Ik voel een paar tranen over mijn wangen glijden. Ook op de uitvaart komt een nummer van Hazes voorbij, hij zingt het samen met Gerard Joling: ‘Blijf bij mij.’ In mijn toespraak memoreer ik al die fijne gesprekken die ik met hem gehad aan de

bedrand, de steun die ik heb gevoeld. ‘Voor het eerst heb ik een vriend verloren.’

Vanaf dat moment heb ik altijd twee pasfoto’s in mijn portemonnee: van mijn opa en mijn overgrootvader. In Duitsland krijgen ze voor de wedstrijd allebei een kus. ‘Ik ga er weer tegenaan.’

Surrogaatmoeder

Steeds als ik vanuit Duitsland met mijn ouders bel, heb ik moeite om me groot te houden. Zeker op regenachtige dagen maakt het havenstadje Greifswald een desolate indruk. Ik train, ik doe boodschappen, ik loop een rondje door de stad en verder ben ik urenlang aan het bellen, met alles en iedereen. Ik voel me eenzaam. Ik ben een jochie van twintig; mijn medespelers zijn mannen van rond de dertig met een vrouw en een gezin die helemaal geen tijd hebben om met mij de stad in te gaan. Wanneer ik in de groepsapp vraag wie er meegaat om wat te gaan drinken, blijft het akelig stil.

Thuis in mijn appartement krijg ik elke dag meer moeite om de verbinding met het thuisfront te verbreken. Ik kan het simpelweg niet over mijn hart verkrijgen om op de ‘rode knop’ te drukken. Ik laat het steeds vaker aan mijn ouders over om die door mij zo gehate handeling te verrichten. Op een gegeven moment besluit ik zelfs om minder te bellen, zodat ik die rode knop helemaal niet meer hoef te zien. Wanneer ze in Haarlem uit eten gaan vanwege de verjaardag van mijn zus ben ik er voor het eerst niet bij, ook niet op afstand. Ik wil niet langer dat ergens in Nederland een telefoon tegen een glas staat zodat ze met mij kunnen facetimen, ik wil gewoon bij ze zijn.

Op mijn eenentwintigste verjaardag in juni komen mijn vader en mijn zus langs. Het had een verrassing moeten zijn, maar mijn moeder heeft haar mond al voorbijgepraat. We hebben afgesproken in het restaurant van mijn Duitse ‘familie’ en op het moment dat ze binnenkomen, biggelen de tranen meteen over mijn wangen. Tranen van geluk en tranen van verdriet. Ik zie mijn vader schrikken. ‘Als ik hier ben, voelt het soms alsof mijn hart uit elkaar getrokken wordt,’ leg ik uit. Ik kan niet eens op Google Maps kijken – dan zie ik weer hoeveel kilometer Greifswald en Haarlem uit elkaar liggen.

Het wordt steeds duidelijker dat ik mijn heil elders moet zoeken. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Greifswalder FC wil me laten gaan; het

probleem is alleen dat ik een afkoopsom moet betalen van minimaal 50 000 euro. Wanneer ik in juli thuis ben, voel ik de stress steeds verder toenemen. Eén ding weet ik zeker: in mijn eentje in het afgelegen Greifswald verblijven, lukt zeker niet meer. Ik besluit alles op alles te zetten om een vriendin te 'scoren' en sla twee weken lang volop aan het daten. Weer zet ik al mijn normen en waarden opzij voor dat ene doel. Ik heb meerdere afspraken per dag, steeds in dezelfde strandtent. De barkeeper heeft vrij snel door wat ik aan het doen ben. Wanneer een van mijn dates naar de wc is, geeft hij me een knipoog: 'Gaat goed, hè, met jou?'

'Wel je mond houden, vriend,' zeg ik lachend. 'Het is voor een goed doel.'

Telkens breng ik het gesprek met een potentiële partner zo snel mogelijk op eventuele toekomstplannen. 'Hé, wat doe je voor werk of studie? En zou je dat ook in het buitenland kunnen doen?' Wanneer dat geen optie is, gaat er meteen een streep door de naam van mijn tafelgenoot – hoe leuk en knap ze ook is.

Aan het eind van mijn datingsessies zijn er twee meiden over die wel zin hebben in een buitenlands avontuur, uiteindelijk haakt een van de twee alsnog af. Dat betekent dat de brunette Liesbeth (niet haar echte naam) de uitverkorene wordt. Ik voel geen vlinders, ik heb alleen iemand nodig die mijn eenzaamheid kan verdrijven. Ze pakt haar koffer in en rijdt zonder aarzelen met me mee naar Greifswald om vast een deel van haar spullen te brengen. Met de trein gaat ze terug naar Nederland.

Via een Nederlands kantoor kom ik in contact met de sympathieke Duitse zaakwaarnemer Kai, die zegt dat hij me aan een nieuwe club kan helpen. Ik moet alleen naar Frankfurt komen, weer een rit van zeven uur. Ik kan bij hem en zijn gezin overnachten, heeft hij al toegezegd. Mijn club geeft toestemming, maar herinnert me voor vertrek aan de afkoopsom van een halve ton.

Wanneer ik in Frankfurt aankom, zegt Kai dat ik kan overnachten in zijn vakantiehuis vlak buiten de stad. Het blijkt een prachtig huis te zijn, met uitzicht over een boomgaard. 'Doe gewoon je ding,' zegt hij. 'Train wat voor jezelf, ga lekker wandelen in de heuvels. Ik ga wat telefoontjes plegen en als ik een stageclub gevonden heb, hoor je het meteen. Het kan alleen een paar weken duren.'

Als hij weg is, slaat de schrik me om het hart. Het is prachtig in de Hessense heuvels, in dit afgelegen huis wekenlang alleen blijven ga ik desondanks niet redden. Ik bel Liesbeth. 'Ik kan over anderhalve week

komen,' is haar boodschap.

Ik geef me niet zomaar gewonnen. 'Dan leef ik al niet meer... Je moet nu komen, ik heb je nodig.'

De volgende dag staat ze op de stoep. Ze is in haar eentje helemaal naar Frankfurt gereden en vanaf dat moment is ze in Duitsland mijn wasvrouw, mijn chef-kok, mijn chauffeur, in feite eigenlijk mijn moeder. Ik doe alles om mijn droom te verwezenlijken, pas later realiseer ik me hoeveel pijn ik haar heb gedaan door haar zo te gebruiken.

Uit Greifswald komen plotseling wat minder vriendelijke berichten. 'Finn, je hebt onze auto zomaar meegenomen. Als je die niet binnen drie dagen terugbrengt, heb je een schadeclaim aan je broek. En krijg je geen vrijbrief om stage te mogen lopen bij een andere club.'

Inmiddels heb ik al de eerste uitnodiging te pakken: een stageperiode bij FC Giessen, gelukkig niet ver van Frankfurt. Voor de eerste training heeft de club helaas het verkeerde adres doorgegeven, zodat ik een halfuur te laat ben. Desondanks train ik heerlijk. Na afloop stap ik meteen op Kai af. 'Let maar op, morgen sturen ze een contract.'

De volgende dag vraagt Giessen of ik mee wil spelen in een oefenwedstrijd tegen Borussia Dortmund. Niet alleen de club van Marco Reus en Erling Braut Haaland, maar ook van mijn oude voetbalmaatje Immanuel Pherai. 'Ik ga je zien,' app ik hem. Kroos is echter onverbiddelijk: ik moet eerst de auto terugbrengen en mijn afkoopsom betalen, anders krijg ik geen toestemming om te spelen. Dortmund gaat aan mijn neus voorbij.

Samen met Kai breng ik de auto terug, hij rijdt achter me aan. 'Dan kunnen we meteen alles regelen.'

Mijn vader komt vanuit Haarlem ook naar Greifswald en het idee is dat we samen een nachtje in mijn appartement slapen. Wanneer ik 's avonds aankom, blijkt dat de woning inmiddels bezet wordt door twee andere selectiespelers – terwijl al mijn spullen er staan. Het appartement is één grote bende. We nemen onze intrek in een hotel.

De volgende dag hebben we een ontmoeting met de grote Kroos. Tot onze verrassing is hij bereid de afkoopsom terug te brengen naar 27 500 euro. Ik voel aan alles dat hij de prijs vooral laat zakken om mij een plezier te doen. Het bedrag gaat uiteindelijk zelfs naar 8000 euro omdat Kai heeft ontdekt dat ik bij de Duitse voetbalbond per ongeluk ben ingeschreven als amateur. Nog steeds een hoop geld, maar daarmee heb ik wel mijn vrijheid terug. 'Laten we dat maar doen,' zeg ik tegen mijn vader.

Wanneer ik diep in de nacht weer in Hessen aankom, ben ik totaal gesloopt. De veel te lieve Liesbeth heeft rijst met broccoli en kip voor me gemaakt. De volgende ochtend meld ik me desondanks om halfacht 's ochtends bij FC Giessen voor een nieuwe oefenwedstrijd. Het stadion van Waldhof Mannheim is volledig uitverkocht, zelf ben ik totaal niet scherp. Ik zie de spits van de tegenstander uit mijn rug weglopen en ik heb niet de kracht om hem achterna te gaan. Hij schiet tegen de paal en via de rug van de keeper gaat de bal het doel in – voor de tweede keer in mijn carrière. Tienduizend supporters gaan totaal uit hun dak. Dankzij die ene fout is het contract dat zo dichtbij leek ineens mijlenver van me verwijderd.

Het contract

Met mijn vader train ik in de zomer bij EDO in Haarlem om in conditie te blijven. Hij heeft gezien hoe ik de afgelopen weken moeite heb gehad om de moed erin te houden. Na de teleurstelling bij Giessen zijn een paar bijna-transfers gevolgd, bij clubs net over de grens. Wanneer ik na een van de oefeningen op adem sta te komen, houdt mijn vader de bal vast. ‘Hoe zou je het vinden om te stoppen? Misschien moet je het niet willen om steeds teleurgesteld te raken. Het doet me ook gewoon pijn als ik zie hoe hard je ervoor werkt.’

Ik kijk op en aarzel een paar tellen voor ik begin te praten. ‘Misschien heb je gelijk. Misschien moet ik ook stoppen,’ zeg ik zacht. ‘Dan gaan we hier nooit meer samen trainen, hè.’

Hij legt zijn hand op mijn schouder. ‘We vinden wel iets anders om samen te doen. Ik hou van je, wat je ook doet. Maar ik wil je graag weer gelukkig zien. Laat die gedachte een keer toe: hoe zou het zijn om te stoppen?’

Ik denk erover na. Meteen voel ik mijn lichaam ontspannen. ‘Best een goed gevoel eigenlijk.’

Samen lopen we de poort uit, misschien een nieuwe toekomst tegemoet. Dan valt mijn oog op de muur tegenover de uitgang. Iemand heeft daar met wit stoepkrijt zes enorme letters op geschreven: ‘Hou vol!’ Ik heb de letters nooit eerder gezien. Dit moet een teken zijn. ‘Pap, kijk dat. Dit is een signaal. Ik kan niet stoppen. Nu nog niet.’

Hij kijkt me indringend aan. ‘Als dat is wat je wilt, dan moet je dat doen. Weet dat je moeder en ik het echt moeilijk vinden om jou verdrietig te zien.’

Ik recht mijn rug. ‘Ik geloof erin. Ik ga door.’ Zonder verder nog iets te zeggen, lopen we terug naar huis.

Naarmate de deadline van 31 augustus dichterbij komt, besef ik het zelf ook. Misschien is dit het moment dat ik mijn droom los moet laten. Twee

dagen voor de deadline komt er ineens een telefoontje van Kai: de profclub sv Babelsberg 03 wil me hebben. De club speelt in Potsdam, een voorstad van Berlijn, in de Regionalliga. ‘Een goed niveau hoor. Echt profvoetbal. Maar ze willen binnen 24 uur antwoord.’

Mijn hart gaat sneller kloppen, en opnieuw bespreek ik het met mijn vader. Hij twijfelt, ik ben overtuigd. ‘Als ik het niet doe, zal ik daar mijn leven lang spijt van hebben.’

Hij pakt mijn hand vast en geeft me een hug. ‘Oké jongen, gefeliciteerd.’

We bespreken de details via FaceTime en op de avond van 31 augustus zit het getekende contract in mijn mailbox. Ik lees het drie keer na. Het staat nu zwart op wit. Bij Babelsberg speel ik op het niveau van de Keuken Kampioen Divisie, tegen de tweede teams van onder meer Hertha BSC, Lokomotiv Leipzig en Rot-Weiß Erfurt. En dan ook in wereldstad Berlijn. Meer geld, meer beleving, meer status. Eindelijk heb ik mijn droom gerealiseerd. Naam: Finn Berk. Beroep: profvoetballer.

We facetimen voor de tweede keer met Kai voor de ondertekening, mijn moeder heeft taart gehaald. ‘Het is gelukt,’ zeg ik vlak voor middernacht met een brede glimlach tegen mijn ouders. ‘Op dit moment kan ik met een gerust hart de kist in, dit is wat ik al die tijd gewild heb. Bedankt voor al die jaren dat jullie mij zo gesteund hebben.’

Berlijn

Op de eerste dag van het nieuwe seizoen prop ik al mijn spullen in de auto en rijd ik met mijn vader naar Berlijn. Zonder Liesbeth dit keer – kort voor het vertrek heb ik het met een smoes uitgemaakt. Zonder haar was ik de afgelopen maanden in Duitsland nooit doorgekomen, nu wil ik haar niet langer misbruiken.

Ik neem mijn intrek in Kongresshotel Potsdam am Templiner See, dat minstens zo mooi is als de foto's op de website beloven. Het uitzicht over het water is fenomenaal. Bij de club geeft een van de medewerkers een uitgebreide rondleiding door het stadion, dat plaats biedt aan meer dan 10 000 toeschouwers. In de kleedkamer hangt al het shirt met mijn naam erop: nummer 26, Berk. Een jongensdroom die werkelijkheid is geworden. Ik zie de jacuzzi, het zwembad, de sauna, het ijsbad, de gym... Er zijn meerdere fysiotherapeuten, er is een hersteltrainer, in het spelersrestaurant kun je alles bestellen wat je hartje begeert. We trainen 's ochtends en 's middags in plaats van 's avonds, we lunchen daarna samen. Dit is het leven dat ik wil leiden, denk ik bij mezelf. Het leven van een voetbalprof.

De eerste wedstrijden ben ik ook onder de indruk van de sfeer in het stadion. Vaak zit het behoorlijk vol, al mogen volgens de coronaregels niet alle stoelen bezet zijn.

In de tweede helft van een bekerwedstrijd mag ik voor het eerst invallen. Mijn vader is er weer helemaal voor naar Duitsland gereden. De trainer stuurt me de dug-out uit en ik loop een paar minuten warm. Nu moet ik het laten zien, denk ik bij mezelf. De supporters juichen als de stadionspeaker mijn naam omroept. Ik doe mijn trainingsjack uit en stap binnen de lijnen. Ik speel degelijk, maak geen fouten en we winnen met 1-0.

'Hoe voelt het, je profdebuut?' vraagt mijn vader na afloop.

Ik lach. 'Dit is waar ik het al die tijd voor heb gedaan.'

Aan een journalist van het *Haarlems Dagblad* vertel ik dat ik mijn draai heb gevonden in Berlijn. ‘Het bruist hier. Ik maak regelmatig een rondje door de stad. Wandelen langs een meertje. En dan eten in een vast restaurantje, want koken is niet mijn ding. Ze kennen me daar al. Goulash en water zonder prik. Een dagelijks ritueel zijn mijn gesprekken via FaceTime. Elke dag nemen we ’s avonds rond tien uur de dag door met een groepje Hollandse voetbalvrienden. Des Kunst speelt in Zweden. Niall Raben in Polen. David Min is RKC’er. En mijn beste maat uit Zaandam is Rens van der Wacht. Vaste prik. Praten over wat we hebben meegemaakt. Dan effe rekken en strekken. En om elf uur het licht uit.’

Met mijn moeder ga ik op een zaterdag de stad in. We scharrelen als twee straatschoffies over de kermis, ik neem haar mee naar mijn favoriete pannenkoekenrestaurant. Ik ben trots dat ik haar mijn stad mag laten zien. Stiekem slaap ze ’s nachts bij mij in het hotel, want officieel mogen er geen gasten op mijn kamer verblijven. Ik weet haar zelfs mee te smokkelen naar het ontbijtbuffet. We hebben de grootste lol.

Algauw ontdek ik ook hier de schaduwzijde van het betaalde voetbal. Op maandagochtend blijken ze van iedereen de vetpercentages te meten. Tegen mij hebben ze niets gezegd. Plotseling komt de aanvoerder naar mij toe met zijn straffenboekje. ‘Hier Finn, kun je even 200 euro boete betalen? Je was niet bij de vetmeting.’

Ik kijk hem vragend aan. ‘Ik wist daar niets van.’

Voor één keer ziet hij het door de vingers, in de weken daarna verzamel ik in no time een hele serie boetes. Niemand legt me uit hoe dat eigenlijk werkt met die metingen en waar ik precies moet zijn, dus daar gaat het al drie keer mis. Ik kom met schoenen de fysioruimte binnen of ik drink mijn bidon tijdens de training niet leeg: weer twee boetes. Ik overtreed voortdurend regels zonder dat ik überhaupt weet dat ze bestaan. Voor ik het weet, beland ik opnieuw in een conflictsituatie; ik kan me gewoon niet volgzzaam opstellen. Het voelt oneerlijk. ‘Bekijk het,’ zeg ik tegen de aanvoerder, ‘ik ga het niet betalen.’

De belangen zijn ook op dit niveau van het betaald voetbal groot; een basisspeler krijgt bij een overwinning een premie van 9500 euro, beland je op de tribune dan is dat ineens gezakt naar 2500 euro. Het is al een keer gebeurd dat een zestienjarige teamgenoot een foutje maakte bij zijn debuut en dat vervolgens een groep medespelers bij hem de wedstrijdpremie kwamen opeisen. ‘We sturen je wel een tikkie.’

Op de training voor de wedstrijd sta ik in de dekking tegen de tweede spits. ‘Hé, je gaat me godverdomme laten scoren,’ bijt hij me toe. ‘Ik móét morgen spelen. Als je de bal van me afpakt, breek ik je poten.’

Ik lach een beetje vals. ‘Dat is toevallig, ik wil ook morgen spelen. Je komt er bij mij echt niet langs.’

Zijn toon wordt nu wat agressiever. ‘Hou je bek, man. Je komt niet aan mijn geld, klootzak.’

Als er een hoge bal over ons heen komt, zie ik dat hij eerst met zijn rug naar me toe loopt, om zicht op de bal te houden. Ik steek mijn elleboog uit.

Wanneer hij zich omdraait, loopt hij er keihard tegenaan, zijn halve tand blijft in mijn arm staan. Gebroken. Dat is nu ook weer niet mijn bedoeling. Het lijkt er op dat ik het nu verbruid heb bij mijn medespelers en de trainer, want daarna speel ik nauwelijks meer.

Wanneer we een bekerwedstrijd spelen tegen topclub Red Bull Leipzig ben ik een van de twee spelers die geheel onverwacht niet bij de selectie zit – terwijl er in de bekercompetitie juist meer mensen op de bank mogen zitten. Mijn ouders, mijn zaakwaarnemer en mijn zus en haar vriend zijn er speciaal voor naar Potsdam gereden. Ook zij zijn enorm teleurgesteld. Met een sip gezicht zit ik naast hen op de tribune. Meerdere supporters vragen me waarom ik niet speel. Leipzig-spits Brian Brobbey staat gelukkig niet in de basis, zijn plaats is ingenomen door de Portugese international Bruno Silva. Wanneer mijn familie de volgende dag naar huis rijdt, staat het huilen me nader dan het lachen.

Nul goals tegen

Een van mijn teamgenoten bij Babelsberg is linksbuiten Nikola. Echt een volksjongen uit Berlijn, helemaal onder de tatoeages. Hoewel ik eruitzie als een Bloemendaalse kakker, weet ik op voorhand dat we beste maten gaan worden. Zoiets voel je gewoon aan. Hij is de zilverrug in de selectie en hij heeft net zo'n grote bek als ik soms heb. Tijdens een rondo mag ik eindelijk een keer meedoen met de basisspelers. Nikola kijkt me lachend aan: 'Jij gaat in het midden en je komt er niet meer uit.'

Ik krijg het zwaar te verduren, met stevige tackles. In een dialect dat ik nauwelijks kan verstaan maken ze onderling grappen, er wordt hard gelachen. Op een gegeven moment ben ik er helemaal klaar mee. 'Als iemand nu nog iets doet, pak ik jou aan,' zeg ik tegen Nikola. 'Als jij stopt, stopt de rest ook.'

Wanneer een van de anderen toch een vervelende opmerking maakt, voeg ik de daad bij het woord. Ik maak een stevige tackle op Nikola, niet op de bal maar er net overheen – met mijn noppen vooruit. Zijn gezicht vertrekt van de pijn, hij geeft desondanks geen krimp. Na een paar minuten moet hij het trainingsveld verlaten. De andere spelers kijken me vol verbazing aan, omdat ik de grote Nikola heb durven aanpakken. Na de training loop ik naar de fysioruimte, waar hij zit met ijs op zijn enkel. 'Niko, weet je wat het is? Ik bewonder jou enorm, als speler, vanwege de manier waarop je een grote bek durft te hebben.' Hij begint al een beetje te lachen, ik geef hem een hand. 'Vanaf morgen is onze band goed.'

Vanaf dat moment is alles anders. Ik heb mijn plek in de pikorde veroverd. Ik voel me door alle spelers gewaardeerd, ik krijg alleen nog steeds weinig speelminuten.

Babelsberg biedt aan dat ik in een appartement kan wonen, maar het blijkt te gaan om een kamer bij een oudere dame. 'Om halftien moet het licht uit,

dan wil ik niets meer horen.’

Gelukkig mag ik in het hotel blijven wonen. Ze kennen me daar inmiddels al behoorlijk goed. Wanneer ik vrijdag na de wedstrijd pas na middernacht thuiskom, is er altijd iemand die op me wacht en thee voor me zet.

Om de heimwee te bestrijden, heb ik boven mijn bureautje op de muur het wekschema van iedereen gehangen. Ik kan precies zien wie op welk moment beschikbaar is om met me te bellen. Om zeven uur ’s avonds zet ik voor mezelf een kopje thee en deel ik met de mensen in het schema hoe mijn dag is geweest. Iedereen heeft een halfuurtje toebedeeld gekregen. Meestal pak ik er ook een leeg glas bij voor de persoon aan de andere kant van de lijn. ‘Proost hè.’ Soms facetime ik vanuit het zwembad. Ik kan niet zonder deze levenslijnen met het thuisfront. Ik ga meestal veel te laat naar bed. Pas als ik het gevoel heb dat mijn ouders en mijn zus slapen, kan ik zelf naar bed gaan.

Mijn vader komt eigenlijk alle thuiswedstrijden kijken, dat maakt het minder eenzaam. Op zondagochtend heb ik al weer buikpijn omdat ik weet dat hij de volgende ochtend wegrijdt. ‘Kom maar niet meer steeds hiernaartoe,’ zeg ik op een gegeven moment tegen hem. ‘Dan hoef ik ook niet elke keer afscheid te nemen.’

In de kleedkamer laat ik me als wisselspeler steeds meer gelden. Wanneer de trainer staat te mopperen over de vele tegengoals en vraagt of iemand de oplossing weet, steek ik mijn hand omhoog. ‘Trainer, hier zit de oplossing. Stel mij op en je krijgt geen goals meer tegen. Ik beloof het je. *Ganz ehrlich.*’ Ik blijf het wekenlang herhalen: ‘Binnenkort heb je me nodig.’

Langzamerhand voel ik dat hij overstag gaat – zeker als hij ziet hoe ik na de training door blijf gaan voor mezelf. Ook in de trainingspotjes zeg ik het steeds weer: ‘Mijn team? Nul goals tegen.’ Ik benader elk potje als een echte wedstrijd en moedig al mijn teamgenoten aan om het beste uit zichzelf te halen.

Uiteindelijk werpt mijn methode zijn vruchten af. Bij een bekerwedstrijd eind oktober sta ik voor het eerst in de basis, en verdomd: we winnen met 2-0. De nul gehouden dus. Bij de uitlooptrainingen hoef ik eindelijk niet meer mee te lopen met de wisselers. ‘Ik had je veel eerder moeten opstellen,’ is de conclusie van de trainer.

In december speel ik onder meer de uitwedstrijd tegen Chemnitzer FC. Ik weet niet wat me overkomt. Het stadion met bijna 20 000 plaatsen is vrijwel helemaal uitverkocht. De trainer kiest zelfs voor drie centrale verdedigers, zodat er zeker een plekje voor mij is in de basisopstelling. Tijdens de

warming-up raakt een van hen geblesseerd, zodat ik als linker centrale verdediger kan spelen. Ik speel de wedstrijd van mijn dromen, alles lukt. Als de bal uit is, zwaai ik naar de camera – ik weet dat ze in Haarlem zitten te kijken.

‘Al drie keer de nul met jou,’ constateert Nikola in de kleedkamer.

‘Verbaast het je?’ vraag ik lachend.

Omdat ik zo lang géén basisspeler was, heeft Kai tussentijds gesproken met een andere club: Fürstenwalde. Ik ben niet meteen enthousiast, zeker niet omdat het opnieuw helemaal in het oosten van Duitsland is. Nog tijdens mijn debuut in de basis stuurt de Belgische trainer van Fürstenwalde een berichtje: ‘Deze jongen komt na de kerst bij mij spelen.’ Ik voel me geveleid, kennelijk ben ik weer helemaal *back in the game* – al wil ik het liefst gewoon in Berlijn blijven.

Ook de laatste wedstrijd voor de winterstop heb ik bij Babelsberg nog steeds een basisplaats. Op de training sta ik ineens in de spits. Hoewel ik in trainingspotjes regelmatig scoor, weet ik niet goed wat ik hiervan moet denken. ‘Wat gaan we doen, trainer? Je wilt toch geen goals tegen krijgen?’ Hij lacht het weg.

We spelen op een knollenveld. In de wedstrijdbespreking legt hij uit wat zijn plan is. ‘We hebben vandaag iemand nodig die een bal kan vasthouden, die kan strijden én kan scoren. Daarom zet ik jou vandaag in de spits.’ Ik voel me meteen geheel ontspannen; als het niet goed gaat, kan ik altijd zeggen dat ik geen aanvaller ben. Ik scoor niet, ik ervaar daarentegen volop hoe het leven van een spits eruitziet op dit niveau. Na afloop ben ik bont en blauw.

Na zestig minuten beland ik op mijn eigen positie. Opnieuw winnen we, dit keer met 1-0. Na drie competitiewedstrijden met Finn Berk is de score: zeven punten uit drie wedstrijden, nul goals tegen. Na de wedstrijd komt de trainer speciaal naar me toe, hij legt een hand op mijn schouder. Finn, jongen, ik ben echt blij met jou.’ Het leven lacht me toe, niets lijkt een langer verblijf bij Babelsberg in de weg te staan.

Speelminuten

Wanneer ik in de kerstvakantie vraag om een verbeterd contract fronsst de directeur zijn wenkbrauwen. ‘Je hebt pas een paar wedstrijden goed gespeeld. We willen graag dat je blijft, we kunnen alleen niet op de zaken vooruitlopen.’

Opnieuw moet ik me beraden op mijn toekomst in de voetballerij. Bij Babelsberg hebben ze twee vaste centrale verdedigers. De een is aanvoerder, de ander heeft bij Red Bull Leipzig gespeeld. Ondanks een heerlijke laatste maand besef ik dat het lastig wordt om daar tussen te komen. En hoe leuk het ook is in Berlijn, ik speel liever dichterbij huis. Om een transfer te kunnen maken naar het westen van Duitsland heb ik meer speelminuten nodig. In dat licht klinkt de aanbieding van Fürstenwalde aantrekkelijk: een prima contract en zeker voldoende speelminuten.

Wanneer we het bespreken, krijg ik van de directeur van Fürstenwalde meteen te horen dat rond de 3000 euro plus wedstrijdpremies veel geld is voor een jongen van eenentwintig.

‘Dat kan weleens voor problemen gaan zorgen,’ concludeert mijn vader. Ik weet dat hij gelijk heeft: voordat ik ook maar een minuut gespeeld heb, wordt de druk door deze opmerking van de directeur meteen al flink opgevoerd. Ik voel de spanning, maar gelukkig krijg ik op kerstavond een telefoontje van de Belgische trainer Kenny. ‘We moeten alles op alles zetten om niet te degraderen en jij kan het verschil maken.’ Dit geeft mij veel vertrouwen. ‘Denk er zo lang over na als je wilt, maar 2 januari sta jij bij mij op het veld. Fijne avond.’ Dat zijn precies de houding en de praatjes die bij me passen. Ik hak de knoop door en teken een contract voor een halfjaar. Mochten we ons handhaven in deze klasse dan kan het een jaar verlengd worden.

Bij de eerste training is meteen duidelijk dat de club een grote selectie heeft. Zo groot dat we verdeeld zijn over twee kleedkamers. Overal waar ik

gespeeld heb, geldt dezelfde regel: de plek die je kiest geldt in principe voor de rest van het seizoen. Net wanneer ik ga zitten om me om te kleden komt de rechtsback naar me toe. Hij legt zijn linkerwijsvinger op zijn bovenlip en steekt zijn rechterarm schuin omhoog, de hand gestrekt. 'Hallo Finn.' Pas dan realiseer ik me dat ik hier verwelkomd wordt met de Hitlergroet. 'Deutschland über alles,' zegt hij zonder enige vorm van ironie. Ik ben sprakeloos.

Ondanks die vreemde start verloopt de eerste oefenwedstrijd uitstekend. Ik sta in de basis en doe alles wat ik moet doen. Ik win mijn duels, geef leiding aan de verdediging en voorkom tegendoelpunten. Na de wedstrijd komt de directeur naar me toe. 'Je bent iedere cent waard.' Ik slaak een zucht van opluchting. 'Je speelt sterk, heel volwassen.'

Gelukkig heb ik bij Fürstenwalde kunnen bedingen dat ik in het hotel in Berlijn mag blijven wonen en dat zij alle kosten voor hun rekening nemen. Het is tenslotte slechts drie kwartier rijden naar mijn nieuwe club. Een auto is ook onderdeel van de deal, in dit geval een glanzend grijze SUV van Opel. Daardoor kan ik in elk geval contact blijven houden met de vrienden die ik inmiddels heb gemaakt bij Babelsberg: de Duitse jongens Justin en Felix en de Tsjechische Kuba. Vooral met Kuba heb ik veel lol, waardoor de heimwee steeds meer naar de achtergrond verdwijnt. Vaak komen mijn maten chillen bij mij in het hotel. Tot onze beschikking staan een pingpongtafel, een gamehal, een zwembad, het is één groot speelparadijs. We kunnen darten, snookeren, Fifa spelen op de Playstation, we hoeven ons nooit te vervelen.

Elke zondag krijgen we in de appgroep een trainingsschema door voor de komende week. Ik deel dat meteen met Felix en Kuba zodat we precies weten wanneer we af kunnen spreken. Soms gaan we Berlijn in om een hapje te eten, een beetje rond te wandelen of koffie te drinken in het prachtige Sanssouci park in Potsdam. Met Kuba ontdek ik zelfs een hele nieuwe liefhebberij: midgetgolven. We zoeken heel Berlijn af naar nieuwe banen, de een nog mooier dan de ander. Beton, gravel, kunstgras, glow in the dark... Het is leuk om naar de andere mensen te kijken die spelen en we maken er onderling een wedstrijdje van. In totaal spelen we meer dan twintig keer; de verliezer betaalt het bijbehorende etentje. Meer en meer begin ik te wennen aan mijn leven in het buitenland.

Rode kaart

Na twee competitiewedstrijden bij Fürstenwalde gaat het mis, in de uitwedstrijd tegen het sterke Chemie Leipzig. Na een paar minuten staan we al met 1-0 achter en de aanvalsgolven blijven komen. Veel vaker dan me lief is, kom ik in een-tegen-eenduels te staan, zonder rugdekking. In een sprintduel is de spits me net te snel af. Wanneer hij voor me langs kruist, raak ik zijn hiel. Mijn tegenstander raakt licht uit balans en laat zich gretig vallen. De scheidsrechter beent met grote passen op me af, ik voel de bui al hangen. Met een ferm gebaar trekt hij een rode kaart uit zijn borstzak.

Terwijl ik naar de kant loop, fluiten vijfduizend man oorverdovend en zwaaien ze me cynisch uit. Ik kan zelf slechts aan één ding denken: daar gaan mijn minuten. En dat terwijl ik me nauwelijks heb bewezen. Ik moet minstens 1500 speelminuten maken voor de gewenste transfer naar een club in het westen van Duitsland. Fürstenwalde heeft me net gehaald als de 'grote man'. Ik slaap als enige in een hotel, heb het beste contract, mijn eigen auto... Omdat de zoon van de directeur ook deel uitmaakt van de selectie zingt het algauw rond in de kleedkamer. Wat gaat de trainer vinden van die rode kaart?

In de selectie is een flinke concurrentiestrijd gaande voor het centrum van de verdediging. Ik speel in principe altijd, als linker centrale verdediger. Voor de positie naast mij heeft de club vier kandidaten. Nu ik geschorst ben, kan een van de anderen ook een basisplaats krijgen. Geen van mijn medespelers is er trouwens rouwig om dat ik niet kan spelen, er is een duidelijke weerzin tegen buitenlanders. De Hitlergroet en het 'Deutschland über alles' zijn terugkerende rituelen in de kleedkamer; niet voor niets is de AfD in deze regio de grootste partij.

Voor de ielige aanvoerder vindt het niets dat ik ben gekomen. Waarschijnlijk denkt hij dat ik aan zijn stoelpoten wil zagen omdat ik me tijdens de wedstrijden zo duidelijk laat gelden. Wanneer ik rustig sta te

douchen, kom hij ineens voor me staan. ‘Dit is mijn plek,’ zegt hij alleen maar. ‘Niemand gaat op mijn plek staan.’ Hij pakt me aan mijn arm en probeert me onder de douche vandaan te trekken. Ik blijf staan. ‘Dat is toevallig,’ zeg ik, ‘dit is ook mijn plek.’

Hij geeft me een duwtje. ‘Jij hoort hier helemaal niet, jij *Ausländer*.’

Ik voel dat er geen weg meer terug is, iedereen staat inmiddels te kijken. Loop ik nu weg als een sukkel of laat ik me gelden? Als ik wegloop, weet ik nu al hoe ik me vanavond ga voelen. Er is maar één optie: ik blijf staan. Hij kijkt me recht aan. ‘Flikker op, je bent toch al schoon?’

Hij pakt me beet en er ontstaat een ietwat onhandige worsteling. Ik duw hem van me af en doe het meest vernederende dat ik kan bedenken: ik plas over zijn voet. ‘Niet meer doen vriend,’ zeg ik. ‘Ik bepaal hier de regels.’ Hij is met stomheid geslagen – en achteraf schaam ik me ook wel een beetje. De rest van het seizoen blijft deze ruzie op de achtergrond lekker doorsudderen.

Ondanks de rode kaart word ik snel weer opgesteld. ‘Kan gebeuren,’ stelt de trainer me gerust. ‘Geen probleem.’ Kai komt er zelfs achter dat ik slechts voor één wedstrijd geschorst kan worden, omdat de tegenstanders uit de bijbehorende vrije trap hebben gescoord.

Na mijn terugkeer mis ik geen minuut meer. In de thuiswedstrijd tegen Energy Cottbus mag ik weer spelen. Langzamerhand vult de muur van mijn hotelkamer zich met de wedstrijdformulieren. Lokomotiv Leipzig uit, Energie Cottbus thuis, FC Eilenburg uit... De minuten stapelen zich op, elke week tel ik ze opnieuw.

Elke dag ben ik als eerste op de club en vertrek ik als laatste. ’s Ochtends vroeg wil de trainer steevast wedstrijdbeelden analyseren. ‘Jij snapt tenminste hoe het spelletje werkt.’ Hij blijft hameren op alle dingen die beter kunnen en moeten, hij verwacht dat ik het team draag en dat ik alle anderen ook op hun fouten wijs. Hij vergeet voor het gemak even dat we onderaan staan. ‘Het geeft me een rustig gevoel om dit met jou te bespreken,’ zegt hij doodleuk.

Ik kijk hem doordringend aan. ‘Maar mij geeft het een onrustig gevoel. Het lijkt of alles wat er misgaat op het veld mijn schuld is.’

‘Je bent de bestbetaalde speler bij ons, daar moet je wat voor doen.’

Ik train vier of vijf keer in de week, we spelen elke week twee wedstrijden. Voor uitwedstrijden zitten we soms vijf, zes uur in de bus. De druk is groot; voor alle spelers is de wedstrijdpremie een belangrijke motivatie en als we

degraderen, kost dat de club een miljoen euro.

Bij een van de trainingen voel ik dat mijn lichaam begint op te raken. Maandenlang heb ik al last een vreemd hoestje, gewoon door overbelasting. Aan mijn aardige Duitse huisarts leg ik de situatie uit. 'Ik moet die speelminuten maken en op deze manier gaat dat niet lukken. Heeft u geen speciaal middeltje of zo?' Hij denkt na en schrijft een recept uit. 'Dit moet werken.' Het blijkt te gaan om een anti-migrainepoeder. In Nederland staat het op de dopinglijst, hier mag je maximaal twee zakjes per dag gebruiken. Het middel doet inderdaad wonderen als ik het een halfuur voor de wedstrijd inneem met een halve liter water. Ik krijg een energieboost en kan negentig minuten blijven gaan. De rest van het seizoen speel ik min of meer gewoon uit.

Kleedkamersleutel

Een van mijn favoriete medespelers is Glenn, hij is overgekomen van een Belgische club. We hebben de grootste lol samen, hij heeft alleen één kenmerk dat je in dit deel van Duitsland beter niet kunt hebben: hij is zwart. Wanneer hij aanstalten maakt om op de tafel van de fysiotherapeut te gaan liggen, wijst die naar de jongen die achter Glenn staat. Mijn vriend begrijpt er niets van. ‘Ik ben toch aan de beurt.’

De fysiotherapeut schudt zijn hoofd. ‘Hij is blank.’ Hij richt zich tot de andere speler en wijst naar Glenn. ‘Hij is wel zwart hè. *Sehr schwarz.*’

Ik leg mijn hand op Glenns schouder. ‘Laat gaan, man. We hebben die gasten niet nodig.’ Wanneer ik een dag later zelf aan de beurt ben, laat de fysiotherapeut ook iemand anders voorgaan. ‘Wacht jij maar even, *Ausländer.*’ Om me heen zie ik dat toevallig een paar van de grootste buitenlanderhaters zich in de fysioruimte hebben verzameld.

‘Laat maar, ik ga trainen,’ zeg ik. ‘Ik hoef niet meer geholpen te worden door jou.’ Op de gang zie ik dat de sleutel van de fysioruimte aan de buitenkant in het slot zit. Bijna iedereen staat al op het veld, behalve de paar spelers die binnen zitten. In een opwelling draai ik de deur op slot. ‘Ze kunnen de tering krijgen,’ zeg ik tegen Glenn die net voorbijloopt. Hij lacht.

Terwijl wij lekker aan het trainen zijn, zitten de fysiotherapeut en de spelers anderhalf uur opgesloten in het hok. De sleutel zit de hele training in een van mijn kousen. Na afloop gooi ik hem stiekem in een hoekje van de kleedkamer, waar niet geheel toevallig de grootste concurrent van Glenn zich aan het omkleden is. Hij krijgt van de fysiotherapeut de schuld van het akkefietje. Ik slaap die avond als een roos.

Templiner See

In de buurt van mijn hotel ga ik vanaf het begin elke dag naar een oude stenen brug om de hoek. Aan de waterkant schrijf ik met een tak in het zand drie dezelfde letters, in een cirkel: PVB, het pad van Berk. Ernaast staan er nog drie: GRF. Gerrit, Ronald en Finn. En ik leg ook altijd vast hoeveel dagen ik te gaan heb bij Fürstenwalde, elke dag eentje minder: 90, 89, 88... Ik sta daar in het zand en kijk uit over de Templiner See, een groot meer aan de rand van Potsdam. Het doet me goed om daar te zijn, ik heb niemand anders nodig.

Langzamerhand heb ik steeds minder moeite met het alleen zijn. Ik heb mijn vrienden, ik weet de weg in de stad, heb een vast restaurantje waar ik altijd terecht kan. Berlijn voelt bijna als mijn stad. Richting het eind van het seizoen overweeg ik zelfs om te stoppen met voetbal en in Berlijn te blijven. Misschien kan ik een baantje zoeken, in de horeca of zo. Mijn vader heeft het al eerder gezegd, juist op een moment dat ik veel last had van heimwee. ‘Er komt nog een moment dat je het hier gaat missen.’

Op 1 april speel ik met Fürstenwalde de uitwedstrijd tegen mijn oude maatjes van Babelsberg. Op alle kuipstoeltjes in het stadion ligt het wedstrijdboekje van *Nulldrei*, de bijnaam van Babelsberg. Voorop staat een tekening van een vrolijke krullenbol in een groen autootje; een hele originele manier om me als oud-speler welkom te heten. Ook het publiek ontvangt me met open armen. Opnieuw komen mijn ouders kijken en we winnen met 2-1, door een doelpunt in de laatste minuut. Na de wedstrijd sta ik in steenkolenduits de televisie te woord. ‘*Wir haben alles gegeben, ja.*’

We moeten op de zestiende plaats eindigen om ons te handhaven op het huidige niveau en na de laatste competitiewedstrijd staan we precies op die plek. Omdat Viktoria Berlin – de derde Bundesligaclub uit Berlijn – degradeert en bij ons in de competitie belandt, moeten wij desondanks een

niveau lager gaan spelen. In principe mag ik nog een jaar blijven, maar ik voel daar weinig voor. Ik heb genoeg speelminuten gemaakt, dus de weg ligt open naar een club dichterbij huis.

Transferperikelen

Samen met mijn moeder ga ik een week op vakantie naar Zakynthos. We zitten in een prachtig resort aan het water, met heerlijk eten. Met zijn tweeën huren we een bootje en trotseren de veel te hoge golven. We confisqueren twee bedjes bij het zwembad van een luxehotel en laten ons bedienen alsof we vaste gasten zijn. Lachend kijken we elkaar aan, we proosten met onze mocktails. ‘Dat hebben we mooi voor elkaar.’ Ik vermaak me opperbest.

Al na drie dagen krijg ik een telefoontje van mijn vader: ‘Kai heeft een club voor je geregeld, net over de grens bij Groningen.’ Ik ben opgetogen, maar dan komt de adder onder het gras vandaan. ‘Althans, je kunt er stage lopen.’

Ik ben licht verontwaardigd. ‘Hoezo willen ze dat? Ik heb het laatste halfjaar meer dan tweeduizend minuten gespeeld. Ik wil dat niet.’ Ik heb absoluut geen zin meer in de onzekerheid van de stages, de kans om voor de zoveelste keer afgewezen te worden. Bovendien moet ik een dag eerder terugkomen van vakantie. ‘Dit ga ik niet doen.’

‘Je hebt volkomen gelijk,’ zegt mijn vader meteen. ‘Ik zal het doorgeven aan Kai.’

Een week later vraagt dezelfde club of ik een keer langs wil komen. Ze bieden zelfs aan dat ik eerst een week voor mezelf kan trainen – ze vergeten er alleen bij te zeggen dat ze ook een andere kandidaat hebben voor mijn positie. Deze eerste kans gaat dus definitief mijn neus voorbij.

De volgende kandidaat die zich bij Kai meldt, is een eredivisieclub uit Luxemburg, Victoria Rosport. Ze willen me graag hebben en het geld is behoorlijk goed, het niveau is alleen bepaald niet hoog. En Rosport is vanaf Haarlem opnieuw bijna vijf uur rijden. In Luxemburg speelt de top 3 Champions League, Europa League en Conference League; de onderste helft van de competitie zit daar meteen een paar niveaus onder. Ik besluit zelf om Rosport ‘on hold’ te zetten.

Tot mijn verrassing komt er kort daarna een berichtje van een mij onbekende zaakwaarnemer, via Instagram. Hij kan me helpen aan een stageplek bij FC Lippstadt uit de Regionalliga West, precies wat ik in mijn hoofd heb. Ik rijd er in mijn eentje naartoe, in het hotel eet ik een lasagne en ik train de volgende dag heerlijk. Op de terugweg spreek ik met de zaakwaarnemer af bij een hotel in Arnhem. Ik heb een goed gevoel over deze mogelijke transfer. ‘Jij krijgt vanavond een appje dat ze mij een contract willen aanbieden,’ zeg ik tegen hem.

Een halfuur later stuurt hij me een berichtje door van de club. ‘Wat zou Finn willen gaan verdienen?’ Bingo.

Zonder erbij na te denken, stuur ik het door naar Kai. ‘Finn, waar zit je dan nu?’ Ik heb hem natuurlijk niet gemeld dat ik contact heb met een andere zaakwaarnemer. Hij is onaangenaam verrast, ik probeer hem gerust te stellen. ‘Kai, jij blijft mijn nummer één. Echt.’

Ik laat mijn nieuwe zaakwaarnemer weten wat ik ongeveer wil verdienen – hetzelfde als bij Fürstenwalde. Dat lijkt me redelijk. Wanneer ik niks meer van hem hoor, neem ik zelf contact op met de club. ‘Wanneer kan ik aansluiten?’

Ik hoor een lichte verbazing in de stem van de directeur. ‘Sorry Finn, die zaakwaarnemer van jou stelt veel te hoge eisen. Hij wil vijf maandsalarissen als tekenbonus. Dat gaan we natuurlijk niet doen.’

Alle transferperikelen maken me helemaal gek. Mijn keuze voor Fürstenwalde en de gegarandeerde speelminuten was juist om daar eindelijk vanaf te zijn. Wat is die keuze waard geweest? Elke keer komt er iets tussen. Kai legt een lijntje met de Duitse club sv Atlas Delmenhorst, maar de directeur zegt de afspraak op het laatste moment af – zogenaamd omdat het te heet is om te trainen. ‘Willen jullie me nog steeds uitnodigen?’ vraag ik meteen. ‘Of is het een smoes? Als dat zo is, laat het me gewoon weten.’

Uiteindelijk komt de tweede uitnodiging er wel. Maandag en dinsdag ga ik meetrainen, zondagochtend stuurt de directeur mij het adres. Weer pak ik mijn tas in en stap ik met tegenzin in de auto. Het voelt als een moetje. Eigenlijk heb ik er geen zin meer in, maar voetbal is al meer dan tien jaar mijn hele leven. Ik zou niet weten wat ik anders moet. Vlak voor ik bij de grens ben, zie ik een berichtje op het scherm verschijnen. ‘Ik denk dat het wel zo eerlijk is om je te laten weten dat we net een andere stagespeler hebben aangenomen. Ik laat het je op tijd weten, hopelijk zit je nog niet in de auto.’

Bij de volgende afslag zet ik de auto stil. Het huilen staat me nader dan het lachen. Ik durf mijn ouders niet eens te bellen en maak rechtsomkeert. Wanneer ik een uur later weer thuis ben, zetten mijn ouders grote ogen op. 'Het is mooi geweest,' zeg ik. 'Ik heb er geen zin meer in. Waarom gaat de voetbalwereld zo met spelers om?'

De beslissing

Een week voor de transferdeadline meldt zich alsnog een club voor mij: FC Den Bosch, met oud-voetballer Jack de Gier als trainer. De aanbieding is wat mager, maar de directeur zegt dat hij de volgende dag graag met me wil bellen. Hoewel ik al dicht bij de beslissing ben om te stoppen, wakkert deze belangstelling opnieuw een vuurtje in mij aan. ‘Is goed,’ zeg ik. Net als ik een afspraak heb bij *Voetbalzone* en met de auto op weg ben naar Utrecht zie ik de naam van de directeur op het scherm verschijnen. Ik druk op de groene knop om op te nemen; precies op dat moment rijd ik over een hobbeltje op de snelweg. De telefoon valt uit de houder. Met enige moeite raap ik hem op van de grond. ‘Ben je daar nog?’ vraag ik. Geen antwoord.

Na een paar seconden hoor ik zijn stem. ‘Finn, ben jij dat?’

Wanneer ik opzijkijk, zie ik dat naast mij ineens een politieauto rijdt. In een vlaag van verstandsvbijstering maak ik een afwerend gebaar, om duidelijk te maken dat ik niet gestoord kan worden tijdens dit belangrijke telefoongesprek. De agent tikt met zijn vinger tegen zijn voorhoofd. Hij gaat voor me rijden, op het dak lichten de rode letters op: ‘Volgen.’

‘Ik moet hangen, bel je later,’ zeg ik snel en ik druk op de rode knop. De knop die ik zo lang zo gehaat heb.

Even later sta ik op bij de volgende afrit op de vluchtstrook. ‘Ben je helemaal gek geworden?’ zegt de agent als hij voor me staat. Ik doe geen moeite om de situatie uit te leggen, hij heeft natuurlijk volkomen gelijk. ‘Dit gaat je geld kosten, makker.’

Ik laat mijn rijbewijs zien, de agent noteert mijn gegevens. Een paar minuten later gaat hij op jacht naar andere verkeersovertreders.

Ik blijf zitten en haal diep adem. Mijn handen liggen op mijn schoot. Ik realiseer dat ik het helemaal niet erg vind dat ik zojuist gedwongen was om de verbinding te verbreken. Eigenlijk wil ik al stoppen sinds mijn

veertiende, besef ik. Mijn droom en mijn bijna grenzeloze doorzettingsvermogen hebben me al die tijd op de been gehouden; het plezier in het spelletje ben ik al lang geleden kwijtgeraakt. Niemand wilde dit zo graag als ik, maar daardoor deed verliezen extra veel pijn.

Van alles schiet door mijn hoofd. Dat ene doel waarvoor alles moest wijken. De FRIS-feestjes die ik heb gemist. De biertjes en de meisjes. De verjaardagen die ik moest afzeggen. De paniekaanvallen. Al die keren dat ik anderen over mijn grenzen liet gaan – en dat ik zelf over de grenzen van anderen ging. Het gedrag dat ik vertoonde, waardoor ik steeds verder van mezelf verwijderd raakte. Ikke, ikke en de rest kan stikken. De eenzaamheid, vooral de eenzaamheid. Mijn hand gaat naar de sleutel in het contact en ik start de auto.

De geur van de kleedkamer

In een uitgebreid interview met Noëll van *Voetbalzone* vertel ik een paar maanden na mijn besluit over mijn carrière en waarom ik gestopt ben. ‘Ik heb uiteindelijk besloten om naar mijn gevoel te luisteren. Ik had mijn keuze gemaakt. Het was goed zo, van mij hoefde het niet meer. Ik heb m’n doel bereikt. Ik wilde koste wat het kost voetballer worden en kunnen zeggen dat ik mijn geld verdiende met voetbal. Dat is me gelukt. Natuurlijk was het geen Barcelona of Real Madrid, maar dat is nooit mijn doel geweest. Ik wilde profvoetballer zijn, zelfs dat is al voor weinig mensen weggelegd.’

Kort nadat het interview is gepubliceerd, krijg ik een telefoontje van de directeur van Koninklijke HFC: heb ik geen zin om mee te trainen met het eerste? Ik heb er wel oren naar, misschien dat ik daar de lol in het spelletje kan terugvinden. In de selectie zitten een paar jongens die ik ken van de jeugdopleiding van AZ. Gewoon lekker voetballen is het idee.

Op mijn gemak fiets ik naar het trainingscomplex van de ‘Koninklijke’. Met mijn tas in mijn rechterhand loop ik door de gang. Wanneer ik één voet over de drempel zet, ruik ik het meteen: de geur van de kleedkamer. Die vreemde mengeling van mannenzweet, net gewassen shirtjes, leren voetbalschoenen, eucalyptus... Meteen ben ik terug op een plek in mijn hoofd waar ik nooit meer wil zijn, het grijpt me bij de strot. Het voelt als een gevangenis.

Ik draai me om en kijk naar de deur waar zo dadelijk de trainer zijn opwachting zal maken. Waar ga ik zitten? Ik heb hem nooit ontmoet, desondanks schuif ik zo veel mogelijk uit het zicht. Hij moet de deur volledig opendoen voor hij mij kan zien.

Wanneer hij binnenkomt, voel ik meteen de stress. Mijn hart gaat sneller kloppen, ik adem veel te hoog. Ik bereid me voor op een eerste sneer. In mijn hoofd hoor ik het schreeuwen van alle trainers die ooit tegen me tekeer zijn gegaan. Het ene moment zit ik rustig te praten met mijn nieuwe teamgenoten,

het volgende moment duik ik weg achter mijn jas. ‘Lekker mannen, we gaan er weer tegenaan,’ zegt hij rustig. Hij stapt op me af en geeft me een hand. ‘Zo, dus jij bent Finn?’ Ik durf nauwelijks iets te zeggen.

Het eerste wat we doen, is de beelden bekijken van de wedstrijd van afgelopen weekend. Een halfuur lang volgt er vooral kritiek op alles wat er niet goed is gegaan, sommige spelers worden flink onder handen genomen. Elk simpel foutje van de rechtsback komt onder een vergrootglas te liggen. Dit is opnieuw zo’n trainer die zichzelf moet laten gelden. Ik ben meteen terug in de bioscoopruimte van AZ. Gaan we dit iedere maandag krijgen? Ik moet iets zeggen, voel ik. Te vaak heb ik gezwegen. ‘Zo moet je niet tegen die gasten praten,’ zeg ik plotseling.

De trainer kijkt me stomverbaasd aan. ‘Finn, we zijn gewoon bezig om beter te worden.’

Als ik nu niet doorzet, slaap ik vanavond weer beroerd. ‘Ik wil het één keer gezegd hebben: ik hou niet van deze manier van communiceren. Dat kan misschien bij AZ of een andere profclub, hier zijn we om lekker te voetballen. Straks drinken we met zijn allen een biertje. We gaan hier niet aan de eiwitshakes, want dan ben ik snel weg.’

Hij doet er verder het zwijgen toe. Tijdens de training merk ik dat hij zich ondanks alles wil laten gelden. Niet alleen bij de andere jongens die hoog hebben gevoetbald, maar ook bij mij. ‘Finn, je moet meer naar links staan. Finn, je moet doordekken. Finn, je moet zus en zo.’

Thuis plof ik neer in de grote zwarte fauteuil. Vanaf het moment dat ik ga zitten, beginnen de tranen te stromen. Ik zie mijn ouders schrikken. ‘Wat is er aan de hand?’ vraagt mijn moeder.

‘Ik heb het gevoel dat ik ziek ben,’ zeg ik zacht. ‘Ik kan nooit meer voor de lol voetballen. Alles wat ik zo heb gehaat, komt op het veld meteen terug. Ik wil dat niet meer.’

Een paar weken lang blijf ik doortrainen, tegelijkertijd ik voel ik steeds meer tegenzin. Als er een bal op me afkomt, wil ik er niet eens meer tegenaan trappen. Ik verzin smoesjes om trainingen af te zeggen. Na een geslaagde oefenwedstrijd krijg ik de vraag of ik wil aansluiten bij de selectie. De schrik slaat me meteen om het hart. Weer drie keer per week trainen, elke zaterdag een wedstrijd. Weer met de bus door het hele land. Wanneer een van mijn AZ-maatjes ineens niet meer op komt dagen omdat hij niet meer tegen het gedrag van de trainer kan, ben ik er klaar mee. Twee weken lang laat ik niks meer van me horen. ‘Wat is er aan de hand?’ appt de directeur. Ik heb niet

eens de moed om zijn berichtjes te beantwoorden, ik verwijder ze meteen.

Uit pure wanhoop brengt de club zelf een bericht naar buiten, zonder dat ik het weet: ‘Oud-profvoetballer Finn Berk (22) sluit aan bij Koninklijke HFC.’ Ik waag er nog één telefoontje aan: ik kom niet meer terug. Ik trek de deur van de kleedkamer definitief achter me dicht.

Therapie

Na het debacle bij HFC heb ik voor het eerst last van nachtmerries. Over de trainers die tegen me tekeergingen. Over de eenzaamheid die ik gevoeld heb. Over de keren dat ik in mijn eentje rondjes moest lopen of op de tribune zat. Regelmatig schrik ik er wakker van.

Tijdens een date in mijn favoriete strandtent hoor ik het nummer 'Let Her Go' van Passenger.

*Only know you've been high when you're feeling low
Only hate the road when you're missing home.*

Het is een liedje dat ik in Duitsland vaak gedraaid heb en waar ik ook troost uit haalde. Plotseling worden mijn ogen nat, ik kan het niet tegenhouden. Het meisje dat tegenover me zit, kijkt me verbaasd aan. 'Wat is dit nou?' Ik kan het haar niet uitleggen. Het is meteen de laatste keer dat ik haar zie.

In dezelfde periode loop ik ook stage bij een sportleraar. Na iedere les kwispel ik als een hondje rond de baan om alle ballen op te rapen. Ik realiseer me dat ook dit voortkomt uit een oud gevoel. Bij AZ werden we altijd gesommeerd om na de training onmiddellijk alles op te ruimen. Als je ook maar een minuutje stond uit te blazen, werd je meteen afgeblaft. 'Finn, wat sta je daar nou? Pak die ballen!'

Na een paar lessen komt de leraar glimlachend naar me toe. 'Dan mag je wel een simpele stagiair zijn...' knipoogt hij, 'maar dat betekent niet dat je steeds al die ballen hoeft te rapen. De spelers kunnen dat prima zelf doen.'

Als ik een uitnodiging krijg voor de zomerborrel van mijn uitgeverij weet ik niet goed wat ik ermee moet; ik ben nog nooit van mijn leven naar een borrel geweest. 'Gewoon een beetje kletsen en wat drinken, en daarna ga je weer naar huis,' legt mijn redacteur uit.

Wanneer ik het zaaltje inloop, gaat er een wereld voor me open. Eerst ben ik nog op mijn hoede, maar even later sta ik tussen allerlei leuke mensen die vragen aan me stellen en echt geïnteresseerd zijn in mij als persoon. En zelf vind ik het ook hartstikke interessant om hun verhalen te horen. ‘Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt, van dit soort gesprekken,’ zeg ik tegen mijn redacteur.

Steeds meer besef ik dat ik geen flauw benul heb hoe de wereld werkt en wat normaal gedrag is. Bovendien heb ik geen zin meer om zomaar overvallen te worden door emoties of door boze dromen. Op een avond bespreek ik het met mijn ouders.

‘Misschien is het goed als je met iemand gaat praten,’ zeggen ze.

Ik stribbel eerst tegen. ‘Pap, mam, ik ga niet naar een of andere psycholoog. Daar zit ik niet op te wachten.’

Wanneer ik voor de zoveelste keer een nachtmerrie heb over een van mijn AZ-trainers wandel ik ondanks mijn bezwaren naar een praktijk in de buurt om een afspraak in te plannen, maar die blijkt vol te zitten.

Via een collega van mijn moeder beland ik bij een EMDR-therapeut in de buurt van het station. Ik weet helemaal niet wat ik ervan moet verwachten. Haar praktijkruimte is in elk geval rustgevend, met mooie banken en pasteltinten op de muren. Ze begint met thee zetten, dat voelt goed. Bij de eerste twee gesprekken gaan we meteen de diepte in. Waar zit mijn grootste angst? Wat zijn de dingen waar ik me het meest voor schaam? Welke dingen zou je nu anders doen?

We maken een lijst van de heftigste dingen die ik heb ervaren. Eerst de momenten waar ik spijt van heb: de situatie met Liesbeth, keiharde trappen die ik expres heb gegeven, de ruzietjes die ik soms doelbewust heb uitgelokt... En dan de situaties waarin ik me onveilig heb gevoeld: de schreeuwende trainers, de onzekerheid over mijn positie in het team, de groepsdwang... Welke emoties horen daarbij? Angst, woede, verdriet, schaamte? Die laatste emotie blijkt het meest te overheersen. Ik schaam me voor het gedrag dat ik heb vertoond, hoe ik op sommige momenten anderen heb gebruikt en misbruikt om zelf verder te komen. Al heb ik Liesbeth veel later alsnog mijn excuses aangeboden, toen ik haar toevallig tegenkwam op een feestje.

‘In jullie wereld is het heel normaal wat je hebt gedaan,’ zegt de therapeut tegen me. ‘Sta je daar nog steeds achter?’

‘Sommige dingen zou ik toch opnieuw doen als ik nu in dezelfde situatie zou komen,’ moet ik bekennen. ‘Die wereld haalt niet altijd het beste in je

naar boven. Het is ieder voor zich.'

Ze probeert me te helpen. 'Je hebt gehandeld uit zelfbescherming.'

Ik schud mijn hoofd. 'Maar het was te vaak ten koste van anderen.'

Ze buigt iets naar voren. 'Probeer ondanks alles iets milder te zijn voor jezelf.'

De derde keer gaan we aan de slag met de klikjes, de eigenlijke EMDR-therapie.

Het idee is simpel: je denkt aan een nare ervaring en je wordt tegelijkertijd afgeleid door het geluid van de klikjes. De bedoeling is dat het gevoel steeds iets minder heftig wordt.

Bij alles wat de therapeut zegt, krijg ik meteen tranen in mijn ogen. Ze weet precies alle momenten te benoemen die het pijnlijkst zijn geweest. Met een toverstafje brengt ze me terug in de situatie. De bekerwedstrijd tegen Leipzig waarbij ik als enige niet bij de selectie zat, het moment dat de trainer van Babelsberg zo tegen me tekeering in onverstaanbaar Duits, die keer dat ik bij AZ werd uitgekafferd omdat ik een pakje volle chocomel dronk in plaats van light. Alles komt keihard binnen, na drie kwartier ben ik helemaal kapot.

Zonder het tegen mijn ouders te zeggen, besluit ik na deze slechts ten dele gelukte sessie te stoppen. Als ze me vraagt om een nieuwe afspraak te maken, reageer ik niet meer op haar berichtje. Ik vind deze therapie te heftig, voor mij is ze té goed in haar vak. Kennelijk ben ik er nog niet aan toe om mijn grootste demonen te lijf te gaan.

Het witte T-shirt

In de jeugdopleiding bij AZ heb ik al gevoeld dat topvoetbal een eenzaam bestaan is. In het weekend heb ik daar het meeste last van. Op zaterdagavond gaan al mijn leeftijdsgenoten leuke dingen doen, terwijl ik braaf met mijn ouders *Ik hou van Holland* zit te kijken. ‘Ik zou niet meer weten wie ik nog moet bellen,’ zeg ik regelmatig tegen mijn moeder. Omdat mijn leven al zo lang geheel in het teken staat van voetbal heb ik nooit vrienden kunnen maken.

Op Instagram zie ik dat een van mijn teamgenoten – ook 17 jaar – een foto van zichzelf heeft gepost in een wit T-shirt met zwarte letters: *It’s lonely at the top*. Ik weet het meteen: dit moet ik ook hebben. Gauw bel ik met het hoofdkantoor van kledingketen The Sting in Amsterdam, want ik heb gelezen dat hij het daar gekocht heeft. ‘We hebben er precies nog één over,’ zegt de dame aan de andere kant van de lijn. ‘In onze vestiging in het centrum.’

‘Hou ’m voor me vast, ik kom er nu aan.’

Ik draag het tasje de winkel uit alsof ik zojuist een peperdure vaas voor mijn oma heb gekocht. Het zijn misschien wel de best bestede euro’s van mijn hele voetbalcarrière. Hoe waar de tekst ook is, het T-shirt geeft mij juist het gevoel dat ik er niet alleen voor sta. Met mijn zus rijd ik meteen naar Zandvoort om voor mijn eigen Instagram-account een foto te maken. Lachend poseer ik in mijn aanwinst, met mijn blote voeten in het zand.

Vanaf dat moment gaat het shirt overal met me mee. Ik draag het in Cambuur onder mijn trainingsoutfit, ik slaap ermee in hotelkamers, ik heb het aan als ik in Berlijn de stad in ga. Bij elke wedstrijd zit het shirt opgevouwen in mijn tas, tijdens mijn eigen ‘trainingskampen’ in de zomer heb ik het om de dag aan – het moet af en toe ook gewassen worden. Het shirt reist mee naar Qatar, naar Montenegro, naar Portugal. Hoe vaal het na een tijdje ook is geworden, de letters blijven leesbaar: *It’s lonely at the top*. De simpele

boodschap geeft mij kracht. Het is oké om eenzaam te zijn, ik hoef er niet tegen te vechten. Dat is de prijs die ik moet betalen voor de droom die ik wil najagen.

Wanneer ik voor de laatste keer mijn voetbaltas uitpak, pak ik het witte shirt voorzichtig beet. Ik zie vaag de contouren van de vlekken bij mijn oksels, van moddervlekken, etensvlekken, bloedvlekken... Vlekken die er ook na honderd keer wassen niet meer uit gaan. Ik zie de zeventien zwarte letters die langzamerhand afscheid nemen van het witte katoen. Ik doe mijn kledingkast open, mijn oog valt op de stapel T-shirts, op de tweede plank van onderen. Ik haal het bovenste shirt eraf en leg mijn favoriete shirt zorgvuldig recht op de stapel. Het andere shirt gaat erbovenop. Vanaf nu is dit de vaste plek van het witte T-shirt.

Leven na voetbal

Een van de dingen die ik mis in mijn voetballoze leven is een dagritme. Het tot op de minuut voorgekauwde weekschema is er niet meer. Soms mis ik zelfs de enorme prestatiedruk, kennelijk heeft die een verslavende werking. Sommige avonden zit ik futloos op de bank. Mijn ouders proberen me terug te brengen op aarde. ‘Dat topsportgevoel komt niet meer terug, er gaan geen tienduizend mensen meer voor je klappen. Je zult het zelf moeten doen. Misschien is het goed om een baantje te zoeken.’

Ik denk aan de zorgboerderij waar ik regelmatig langsfiets voor een tosti en een kop thee en bel ze op. ‘Kom eerst maar een dagje proefdraaien,’ zegt de ietwat stugge beheerder. Vol goede moed meld ik me de volgende dag bij de boerderij in Spaarnwoude. Er is een kinderfeestje gaande, dus ik zorg voor limonade en wat lekkers. Best leuk werk. Wanneer ik de glazen sta om te spoelen, komt de beheerder naar me toe. ‘Ik heb nog een ander klusje voor je.’ Hij loopt voor me uit naar de koeienstal en geeft me een bezem. ‘Ga die maar eens uitmesten.’

Het stinkt behoorlijk en mijn sneakers zijn binnen de kortste keren hartstikke vies. Uiteindelijk schep ik acht kruiwagens vol, maar blijkbaar heb ik de mest in de verkeerde bak gegooid. ‘Begin maar opnieuw,’ is de boodschap.

‘Echt niet,’ is mijn reactie. Ik duw de kruiwagen weg en been de stal uit. ‘Doe het lekker zelf.’ Na mijn ervaringen in het voetbal ga ik niet meer onder een baas werken.

Op de fiets denk ik aan alles wat ik tot nu toe in mijn leven bereikt heb. Een plek in de jeugdopleiding van AZ, in mijn eentje naar Duitsland, een contract als betaald voetballer, een overeenkomst met een uitgever... In de aanloop naar de verschijning van mijn boek heb ik van meerdere ploeggenoten bij AZ steunbetuigingen gekregen – al willen ze niet met naam en toenaam genoemd

worden. ‘Finn, we staan achter je.’ Twee dingen hebben mij er al die jaren altijd doorheen gesleept: mijn doorzettingsvermogen en het geloof in mezelf. Het is hoog tijd het heft weer in eigen hand te nemen en de lessen uit het voetbal op een andere manier in te zetten.

Als eerste sluit ik me aan bij de voetbalschool van Stan, die ik nog ken van mijn tijd bij Almere City. Hij heeft al eerder laten weten dat hij een extra trainer kan gebruiken. We richten al snel twee voetbalteams op, één voor de leeftijdscategorie 10 tot 12 jaar, de andere voor 12 tot 14 jaar. Onze elftallen spelen regelmatig oefenwedstrijden tegen betaaldvoetbalclubs zoals Almere City, Heerenveen, Club Brugge en Bocholt. De spelers komen helemaal uit Antwerpen, Zeeland en Groningen om bij ons met andere goede spelers te trainen. Veel jongens lopen via ons stage bij een betaaldvoetbalclub.

Natuurlijk voelt het soms dubbel, want mijn weerzin tegen de voetbalwereld is nog steeds niet verdwenen. Ik doe in elk geval mijn best om de ouders van onze leden uit te leggen wat ze te wachten staat. Als ik verhalen hoor over de manier waarop spelers worden afgewimpeld of juist aan het lijntje worden gehouden, leg ik de ouders uit dat dit normaal is. ‘Ze nemen een besluit en verzinnen de argumenten erbij. Als je er geen goed gevoel bij hebt, stop ermee. Nu meteen.’ Ik wil de jongens hun droom niet ontnemen, de ouders moeten alleen wel weten hoe de voetbalerij in elkaar zit.

Tijdens de trainingen probeer ik de jonge spelers vooral zo veel mogelijk zelfvertrouwen mee te geven. Op het veld of in de kantine praat ik veel met ze. ‘Als de trainer kritisch is of zegt dat je sneller moet handelen, wat doet dat dan met je? Word je dan bang of boos?’

‘Ik word een beetje bang,’ zeggen sommigen.

Ze zijn misschien te jong om voor zichzelf op te komen, daarom overlaad ik deze jongens met complimenten. ‘Die trainer van jou, die ziet het misschien niet altijd even goed, maar ik vind je supergoed.’

Soms laat ik een jongetje van tien meedoen met de oudere spelers. ‘Hoe vind jij het gaan?’ vraag ik dan in de rust. Wat hij ook antwoordt, het is altijd goed. ‘Top jongen, mooi gezegd.’

Elke week zie ik ze een beetje groeien – en dat zelfvertrouwen is in alle gevallen een waardevolle eigenschap, of zo’n jongetje nou doorbreekt in het voetbal of niet. We straffen ze nooit, behalve als ze pestgedrag vertonen. ‘We hebben elkaar nodig.’

Zelf heb ik totaal geen zin meer in voetbal. Af en toe hoor ik mijn zus wel enthousiast vertellen over een nieuwe sport die ze beoefent: padel. Op een avond heeft ze een invaller nodig. Ik speel twee potjes en ik ben meteen verkocht. Het is snel en het is gezellig. Het is een soort apenkooien met een balletje en ik ben er meteen redelijk goed in.

‘Meld je aan bij de vereniging,’ is het advies van mijn moeder. ‘Je vindt het een leuk spelletje toch?’

Ik kijk haar vragend aan. ‘Met wie? Ik heb helemaal geen vrienden. Voor iedere wedstrijd heb je vier spelers nodig.’

‘Komt goed,’ zegt ze. ‘Via de appgroep vind je altijd drie mensen.’

Hoewel ik ertegen opzie om met wildvreemden te spelen, probeer ik het toch maar.

Een maand lang speel ik op deze manier meerdere keren per dag. Niet alleen heb ik er aanleg voor, ik leer op deze manier ook steeds meer leuke mensen kennen. Ik heb mezelf altijd gezien als een halve autist, gelukkig blijkt ik ook een sociale kant te hebben. Hoe meer ik mezelf durf open te stellen, hoe meer deuren er opengaan. Al gauw heb ik een vast groepje waarmee ik speel: een echtpaar en hun zoon, met wie ik lekker vaak kan afspreken. Ik word steeds beter in deze nieuwe sport en ik heb er lol in. Eigenlijk vind ik padel zelfs leuker dan voetbal.

Even denk ik dat ik misschien een topspeler kan worden. Tegelijkertijd weet ik dan ook dat het helemaal kan doorslaan bij mij. Dan begint het hele gedoe weer opnieuw. Ik concentreer me op een ander doel. Steeds vaker zorg ik ervoor dat ik op de baan naast de padelleraar kom te spelen. Ik sloof me flink uit. Na een van mijn potjes stap ik lachend op hem af. ‘Wat jij kan, kan ik toch ook.’

Hij moet ook lachen. ‘Ik heb je inderdaad al een paar keer zien spelen, ziet er goed uit. Als je wilt, kan ik je in contact brengen met de opleiding. We zoeken nog een padelleraar.’ Vier maanden later heb ik het diploma in de pocket.

Ik vind het leuk om elke week les te geven op de club, maar in mijn hoofd heeft zich al een nieuwe droom geopenbaard: mijn eigen padelbaan. Het ondernemerschap past bij me, dat heb ik al gevoeld met mijn socialmedia-accounts en de voetbalschool. Ik laat er geen gras over groeien. Ik vind een verhuurbedrijf voor de banen, een partner en een locatie. Hooibalen kunnen fungeren als tribune, een drankje of een broodje kunnen mensen halen bij de kantine om de hoek. Padelliefhebbers kunnen bij ons lekker komen sporten,

en ik kan op de banen ook lesgeven.

In gedachten zie ik mezelf op een mooie zomerdag al naar de locatie fietsen om de laatste afspraken te maken. In de mand achterop mijn fiets zit een emmer met witte verf. Zorgvuldig schilder ik negen witte letters op de zijkant van de overkapping: Padelfarm. Dat wordt de naam van mijn eigen baan. Padelfarm. Ik kan niet wachten tot we opengaan. Wat er ook gebeurt in je leven, je kunt altijd een nieuwe start maken.

Dankwoord

Lieve papa. Wat een reis was het. Uren in de auto samen, uren gesproken met elkaar over voetbal en uren samen getraind. Het klinkt erg cliché, maar we kunnen zeker zeggen dat mijn droom zonder jou niet was uitgekomen. Jouw onvoorwaardelijke steun die ik altijd gevoeld heb, je aanwezigheid door het hele land, door heel Europa zelfs. Je ving me op als het nodig was en gaf me goede raad als ik weer eens was gekwetst. Ik wil je ontzettend bedanken, ik weet dat het ook niet makkelijk voor jou geweest moet zijn. Ik hou van je.

Lieve mama en zus. Wat waren jullie trots en blij voor mij toen AZ mij wilde hebben. Jullie steun en glimlach langs de lijn als ik aan het voetballen was gaven mij een fijn gevoel. Ik weet dat jullie heel veel voor mij gelaten en opgegeven hebben – denk aan onze leuke skireisjes en ons weekje Turkije dat ieder jaar gepland stond. Finn moest voetballen, dus dat gaat mooi niet meer door... Ik wil je bedanken, lieve zus, dat je hier volledig begrip voor had. We hebben elkaar moeten missen tijdens mijn periode in Duitsland, maar kunnen die tijd nu gezellig samen inhalen. Lieve mama, de stille motor in huis, je hebt mij een hoop zorg uit handen genomen en ik kon altijd mijn hart bij je luchten. Bedankt voor alles, ik hou van jullie.

Beste wonderdokter Klaas, ik kwam als jochie van elf voor het eerst bij je over de vloer. Een praatjesmaker ben je, maar wat een kwaliteit. Het klinkt misschien wat gek, maar je begon na al die jaren en gesprekken ook als familie voor mij te voelen. Je kende me door en door en hielp me altijd, als dokter, psycholoog en als kameraad. Ik zal je nooit vergeten en wil je ontzettend bedanken voor je steun de afgelopen jaren.

Aan alle mensen van Fysio Kennemerland: ik wil jullie allemaal bedanken. Altijd werd er een plekje voor mij vrijgemaakt: ‘Jongens, Finn heeft ons

nodig, maak de agenda's vrij.' Na en voor werktijd kon ik altijd bij jullie terecht. Bedankt, Femke, Martijn en Frank.

Beste trainer Henk de Jong, ik kwam als jong broekie bij uw club voetballen. Al snel liet u mij bij u en de grote mannen zeer welkom voelen. Ik heb een hoop trainers meegemaakt, helaas heb ik ervaren dat er een hoop dezelfde zijn. U was daarin een uitzondering, een positieve uitzondering! Hoe u met uw spelers omgaat is bewonderenswaardig. U behandelt iedere speler anders en weet wat iedereen nodig heeft. De volwassenheid die u uitstraalt en de rust die u heeft, ook als er een keer verloren werd, wekken vertrouwen. U voelt aan wat er nodig is en laat de spelers zich beter voelen. Ik wilde altijd voor u door het vuur gaan. Ik ben elke keer dat u mij belde na mijn operatie om te vragen hoe het ging niet vergeten. Beste meneer De Jong, bedankt, en u bent bijzonder goed in uw vak.

Marion Pauw, jij was de eerste met wie ik mijn verhaal deelde. Ik berichtte je en daarna raakten we aan de praat. Onze eerste afspraak was in een koffietentje in Amsterdam, ik kwam met knikkende knietjes aangelopen. Tweeëntwintig jaar, en jij, als ervaren schrijver, wilde mijn verhaal horen. Na afloop gaf je aan dat je mijn verhaal indrukwekkend vond, en na jouw hulp ging het balletje rollen, bedankt voor je tips en luisterend oor!

Ik ben erg blij met het omslag van mijn boek. Mijn vriend Nino Pels heeft de foto op het voorplat geschoten.

In mijn carrière zijn er een aantal zaakwaarnemers geweest; ik wil met name Kai Utermann bedanken, die er ook in slechte tijden voor mij is geweest en die er uiteindelijk voor heeft gezorgd dat mijn droom is uitgekomen. (*Vielen dank, mein Freund! Ich liebe dich, Maschine!*)

Met Jeroen Kleijne heb ik aan dit boek samengewerkt, vele uren hebben we gesproken en verhalen gedeeld. Ik voelde mij op mijn gemak bij je en kon mijn verdrietige verhalen met je delen. Dank dat je het zo mooi hebt opgetekend.

Als laatste wil ik uiteraard mijn uitgeverij Atlas Contact en in het bijzonder Simon Dikker Hupkes bedanken. Ik ben dankbaar voor het vertrouwen, de veilige haven en jullie begeleiding in dit bijzondere proces. Bedankt, Karlijn Theeven, en de mensen die op de achtergrond hebben geholpen mijn boek in

de schijnwerpers te zetten. Jullie hebben keihard gewerkt om dit boek toonbaar te maken aan alles en iedereen en ik ben jullie dankbaar. Ik hoop dat het boek een bijdrage levert aan het gesprek over een gezondere situatie in de Nederlandse voetbalwereld.

Finn Berk

OVER DE AUTEUR

Finn Berk (Haarlem, 2000) stopte in de zomer van 2022 met voetballen. Berk genoot zijn opleidingsjaren bij AZ en kwam uit voor onder meer Cambuur Leeuwarden en Duitse voetbalclubs, laatstelijk FSV Union Fürstenwalde.

Jeroen Kleijne schreef onder meer *Smeekens*, samen met schaatser Jan Smeekens, en *Hersenschorsing*, in samenwerking met Margôt Ros.